

Джеймс Гедлі  
**ЧЕЙЗ**

Джеймс Гедлі  
**ЧЕЙЗ**



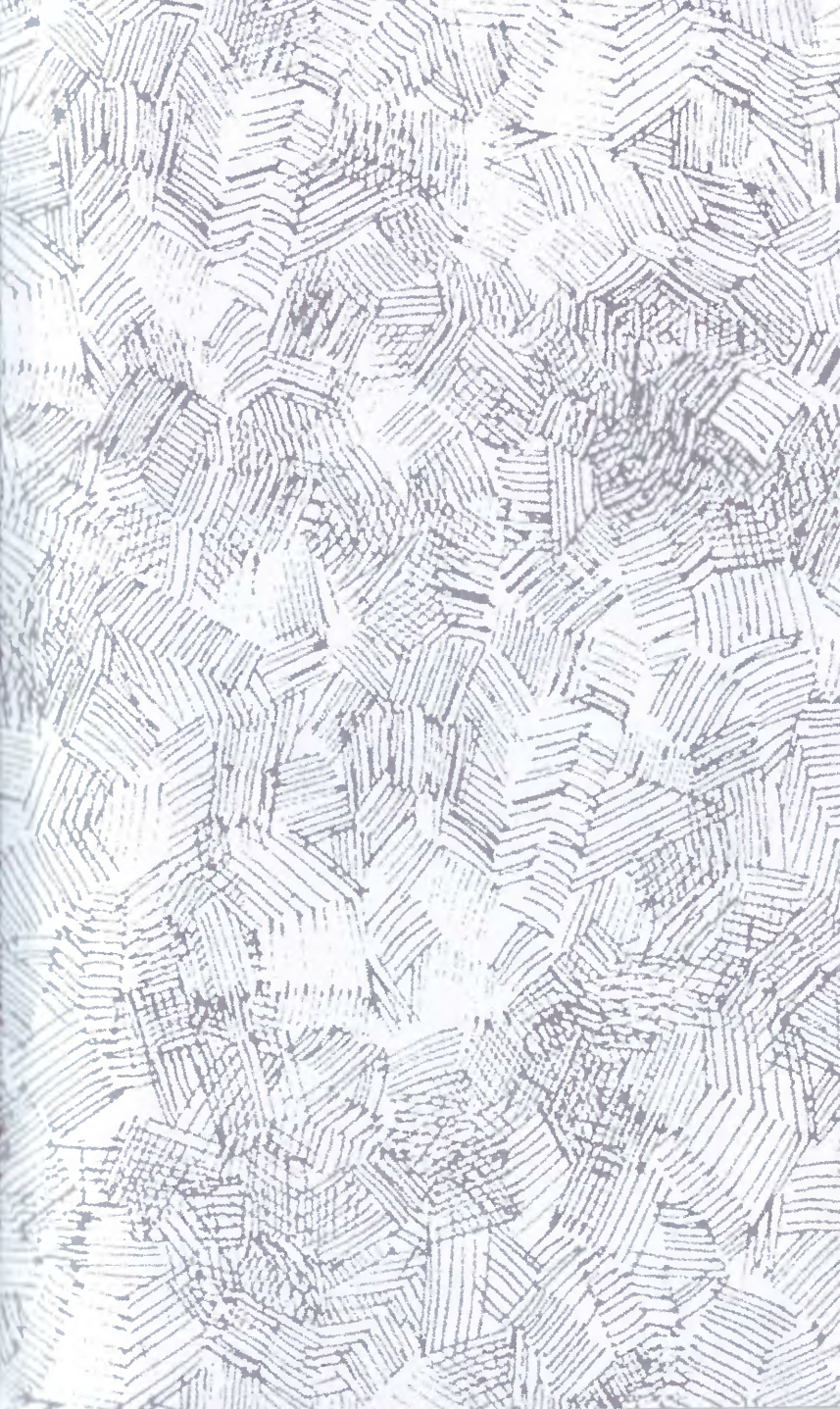
ВЕСЬ СВІТ У КИШЕНІ

ВЕСЬ СВІТ  
У КИШЕНІ













Джеймс Гедлі Чейз

# ВЕСЬ СВІТ У КИШЕНІ



 БОГДАН



Серію «Чейзіана» засновано 2017 року

James Hadley Chase  
The World in my Pocket

The World in my Pocket © Hervey Raymond, 1959

*У новому романі Дж. Г. Чейза гостросюжетна лінія знову переплітається з напруженим детективом. Четверо грабіжників-відчайдухів і таємнича красуня наважуються викрасти броньований автомобіль із мільйоном доларів усередині. Завдяки цим грошам увесь світ буде в них у кишені! Та чи спрацює амбітний план, якщо кожен женеться за власним міражем, а життя раз по раз ставить палиці в колеса?*

*Охороняється законом про авторське право.  
Жодна частина цього видання не може бути відтворена в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

«Навчальна книга – Богдан», просп. С. Бандери, 34а, м. Тернопіль, Україна, 46002.

«Навчальна книга – Богдан», а/с 529, м. Тернопіль, Україна, 46008.

У випадку побажань та претензій звертатися:

т/ф (0352) 520 607; 520 548 [office@bohdan-books.com](mailto:office@bohdan-books.com)

Інтернет-магазин «НК Богдан».

[www.bohdan-books.com](http://www.bohdan-books.com) [mail@bohdan-books.com](mailto:mail@bohdan-books.com)

т. (0352) 519 797, (067) 350 1870, (066) 727 1762

Електронні книги: [www.bohdan-digital.com](http://www.bohdan-digital.com)

Гуртові продажі. т/ф (0352) 430 046, (050) 338 4520

м. Київ, просп. Гагаріна, 27: т/ф (044) 296 8956; (095) 808 3279,

[nk-bogdan@ukr.net](mailto:nk-bogdan@ukr.net)

Інтернет-магазин «Дім книги». [dk-books.com](http://dk-books.com)

т. (067) 350 1467; (099) 434 9947

## РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

### I

Четверо чоловіків сиділи за столом, на якому були безладно розкидані гральні карти й покерні фішки, а поміж ними манячили кілька переповнених попільничок, склянки й пляшка віскі.

У кімнаті панувала напівтемрява, лише прямо на стіл падало тьмяне зелене світло. Димова завіса під стелею розповзалася навсібіч, відступаючи в тінь. Морган, здоровань із холодними, колючими очима й тонким ротом, виклав чотирьох королів і, відкинувшись на стільці, почав тихо барабанити по столу кінчиками пальців.

На мить запала тиша — а тоді решта гравців з обуреним бурчанням кинули на стіл свої карти.

Джипо, уроджений Джузеппе Мандіні, товстий курдупель із чорним кучерявим волоссям, ледь посрібленим на скронях, смаглявою шкірою та схожим на дзьоб носом, швиргонув свої фішки Моргану через стіл і сумно всміхнувся.

— От я і вийшов, — сказав він. — Оце так талан! Нічого кращого за дев'ятку не траплялося весь вечір.

Ед Блек перебрав охайну стопку своїх фішок, витягнув чотири й підсунув їх до Моргана. Еду, високому, білявому і дуже засмаглому, була притаманна особлива брутальна привабливість, яка подобалася жінкам, але насторожувала чоловіків. Він носив ретельно випрасуваний сірий

фланелевий костюм і розмальовану вручну краватку: жовті підкови на пляшково-зеленому тлі. З усіх чотирьох Ед мав найкращий одяг.

Четвертий, наймолодший, гравець — Алекс Кітсон, якому було ледь за двадцять. То був кремезний темноволосяний юнак із високими вилицями, пласким носом професійного бійця і тривожними карими очима. Він сидів у сорочці з відкритою шиєю та чорних велюрових штаних. Віддавши Моргану останні фішки, він скривився.

— Я також, — сказав Кітсон. — А мав чотири кралі. Я було подумав...

Він змовк, збагнувши, що інші двоє уважно дивляться на Моргана й зовсім не слухають його самого. Морган саме розкладав отримані фішки в три охайні стопки. Із тонких вуст чоловіка звисала цигарка. Решта гравців прислухалися до його швидкого ритмічного дихання. Давши лад фішкам, Морган підвів погляд. Його чорні зміїні очі ковзнули з одного обличчя на інше.

Блек нетерпляче мовив:

— Про що ти думаєш, Френку? Щось гризе тебе цілий вечір.

Морган іще кілька секунд побарабанив кінчиками пальців по столу, а тоді різко сказав:

— Хлопці, а ви б не хотіли загребти по двісті тисяч баксів?

Усі троє залякли. Вони знали Моргана достатньо добре, щоб не сумніватися: слів на вітер він не кидає, ще й у таких питаннях.

— Як ти сказав? — запитав Джипо, нахилиючись уперед.

— Двісті тисяч баксів кожному, — повторив Морган, зробивши наголос на останньому слові. — Лежать собі й на нас чекають. От тільки взяти їх буде нелегко.

Блек витягнув пачку цигарок. Дістав одну й почав крутити між пальцями, замислено поглядаючи на Моргана.



— Тобто повний куш — вісімсот тисяч? — уточнив він.

— Мільйон, — відказав Морган. — Якщо ви трое погодитесь взяти участь, то розділимо його на п'ятьох.

— П'ятьох? А хто ж п'ятий? — різко запитав Ед.

— Ми ще до цього дійдемо, — відповів Морган, а тоді відсунув стілець і підвівся. Поставивши долоні на стіл, чоловік нахилився вперед. Його худе бліде обличчя було напружене. — Це буде велика справа. Складна. Але вона принесе мільйон баксів готівкою. Бери і клади собі грошенята в кишеню — дірки вони не пропалять. Усе десятидоларовими купюрами. Та не все так просто: працювати доведеться до сьомого поту.

— Двісті тисяч баксів? — вражено видихнув Джипо. — Та таких грошей у всьому світі немає!

Морган усміхнувся до італійця, та хижий оскал зробив його схожим на голодного вовка.

— Великий куш, — повторив він. — З такою грошвою в кишені матимеш цілий світ!

— Дай вгадаю, Френку, — втрутився Блек. — Ідеться про фонд заробітної плати «Станції ракетних досліджень»?

Морган сів на місце, осміхнувся й кивнув.

— А ти кмітливий, Еде. Саме про нього. Ну як тобі? Там рівно мільйон, дрібними купюрами. Ось його і треба забрати.

Френк поглянув просто у вічі Кітсону, який сидів, вражено витріщаючись на нього.

— Ти чув мене, малий, — наполягав Морган. — Його треба забрати.

— Ти що, збожеволів? — Кітсон стиснув кулаки. — За таку роботу ми не візьмемося, Френку, і повір, я знаю, що кажу.

Морган усміхнувся до нього, як старші чоловіки всміхаються до зелених хлопчаків, коли ті раптом бовкнули якусь дурницю. Він перевів погляд на Блека, знаючи, що

коли того робота зацікавить, то щось може і вигоріти. Блек метикуватий. Малюк, Кітсон, — сміливий, має силу в руках і вміє водити машину, але він дурень дурнем. Тож коли вже Блек скаже, що нічого не вигорить, доведеться придумувати інший план.

— А ти що скажеш, Еде?

Насупившись, Блек запалив цигарку.

— Я б за таку роботу не взявся, байдуже, який там прибуток, але якщо ти хочеш викласти деталі, я уважно послухаю.

У цьому був весь Блек: ніколи не скаже своєї думки, доки не почує всіх фактів.

Джипо нервово засовався, розгублено переводячи погляд із Кітсона на Морґана.

— Що ж такого важкого у цій роботі? — запитав він. Морґан махнув Кітсону рукою.

— Розкажи йому, малий, ти ж маєш знати, бо працював на ту контору.

— Так, — відповів Алекс. — Я знаю. Ця справа нікому не до снаги. Кожен, хто достатньо божевільний, аби спробувати вкрасти гроші станції, наривається на велику халепу, — він оглянув присутніх за столом, збентежений потребою так розмовляти з трьома значно старшими за себе чоловіками, а тому — охоплений непевністю. — Я не жартую. Агентство броньованих автомобілів «Веллінг» може влаштувати веселе життя. Я точно знаю, бо, як зазначив Френк, колись там працював.

Джипо потер обличчя долонею й зиркнув з-під лоба на Морґана.

— Але ж ти маєш план, правда, Френку?

Морґан проігнорував його запитання, не відриваючи погляду від Кітсона.

— Ну ж бо, хлопче, — мовив він, — говори. Розкажи їм, наскільки все складно.

Алекс взяв одну з покерних фішок Моргана. Насупившись, він зиркнув на неї і почав без упину крутити між товстими пальцями.

— Перш ніж я покинув агентство, — сказав молодик, — вони отримали нову машину. До того використовували звичайну бляшанку з чотирма охоронцями. А для нового авто навіть ескорт не потрібен. Машина — вищий ґатунок. Вони настільки впевнені в її надійності, що навіть більше не страхують вантажу.

— Що ж у ньому такого особливого? — поцікавився Морган.

Кітсон розчесав волосся грубими пальцями. Він трохи бентежився від потреби так багато говорити, але щиро прагнув довести Френку, що цього разу він помиляється, пропонуючи таку роботу. Дотепер юнак беззастережно вірив Моргану. Усі четверо вже півроку працювали у команді, і їм вдалося повернути кілька непоганих справ. Хоч грошей заробляли небагато, але й на ризик не наражались. Кожна операція була ретельно спланована Морганом. Кітсон розумів, що двісті тисяч баксів — гроші величезні, але який сенс про них мріяти? Морган сказав, що ці грошики лежать і чекають на них, але ж як він помиляється! Він просто не розуміє, про що говорить!

— Ну ж бо, малий, — наполягав Френк, насмішкувато зиркаючи на нього. — Що ж такого особливого в цьому новому авто?

Кітсон глибоко вдихнув.

— Ти так просто не підійдеш до нього, Френку, — юнак дуже хвилювався, прагнучи добре все пояснити, і його голос тремтів. — Автомобільну броню виготовлено зі спеціального сплаву, який неможливо розрізати. Може, він і розплавиться під високою температурою, от тільки плавити доведеться кілька годин, якщо не днів. Найпотужніша частина автомобіля — двері. На них є замок із годинниковим механізмом. Коли машина



завантажується, працівники встановлюють замок. Аби дістатися до «Станції ракетних досліджень», потрібно їхати три години на великій швидкості. А замок встановлюють на чотири години. Це дає водієві додатковий час, щоб упоратися з корками на дорозі чи поломкою, — він поклав покерну фішку на стіл і глянув на двох чоловіків, що нахилися вперед і зосереджено слухали. — На панелі, що контролює замок із годинниковим механізмом, є командна кнопка. Якщо почнуться якісь негаразди, водієві потрібно буде лише натиснути на кнопку — і замок вимкнеться.

— І що ж тоді станеться? — насмішкувато запитав Морган.

— Після того, як натиснеться кнопка, ніхто не зможе відчинити дверей, доки замка не встановлять знову. А це вже справа професіоналів, — Кітсон запалив цигарку і випустив дим через широкі ніздрі. — Є ще дещо: у машині встановлено короткохвильовий приймач і передавач, тож із миті від'їзду в напрямку станції водій підтримує постійний радіозв'язок з агентством, — помітивши, що Морган саркастично посміхається, юнак перевів погляд на Джипо й звернувся до нього: — Уявімо, що якомусь придуркові прийде в голову пограбувати машину. Він блокує дорогу і пробує зупинити авто. Водій та охоронець миттю вживають заходи безпеки. Водій натискає на кнопку, що збиває замок із годинниковим механізмом, а охоронець вмикає тумблер, який закриває лобове скло й вікна сталевими жалюзі, перетворюючи авто на металеву коробку, яку неможливо відчинити. Тоді охоронець тисне на ще один перемикач на передавачі, що надсилає постійний сигнал. Будь-яка радіофікована поліційна машина може відстежити той сигнал, і де б не перебувало авто із грішми, поліція його знайде. Виконавши ці три дії, перевізникам лишається тільки сидіти й чекати, доки надійде допомога, — юнак струсив попіл

із цигарки. Його рука тремтіла від збудження. — Як я вже казав, ніхто не наважиться викрасти той автомобіль. Він ніби створений для всіляких проблем.

Джипо почував потилицю, й на його обличчі враз з'явився вираз нудьги. Блек взяв колоду карт і почав безцільно її перетасовувати, не зводячи світлих очей із Моргана.

— А як щодо водія та охоронця? — запитав Френк. — Чи можна з ними домовитися?

Кітсон розвів руками.

— Домовитися? З ними? Ти що, збожеволів? Хто тобі такого наплів?

Морганові очі лиховісно зблиснули.

— Я поставив тобі запитання, тож відповідай і не базікай зайвого. Мені це не до вподоби.

Помітивши його лють, Блек м'яко сказав:

— Розслабся, Френку. Малий же про справу каже. Виглядає принаймні, що він добре поінформований.

— Що ж, побачимо, — насмішкувато відказав Морган, а тоді перевів погляд на Кітсона: — Ну, давай. Розкажи мені, чому з тими двома не можна домовитися.

Кітсон почав пітніти. Його приплюснутий ніс виблискував у тьмяному світлі краплинками вологи.

— Я з ними працював, — він серйозно глянув на Моргана. — І я їх знаю. Водія звати Дейв Томас, а охоронця — Майк Дірксон. Вони сміливі, вправні і без проблем дадуть раду зброї. Ті хлопці знають: якщо відіб'ються при нападі, то отримають по дві тисячі доларів премії. А ще розуміють, що способу відчинити авто й витягнути гроші не існує. Томас і Дірксон не такі дурні, аби зв'язуватися з нами й втрачати вигідну та надійну роботу. Ті двоє — хлопці порядні. Ви швидко в цьому переконаєтесь, якщо спробуєте якось їх зацікавити.

— Якщо все буде настільки складно, — втрутився Джипо, — то я не хочу мати з цією справою нічого

спільного. Двісті тисяч зелених — купа грошви, але навіщо вона мерцю, якщо він навіть витратити її не зможе?

Морган усміхнувся.

Джипо у таких ситуаціях завжди любив ховатися у куці. Свої чесноти в нього, звісно, були, але до них точно не належали сміливість і витривалість. Італієць, наприклад, знався на техніці. Далеко не кожен замок міг встояти проти його чутливих пальців. Свого часу Джипо відімкнув багато, здавалося б, неймовірно складних замків, але він завжди мав працювати у спокійній атмосфері. Його ніколи не викликали на стресові роботи, а Морган знав, що ця справа передбачатиме якраз найбільший із можливих стресів. Він запитував себе, чи впорається Джипо. Френк не сумнівався, що зможе його переконати взятися за діло, але це ще нічогосінько не означало. Коли настане пора — коли карти вже будуть роздані і стане по-справжньому гаряче, — все залежатиме від навичок Джипо. Якщо його нерви не витримують, справа піде коту під хвіст.

— Розслабся, — сказав Морган, поклавши руку на плече Джипо. — Відколи ми четверо працюємо разом, я ж непогану роботу для нас знаходив, правда?

Джипо кивнув, а інші двоє продовжували вичікувально дивитися на Моргана.

— Дрібниці, звісно, — вів далі Морган, — але всі ми мали трохи грошенят. Та рано чи пізно копи нас розкусять. Ми не можемо й далі братися за незначні справи, що приносять дріб'язок, — і завжди уникати халепи. От я і подумав, що нам варто було б взятися за велику справу, зібрати достатньо грошви, а тоді розпрочатися — і піти кожен своєю дорогою. На двісті тисяч можна добряче розважитися. Та з такими грішми весь світ буде у кишені! І цю роботу таки можливо виконати. Варто лише ретельно попрацювати. Так, я знаю, що це непросто. Кітсон уже розповів чимало, і все, що він сказав, — правда.



Однак дещо він забув, — Морган поглянув на трійцю: Джипо був стривожений, Кітсон — затятий і трохи наляканий, а Блек і досі виглядав байдужим і чекав, щоб його переконали. — Він забув сказати, що це нове авто в експлуатації вже п'ять місяців, щотижня їздить собі туди-сюди — і всі вірять у його неприступність. Усіх, разом із Кітсоном, переконали, що жодна людина при здоровому глузді навіть не подумає про пограбування броньовика. Коли ти вб'єш це собі в голову, то потрохи втрачаєш пильність, а твоє підборіддя стає, так би мовити, відкритим для удару. Швидкий хук справа — і ти вже на підлозі.

Морган навмисне використовував боксерську термінологію, щоб привернути увагу Кітсона. Юнак йому був потрібен не менше, ніж Джипо: Френк добре бачив, що малий доволі вправний. Тепер вигляд у Кітсона вже був не такий затятий і значно зацікавленіший.

— Усе, що Кітсон розповів про машину, я прочитав у газетах ще кілька місяців тому, — вів далі Морган. — Ті хлопці з агентства так пишалися своєю тачкою, що усюди й на повен рот базікали про неї. Вони були настільки впевнені, буцімто ніхто не вдереться до неї, що розпятакали купу подробиць. Чим загрозовіше звучить опис, тим це вигідніше для бізнесу. Відколи я вперше прочитав про броньовик, мене не покидала думка його пограбували. Ми можемо це зробити, якщо вам, хлопці, вистачить мужності мені допомогти. Мужність справді знадобиться, але не забувайте про винагороду — двісті тисяч зелених на брата.

Блек кинув у попільничку одну цигарку й одразу ж запалив іншу. Він поглянув на Моргана, і його бляклі очі звузилися.

— І в тебе є план? — запитав Ед.

— Ага, — Морган запалив цигарку, видуваючи дим через стіл до Джипо. — У мене є план. І у нас є купа часу,

щоб усе добре обдумати. Авто щотижня доставлятиме по мільйону баксів до дослідницької станції ще років п'ять, якщо не більше. Так, це правда, що через броньовик можна легко вскочити в халепу, але ж тижні минають, охоронці втрачають пильність і зосередженість... Аж раптом як грім серед ясного неба з'являємось ми.

— Зачекай хвилинку, — сказав Кітсон, нахилиючись уперед. Його обличчя палахкотило. — Це все лайно. Ну скільки часу треба хай навіть напівсонному хлопцю, щоб натиснути на кнопку? Дві секунди? Точно ж не більше. Шість секунд, аби натиснути три кнопки, а тоді авто перетворюється на сталеву черепаху, і вже ні ти, ні будь-хто інший нічого не вдіє. Ти вважаєш, що зможеш зупинити машину, виламати двері й впоратися з водієм і охоронцем за шість секунд? Просто ідіотська ідея!

— Гадаєш? — глузливо уточнив Морган.

— Та я знаю! Зупинивши машину, ти ще будеш за ярд\* до неї, як сталеві жалюзі опустяться, замок із годинниковим механізмом вимкнеться, а рація волатиме про допомогу!

— Упевнений? — перепитав Морган, і від глуму в його посмішці Алексу захотілося прибити Френка.

— Упевнений, і що б ти не сказав, це не зможе переконати мене змінити думку, — Кітсон уже ледь-ледь стримувався.

— Може, ти видихнеш і даси Френку до кінця викласти його план? — втрутився Блек. — Якщо гадаєш, що розумніший за нього, то чого ж не ти керуєш нашою командою?

Кітсон густо почервонів, люто знизав плечима й відкинувся на стільці. Він похмуро зиркнув на Блека, а тоді на Моргана.

— Ну гаразд. Але кажу вам, це неможливо, — відрізав він.

---

\* 1 ярд – 0,9144 м.

Ед поглянув на Моргана.

— Френку, розкажи нам, як ця справа могла б вигоріти.

— Вчора я дослідив маршрут від агентства до дослідницької станції, — почав Морган. — Подорож доволі довга: рівно сто три милі\*. Сімдесят — автострадою, двадцять — допоміжною дорогою, десять — ґрунтовим шляхом й останні три — приватною дорогою, що веде прямо до дослідницької станції. Я придивився, де б ми могли зупинити автомобіль. Автострада відпадає, допоміжна дорога також — там надто жвавий рух. Приватна дорога охороняється вдень і вночі, тож і вона не підходить. Отже, лишається ґрунтовий шлях.

Струсивши попіл із цигарки, він примружив чорні очі й поглянув на трьох чоловіків навпроти.

— Десять миль дороги. Чотири милі допоміжною дорогою, а тоді — вгору ґрунтовим шляхом. Потім — відрізок, що веде до Десятої автостради. Рух тут невеликий, та й більшість машин використовує дорогу повз дослідницьку станцію, адже там краще покриття і їхати на дві милі менше, ніж ґрунтовим шляхом. За кілька миль до дослідницької станції є вузьке, наче пляшкове горло, місце між двома великими скелями обабіч дороги. Біля скель багато чагарників. Непоганий куток для засідки чи аварії.

Блек кивнув.

— Правда, — погодився він. — Я сам бував на тій дорозі й мало не розбився. Якщо повернеш надто швидко, то не встигнеш й оком зморгнути, як опинишся на вузькому місці. Через велику кількість аварій там навіть знак поставили.

— Саме так, — погодився Морган. — Отже, увявіть цих хлопців у машині. За такої погоди в кабіні до біса гаряче. Вони їдуть однією дорогою десятки разів, а через спеку

---

\* 1 миля – 1,6093 км, 103 милі – 165,76 км.

й нудьгу почуваються вельми кепсько. Доїжджають до вузького місця. Повертаючи, вони побачать машину, розтрошену об скелю біля дороги. Посеред шляху лежатиме вся у крові жінка, якій добряче перепало, — він нахилився вперед, дивлячись просто на Блека. — Скажи мені таке: що ці двоє робитимуть? Рухатимуться вперед і переїдуть через жінку чи зупиняться, аби з'ясувати, чи сильно вона травмувалася?

Блек осміхнувся й поглянув на Кітсона.

— Ти чув, дурбелику? — запитав він. — Ідіотська ідея!

— Ну, що вони робитимуть? — перепитав Морган, коли Алекс, засовавшись на стільці, почервонів.

— Вони зупиняться, — відповів Блек. — Я гадаю, що один із них вилізе з автомобіля, а інший — скористається радіозв'язком, аби викликати допомогу. Це якщо вони настільки поведені на безпеці, як каже Кітсон.

Френк поглянув на Алекса.

— А ти що скажеш? Що, на твою думку, вони робитимуть?

Кітсон завагався, а тоді, знехотя знизавши плечима, мовив:

— Гадаю, Ед має слухність. Дірксон вилізе з машини, а Томас лишиться на місці. Дірксон з'ясує, наскільки сильно поранена жінка, прибере її з дороги, повернеться до машини, викличе допомогу, а тоді поїде далі, залишивши її біля дороги чекати на швидку.

— Ага. І я так вважаю, — мугикнув Морган. Думкою Джипо він не цікавився: той нечасто висловлював ідею, варту того, аби її вислухати, хіба що це стосувалося зламування сейфа чи відмикання хитромудрого замка. — Отже, справи у нас такі, — продовжив Морган. — Один з охоронців на вулиці, інший — всередині авто. Тепер скажи мені ось що, — він поглянув просто на Кітсона, — чи водій у такій ситуації вимикатиме замок

із годинниковим механізмом і опускатиме сталеві жалюзі на вікна й лобове скло?

Кітсон витягнув хустинку й витер обличчя.

— Мабуть, ні, — похмуро буркнув він.

Морган перевів погляд на Блека.

— А ти як гадаєш?

— Звісно ж, ні, — рішуче відповів Блек. — Судячи з того, що розповів Кітсон, якщо вимкнути цей замок, то знадобиться експерт, аби знову його налаштувати. Отже, той тип у авто такого не вчинить, бо не вважатиме, що машина у небезпеці. А жалюзі він не опустить, бо йому буде цікаво, що робить товариш і чи сильно поранено жінку.

Морган кивнув.

— Добре, це вже щось. Авто зупинилося, але кнопок не натиснули, — він тицьнув пальцем на Алекса: — А ти казав, що це неможливо. Заявляв, буцімто це пусті балачки і просто дурня. Що ти скажеш тепер?

— Зупинилися вони, то й що? — розлючено гарикнув Кітсон. — Гаразд, я помилявся, можеш цим потішитись. Але це все одно нічого не змінює.

Френк видихнув у стелю тонкий струмінь диму. Здавалося, що він дуже задоволений собою.

— По-моєму, я непогано впорався, — сказав він. — Я зупинив машину і змусив охоронця вийти. А тепер уявіть те «пляшкове горло», де ми й зупинимо авто. Обабіч дороги — густі чагарники, за якими можуть сховатися двоє чи троє хлопців. Охоронець виходить із машини і йде до місця, де лежить жінка. Тільки не кажіть, що в таку спеку ці двоє їхатимуть усі сто три милі з зачиненими вікнами. І що тепер: зачинятиме водій вікно, коли охоронець піде, чи ні?

Кітсон знову завагався, а тоді неохоче похитав головою.

— Гадаю, ні.

— Дідько, та я певен, що ні. У тій сталевій бляшанці буде достатньо гаряче, навіть якщо він не зачинятиме

вікон. Добре, машину ми зупинили неподалік від чагарників, де можуть завиграшки сховатися двоє осіб. Водій крізь лобове скло стежить за діями напарника. А той прямує до жінки. Вони не чекають на підступ. Це ж місце аварії! За останні півроку там розбилося шість машин. Я буду в чагарниках. Між мною і броньовиком — близько десяти футів\*. Я вийду з-за машини, коли охоронець схилиться над жінкою, підійду до вікна водія й тицьну йому в обличчя пістолет. Водночас жінка наставить пістолет в обличчя охоронця, — Морган потягнувся вперед і загасив цигарку. — А тепер скажіть-но мені: що ті двоє пташенят робитимуть? Корчитимуть героїв?

— Цілком можливо, — тверезо відказав Кітсон. — Томас і Дірксон — хороші хлопці.

— Та хай собі будуть хорошими, але ж вони точно не божевільні. Закладаюся, що вони здадуться.

Запала довга, важка пауза. Нарешті Джипо з тремтінням у голосі мовив:

— А що, як вони не здадуться?

Морган зиркнув на нього, його чорні очі поблискували.

— На кону мільйон баксів. Двісті тисяч кожному. Якщо вони не здадуться, то їм добряче перепаде. Неможливо забрати такі гроші, не забруднивши рук!

Знову запала тиша.

— Мені це не подобається, Френку, — відповів Джипо. — Може, це закруто для нас?

Морган нетерпляче махнув рукою.

— А ти чого переймаєшся? Тебе ж там не буде: матимеш особливу роботу, і заскладною вона не виявиться. Обіцяю.

Кітсон нахилився вперед.

— А як щодо мене? Я не божевільний, аби мене запроторили за ґрати через вбивство! Я пас!

Морган поглянув на Блека, який саме запалював цигарку.

---

\* 1 фут – 0,3048 м, 10 футів – 3,048 м.



— Двох жовтодзьобих я почув. Що ти скажеш?

Кинувши згаслого сірника в куток, Блек стиснув губи.

— Закладаюся, що обидва здадуться. А як ні, то буде трохи кепсько.

— От і мені так здається, — відказав Френк. — Тоді владнаємо справу втрьох: дівчина й ми. Джипо і Кітсон можуть зайнятися фінальною частиною, але тоді їхня частка буде меншою. Ризикуємо ми, тож нам і грошви більше дістанеться. Це чесно, хіба ні?

Кітсон тривожно насупився. Думка про те, що б могли йому дати двісті тисяч доларів, уже крутилася в його голові.

— Що ж, можливо. Усе залежить від того, якою тепер буде моя частка, — сказав він.

— Сто двадцять п'ять тисяч, — хутко відказав Морган. — Оскільки Джипо — технічний спеціаліст, йому дістанеться сто сімдесят п'ять тисяч. Сотню, яку недоотримаєте ви, ми з Едом розділимо.

Алекс і Джипо презирнулися.

— Якщо охоронці виявляться непоступливими, один із них чи з нас може загинути, — важко дихаючи, сказав Кітсон. — Мені це не подобається. Дотепер наші справи були дріб'язковими. Щонайгірше ми могли на рік заgrimіти за ґрати. Але новий план — це мокруха. Можете мене викреслювати.

— Ага, — відказав Джипо. — І мене викреслюйте.

Морган хижо всміхнувся.

— Гаразд. Проголосуймо. Згідно із правилами нашої команди, ми завжди голосуємо у питаннях роботи.

— Немає потреби голосувати, — різко відказав Кітсон. — Буде нічия, навіть якщо Ед тебе підтримає. Відповідно до твоїх правил, якщо у нас нічия, ми не беремося за справу, пам'ятаєш?

— Звісно ж, пам'ятаю, — осміхнувся Морган. — Та все одно проголосуймо. Нехай усе буде по-діловому. І яке б не було рішення, ми пристанемо на нього, гаразд?

Кітсон знизав плечима.

— Добре. Та навіщо марнувати час?

Морган відсунув стілець і підвівся. Його великий жилавий тулуб відкидав на стіл чорну тінь.

— Готуй виборчі бюлетені, Джипо.

Зі збентеженим виразом на круглому обличчі Джипо витягнув блокнот і вирвав із нього сторінку. Тоді кишеньковим ножиком розрізав її на чотири частини і кинув папірці на стіл.

— Ось, хлопці, розбирайте.

Морган м'яко заперечив:

— Чому тільки чотири, Джипо?

Італієць тупо зиркнув на нього.

— Завжди ж чотири, хіба ні?

Морган усміхнувся.

— Ця справа на п'ятьох, пам'ятаєш? Дівчина теж має право голосу.

Він підійшов до дверей, прочинив їх і мовив:

— Заходь, Джинні. Вони хочуть проголосувати щодо справи, тож мені потрібен твій голос.

## II

Вона виринула з темряви під тьмяне сяйво лампи і стала біля Моргана, розглядаючи трьох чоловіків, що витріщилися на неї. Дівчина була молода, років десь двадцять три, не більше, і трохи вищою за середній ріст. Її волосся мідної барви було зачесане догори. Великі зеленувато-сірі очі не виражали нічого й лишалися байдужими, наче склянка морської води. Рот був великим, вуста — повними й чуттєвими, а лінія підборіддя — зверхньою і впертою.

На дівчині була криваво-червона шовкова блузка, заправлена в чорну спідницю з запахом. Вигини тіла

підкресливали пишні груди й тонку талію. Округлі стегна переходили в довгі, стрункі ноги. Моду на таку фігуру ввели італійські кінозірки. Троє чоловіків спіймалися наче риби на гачок — уся їхня увага була прикута до красуні.

Погляд чорних Морганових очей блукав від обличчя до обличчя. На його лиці зазмїлася посмішка. Він знав, що дівчина справить враження на чоловіків, і йому було цікаво дізнатися, наскільки великим воно виявиться.

Джипо підправив вузьку краватку. Його губи розтягнулися в усмішці, оголюючи сліпучо-білі зуби.

Блек, щиро вражений, підняв брови і склав губи трубочкою в беззвучному захопленому свисті.

А Кітсон мав такий вигляд, ніби хтось вдарив його молотком по голові. Він дивився на дівчину, наче змучений бик на матадора за мить до естокади\*.

Морган сказав:

— Це Джинні Гордон.

Блек скочив на ноги. Повагавшись якусь мить, Джипо також підвівся, але Кітсон так і сидів, поклавши на стіл стиснуті в кулаки великі долоні. Шок досі читався в його завмерлому погляді.

— Перелічую справа наліво, — вів далі Морган. — Ед Блек, він головує бандою, коли мене немає. Джипо Мандіні, наш технічний експерт, і Алекс Кітсон, що кермує машиною, коли вона нам потрібна.

Зненацька Кітсон скочив на ноги, мало не перевернувши стола. Він не відводив від дівчини погляду, і досі стискаючи кулаки.

Дівчина хутко обвела усіх присутніх поглядом, а тоді витягнула стілець біля Моргана й сіла.

— Я виклав хлопцям план, — сказав Френк. — Двоє з них гадають, що це закруто для нас. Згідно з нашими

---

\* Естокада — прямий перпендикулярний удар рапірою, шпагою чи еспадромом.

правилами, якщо робота викликає сумніви, ми голосуємо. Тож зараз ми збираємося голосувати.

Дівчина насупилася. Її обличчя було збентежене.

— Надто круто для них? — повторила вона. — Хочеш сказати, двоє з них не прагнуть отримати двісті тисяч доларів? — у її холодному голосі звучала недовіра.

— Я б так не сказав, — осміхнувся Морган. — Вони хвилюються, що хтось може постраждати.

Дівчина поглянула на Джипо, тоді перевела погляд зелено-сірих очей на Блека й зупинилася на Кітсоні.

— Здається, ти казав, що в маєш хорошу команду, — відказала Джинні.

Глум у її голосі змусив Кітсона здригнутися й почервоніти.

— Саме так я і казав, — Морганова посмішка поширшала. — Але це перша настільки велика справа з усіх, які ми планували, і двох із нас вона не тішить.

— Вона і справді велика, — напружено мовила дівчина. — Вона вартує мільйон доларів. Ти сказав, що ця команда може впоратися з нею, і я тобі повірила, інакше б не прийшла. А тепер ви голосуєте. Що це за дурня?

Троє чоловіків були шоковані. Зневажлива, глумлива нотка в голосі дівчини роздратовувала їх.

Блек, відомий умінням грубо поводитися з жінками, сказав:

— Крихітко, ти надто голосна. Може, видихни трохи?

Дівчина відсунула стілець і підвелася. Її симпатичне личко було сердитим і холодним.

— Здається, я помилилася адресою, — сказала вона Моргану. — Проїхали. Я передам ідею людям, у яких в жилах кров, а не вода. Не марнуватиму свого часу на розмову з купкою тюттїїв.

Дівчина розвернулася на каблучках і попрямувала до дверей.

Досі всміхаючись, Морган простягнув руку й, схопивши її за зап'ястя, зупинив дівчину.

— Розслабся! — сказав він. — Це хороші хлопці. Їм лише налаштуватися треба. Джипо — найкращий у відкриванні сейфів. В Еда нерви такі само міцні, як і мої. Кітсон майстерно кермує машиною. Просто розслабся. Ти заскочила нас зненацька. Певно, не варто було мені так швидко переходити до справи. Із технічного боку хлопці вправні. Вони просто бояться, що хтось постраждає.

Джинні стояла, розглядаючи чоловіків.

— Постраждає? Хто ці ідіоти, що вважають, буцімто можна свиснути мільйон доларів, нітрохи не постраждавши? — розгнівано запитала вона, не відриваючи погляду від чоловіків. — Це мільйон доларів! Та за такі гроші мені було б по цимбалах, що трапиться зі мною чи кимось іншим!

Вона скинула Морганову руку й, повернувшись назад, поглянула просто у вічі Кітсону.

— Ти боїшся, що на твоїй гарненькій шкірі лишаться синці, коли на кону двісті тисяч доларів?

Кітсон зробив неабияке зусилля, щоб витримати її незворушний, насмішкуватий погляд.

— Цю роботу виконати неможливо, — похмуро відказав він. — Я знаю, що кажу. Я працював на тих людей. Усе може скінчитися вбивством, а я на таке не піду.

— Гаразд, якщо ти так вважаєш, — сказала дівчина. — Ми впораємося й без твоєї допомоги. Якщо не хочеш грошей, то час тобі забиратися геть!

Обличчя Кітсона потемніло, і він різко відсунув стілець.

— Ти хоч розумієш, із ким розмовляєш? Кажу ж тобі, цю роботу виконати неможливо! Це міраж!

Джинні махнула тонкими пальцями на двері.

— Міраж — це ти сам. Тікай, тюхтію. Ми впораємося і без тебе.

Кітсон повільно звівся на ноги, видихаючи повітря крізь зламаний ніс. Він повільно обійшов стіл і наблизився до дівчини, яка, обернувшись на каблуках, тепер стояла до нього обличчям.

Троє чоловіків за столом спостерігали. Блек здавався занепокоєним. Він знав, що Кітсон може гніватися дуже бурхливо. Джипо насупився. Морган і досі всміхався.

— Ні ти, ні будь-хто інший не розмовлятиме зі мною так! — вигукнув Алекс, стоячи навпроти дівчини.

Вони виглядали несумісною парою. Голова дівчини ледь сягала його плеча. Коли Кітсон стояв навпроти Джинні, здавалося, що він утричі ширший за неї.

Вона продовжувала глузливо дивитися на хлопця.

— Якщо ти раптом не почув, я повторю, що сказала, — спокійно мовила красуня. — Тікай, тютю. Ми впораємося і без тебе.

Алекс тихо загарчав і загрозово підняв руку.

— Ну давай, підійди і вдар мене, — продовжувала дівчина. — Я не боюся цього!

Морган розсміявся.

Кітсон опустив руку й відступив назад. Він щось пробурмотів собі під ніс і рушив до дверей.

— Кітсоне! — гукнув Морган. — Повернися й сядь! Нам потрібно проголосувати. Якщо підеш зараз, то по-реш із нашою командою назавжди!

Кітсон завагався, а тоді повільно розвернувся. Збентежений і похмурий, він повернувся до столу й сів.

Морган поглянув на Джипо.

— Додатковий бюлетень.

Джипо витягнув блокнот і відірвав ще один шматок паперу.

— Френку, перш ніж ми проголосуємо, я хочу більше знати про цю справу, — мовив Блек. — Як до неї причетна вона? — і він вказав великим пальцем на Джинні.

— Близько п'яти місяців я намагався придумати, як пограбувати ту машину, — сказав Морган. — І ніяк не міг вигадати чогось путнього. А три дні тому Джинні прийшла до мене й принесла весь план, готовенький. Це її ідея, тому й ділимо прибуток на п'ятьох. Вона опрацювала всі деталі, і я усім задоволений. Її план спрацює.

Ед поглянув на дівчину.

— А звідки ти, крихітко? — запитав він. — Як така ідея з'явилася в твоїй гарненькій голівці?

Із дешевої, пошарпаної сумочки дівчина витягнула цигарки й пачку сірників. Вона спокійно й байдуже поглянула на Блека, запалюючи цигарку.

— Це не твоя справа, звідки я, та й взагалі нічия, — різко відказала Джинні. — Ця ідея спала мені на думку, бо я хочу грошей. І якщо вже на те пішло, я не люблю, коли мене називають крихіткою, тож уникай цього слова, зрозумів?

Блек усміхнувся. Йому подобалися жінки з гонором.

— Гаразд, уникатиму. А чому ти вибрала саме цю команду допомогти тобі повернути таку велику справу?

Вона вказала на Джипо.

— Через нього. Я тут порозпитувала трохи. Подейкують, буцімто він відкриває замки найкраще в районі, а мені потрібен саме такий. А ще я чула, наче в тебе чудова витримка, Морган має хист до організації, а Кітсон — найкращий водій на узбережжі.

Джипо всміхнувся. Він полюбляв похвалу. «А дівчина має слухність, — подумав він. — Я — найкращий зламувач сейфів».

Похмурий вираз зійшов із Кітсонового обличчя. Тепер молодик видавався збентеженим, він не відривав погляду від вологого кільця на стільниці, залишеного його склянкою з віскі.

— Подейкують? Хто? — запитав Блек.

— Це не стосується справи. Ми марнуємо час, — відказала дівчина. — Я розпитувала, бо хотіла бути впевнена, що звернулася до правильної команди, але, здається, однаково помилилася. Якщо це справді так, то спробую деінде.

Ед запалив цигарку, розглядаючи Джинні.

— А ти обрала собі найскладнішу частину роботи, якщо на дорозі лежатимеш саме ти. Ця ідея твоя?

— Звісно.

— Погляньмо, що ти робитимеш. Ти лежатимеш посеред дороги. Під тобою — пістолет. Коли охоронець підійде до тебе, ти тицьнеш дуло йому в обличчя, так?

Вона кивнула.

— Можуть бути проблеми, — зауважив Блек. — Є лише два шляхи розвитку цієї ситуації: або охоронець підійме руки й відійде, або він не сприйме тебе всерйоз і спробує забрати пістолет. Зважаючи на те, що я чув про цього хлопця, він спробує відібрати зброю. Що тоді?

Дівчина випустила дим через ніздрі.

— На кону мільйон доларів, — холодно й байдуже відповіла вона. — Якщо він потягнеться за пістолетом, я вистрелю.

Джипо витягнув хустинку й витер обличчя, а тоді кінчиком язика торкнувся губ, тривожно зиркнувши на Моргана й Кітсона.

— Справа серйозна, — сказав Френк. — І мусимо прийняти її такою, хлопці. Якщо вам не до вподоби, завжди можете піти.

Блек ретельно вивчав дівчину.

«Вона не блефує, — подумав він. — Святі угодники! Вона міцна, мов криця. Дівчина вб'є охоронця, якщо він почне пручатися. Якщо йому хоч трохи пощастить, то він прочитає це в її очах, коли вона спрямує на нього пістолет. І коли охоронець це збагне, то не ворухнеться. Якби я був на його місці, обличчям до наставленого



пістолета, то навіть дихати б перестав, аби випадково не поворушитися».

— Гарзд. Я просто хочу зрозуміти, куди ми прямуємо, — він потягнувся до цигарки й постукав нею по стільниці. — Послухаймо решту плану.

Морган заперечно похитав головою.

— Решти не викладемо, доки не проголосуємо, — сказав він. — Така домовленість. Вона запевняє, що подбала про кожну деталь і дала раду всім проблемам. Те, що я вам зараз розповів, — стисла версія. Якщо ми погодимося працювати з нею, то почуємо решту плану, але якщо відмовимося, вона зможе продати ідею комусь іншому. Це досить чесно. Що скажете?

— Але чи справді вона дала раду всім проблемам? — запитав Блек. — Як на мене, їх до біса багато. Ми зупинили автомобіль і знешкодили водія з охоронцем. Саме це й видавалося нам неможливим. Судячи з того, що ви розповіли, автомобіль постійно підтримує радіозв'язок з агентством. Щойно автомобіль зникне з ефіру, розпочнуться пошуки. Вони знають, де шукати, більше того: на полювання вирушать не лише копи, а й армія, тобто сотні людей, літаків і машин. Їм потрібно перевірити всього дев'яносто три милі дороги. Літаку знадобиться тільки кілька хвилин, аби здолати таку відстань. А броньовик виділятиметься на будь-якій дорозі, як чиряк на дупі. У нас буде менше двадцяти хвилин, щоб зникнути з поля зору. Це можна було б зробити, якби ми зупиняли броньовик не на такій вузькій ділянці. От тільки територія обабіч дороги лиса, як коліно. Треба проїхати двадцять п'ять миль, щоб дістатися до зручного укриття. Оскільки їм про це відомо, вони знатимуть, де шукати. Не уявляю, як ми зможемо зупинити авто, відчинити його, витягнути гроші та ще й забратися до прибуття армії та поліції.

Морган знизав плечима.

— Я також про це думав, — він кивнув на дівчину: — Та вона каже, що подбала про це питання.

Блек зиркнув на Джинні.

— Це точно? Ти справді знаєш, як це зробити?

— Так, — байдужим, спокійним голосом відказала вона. — Це найскладніша частина, але я про неї подбала.

Дівчина говорила з такою впевненістю, що навіть Кітсон, який цинічно все це слухав, раптом відчув, що така робота їй до снаги.

Блек розвів руками й стенув плечима.

— Гаразд, приймімо твої слова на віру. Але ти точно щось собі нафантазувала. Досі лишаються дві проблеми. По-перше, якщо ми таки зупинимо машину, як не дати іншим водіям проїхати, саме коли ми знешкодуватимемо охоронців? Дорога не перевантажена, але певний рух там все ж таки є. Можемо отримати неприємний сюрприз.

Очі Джинні, як і все її обличчя, виражали нудьгу. Коли дівчина відкинулася на спинку стільця, пурпурна сорочка напнулася на повних, спокусливих грудях.

— Це ж просто, хіба ні? До Десятої автостради ведуть дві дороги. Нам лише потрібно поставити знак об'їзду після того, як броньовик там проїде. Тож інші водії об'їзять другу дорогу. Що ж тут складного?

Блек усміхнувся.

— А й справді. Тепер, розумничко, дай ще одну відповідь: ми маємо броньовик і якось таки його сховали. Та як його відчинити? На думку Кітсона, це ще те завдання. Необхідно працювати швидко. Про це ти подумала?

Джинні похитала головою.

— Це вже його морока, — вона вказала на Джипо. — Він же експерт. Я влаштую так, що броньовик у нього буде. А от поспішати не доведеться: він зможе працювати місяць чи навіть два, якщо потрібно, — погляд очей кольору морської хвилі метнувся до італійця. — Ти

зможеш відчинити автомобіль, якщо місяць без перерви працюватимеш над ним?

Джипо, потішений почутими лестощами, рішуче кивнув:

— Я зможу влізти навіть до Форт-Нокса\*, якщо матиму у розпорядженні цілий місяць.

— Так воно й буде, — сказала Джинні. — Місяць як мінімум. Навіть більше, якщо знадобиться.

— Ну добре. Ми вдосталь наговорилися, — перервав дівчину Морган. — Вона справді опрацювала кожену деталь, і я впевнений, що здатна все владнати. А тепер — голосуймо. Вам варто усвідомити, чи ви готові до того, що можете або самі зазнати тілесних ушкоджень, або бути змушеними завдати їх іншим. Я про те, що хтось із нашого або з їхнього боку може загинути. Якщо хтось із охоронців загине, на нас можуть повісити вбивство. Що б не трапилося, навіть якщо ніхто не постраждає і втеча вдасться, нам усім загрожуватиме від десяти до двадцяти років за ґратами. На іншій шальці терезів — винагорода. Кожен із нас отримає двісті тисяч доларів, а це — чималі грошенята. Ось така ситуація. Голосуймо, якщо ніхто більше не хоче ставити жодних запитань, — він змовк і поглянув на чоловіків. — Щойно ми проголосуємо, одразу переходимо до виконання рішення. Ви всі знаєте правила нашої команди: хто б не проголосував проти, якщо більшість іншої думки, то він працює з нами або йде назавжди. Квапитися не потрібно. На кону — по двісті тисяч доларів. Якщо ми наробимо дурниць, ризикуємо на двадцять років заґриміти за ґрати. А якщо наробимо їх

---

\* Форт-Нокс — військова база США у штаті Кентуккі. З 1936 року на території бази розташоване друге (після Федерального резервного банку Нью-Йорка) сховище золотих запасів США. Там поміщено 4176 тонн золота в злитках. Одне з найзахищеніших місць у світі. Його стіни зроблено з граніту, покритого шаром бетону, а вхід захищають двері, маса яких — 20 тонн.

цілу купу, то потрапимо просто на електричний стілець. Ось такий розклад. Хлопці, вам потрібен час подумати?

Спершу він поглянув на Блека. Той сидів розслаблено, зі щирим захопленням дивлячись на дівчину. Тоді Морган перевів погляд на Джипо, який не відривав очей від столу. Обличчя італійця було насупленим, а густі чорні брови зійшлися на переніссі. Нарешті Френк зиркнув на Кітсона. Той витріщився на Джинні, різко видихаючи повітря зламаним носом.

— Голосуймо, — сказав Блек. Потягнувшись уперед, він взяв один папірець.

Джинні обрала інший.

Морган взяв решту аркушів, тоді поклав один перед Джипо, а інший — перед Кітсоном. Витягнувши кулькову ручку, він щось нашкрябав на своєму бюлетені, згорнув його і поклав на середину столу.

Джинні позичила його ручку, надряпала свою відповідь і також поклала папірець на стіл.

Блек уже писав на своєму бюлетені авторучкою\* з золотим ковпачком. Він помахав папірцем у повітрі, а тоді згорнув його й поклав до двох інших на середину столу.

Джипо дві секунди витріщався на свій бюлетень. Потім таки надряпав щось олівцем, згорнув папірець і поклав його до решти.

Лишався Кітсон. Він знервовано вступився на аркуш паперу.

Дівчина й троє інших не відривали від нього погляду.

— Не квапся, — з легким глумом сказав Морган. — У нас ціла ніч попереду.

Кітсон підвів погляд, зиркнув на їхнього боса, а тоді — на дівчину. Вони довго дивилися одне на одного, а тоді хлопець зненацька схопив кулькову ручку Моргана, щось надряпав, склав папірець і кинув його до чотирьох інших.

---

\* Авторучка — ручка з автоматичним подаванням чорнила до пера.

Запала тиша. Морган підтягнув усі бюлетені до себе й розгорнув перший.

— Так.

Розгорнув другий.

— Так.

Швидкими, моторними пальцями він розгорнув інші три папірці.

— Так, так і так.

Морган роззирнувся, а його тонкі вуста вигнулися в хижій посмішці.

— Отже, беремося за роботу. Я сподівався, що все спрацює саме так. Двісті тисяч баксів кожному! Доведеться трішки попідніти, але ж яка винагорода!

Кітсон через стіл поглянув на Джинні.

Вона відповіла на його погляд, трішки нахиливши маленьке підборіддя. Раптом вираз її обличчя пом'якшився, і вона всміхнулася до нього.

## РОЗДІЛ ДРУГИЙ

### I

Наступного ранку кілька хвилин по восьмій чорний запилюжений «б'юік сенчурі» пригальмував за кілька ярдів від входу в Агентство броньованих автомобілів «Веллінг». Обабіч широкої вулиці були припарковані залишені з вечора машини, тож «б'юік» миттю загубився між ними як ще одне припарковане авто.

За кермом сидів Морган. Заяложений, вкритий плямами капелюх прикривав обличчя до самого носа, а з тонкого рота звисала цигарка. Ед Блек розташувався біля нього.

Чоловіки розглядали високу дерев'яну браму Агентства. Їм нічого не було видно, крім колючого дроту, натягненого над кожною ступкою, блискучої мідної ручки дзвоника й великої вивіски, прибитої до ворітниць. Червоними літерами на білому тлі виділялося оголошення:

***Агентство броньованих автомобілів «Веллінг».***

***Ви бажаєте безпеки — у нас вона є.***

***Найкращий і найбезпечніший перевізник у світі.***

— А вони про себе високої думки, — зауважив Блек, прочитавши вивіску. — Ну що ж, на них чекає сюрприз.

— Або на нас, — глузливо всміхнувся Морган.

— Здається мені, що ця справа нам до снаги, — відказав Блек. — Та дівуля ретельно все продумала, хіба ні?

— Ага, — Морган витягнув з рота цигарку й витріщився на розжарений кінчик. — План хороший, але все залежить від його реалізації. Є кілька слабких ланок. Я хвилююся за Джипо. Дівка просто забиває нам баки, коли каже, що ми матимемо весь час на світі, аби відкрити авто. Це не так. Звісно, трохи часу в нас буде, але небагато. Щойно броньовик почнуть шукати, напруга зросте, тому чим швидше ми відкриємо сейф, тим безпечніше для нас буде. Джипо доведеться працювати під тиском, а він на таке не мастак. Робота буде досить нервовою, тож Джипо може просто позбутися клепки.

— Це вже ми мусимо стежити, щоб такого не трапилось, — Блек кинув тривожний погляд вицвілих очей на Моргана. — Я ніяк не перестану думати про справу, і все очевиднішим видається, що охоронця й водія таки доведеться вбити. Якщо не зробимо цього, вони можуть надати наші описи, і це нас видасть.

Морган знизав плечима.

— Так, знаю. Але ти поки не патякай про це. Хлопці й так доволі налякані.

Блек поглянув на нього.

— А ось вона — ні.

— Це точно.

— Хто вона, Френку?

Морган знову знизав плечима.

— Я не знаю. Вона точно не з нашого містечка. Закладаюся, вона вже працювала колись з іншою бандою.

— І я так думаю, — Блек зиркнув на наручний годинник. — Знаєш що? Я не вірю, буцімто вона сама придумала цей план. Не вірю, щоб така шмаркачка змогла продумати відповіді на всі питання, як вона стверджує. Я нітрохи не здивуюся, якщо попередня банда Джинні вже мала на приміті цю роботу. А потім вони або

перепудилися, або ще тільки планують взятися за справу, тож дівка вирішила переплюнути колишніх спільників. Може, її просто не влаштувала запропонована частка. Треба стежити за нею, Френку. Кепсько буде, якщо інша банда піде на справу одночасно з нами.

— Ага, — Морган роздратовано насунув капелюх на потилицю й насупився. — Я думав про все це. Але варто ризикнути. Раніше наступної п'ятниці все одно не впораємося. Потрібно багато всього підготувати. Котра година?

— Рівно пів на дев'яту.

— Зараз має прибути автобус.

— Так.

Вони поглянули на автобусну зупинку, де скупчилася в очікуванні групка людей.

— А Джинні — сексуальна штучка, правда? — мовив Блек, дивлячись крізь лобове скло. — У неї фігура — як американські гірки.

Морган заціпенів, а тоді вп'явся чорними очима в Блекове обличчя.

— Оскільки ти про це заговорив, дозволь дещо сказати, — його голос звучав різко. — Дай дівчині спокій. Нема чого дурня клеїти. Вона проведе з нами кілька тижнів, а може, й більше. Не варто ускладнювати ситуацію. Я не хочу, щоб хтось із вас задивлявся на неї. Жодних залицянь. Домовляємося так на початку і будемо триматися цього берега й надалі.

Ед підняв брови. На його привабливому обличчі з'явився цинічний вираз.

— Хочеш приберегти її для себе, Френку?

Морган похитав головою.

— Ні, кажу ж тобі: справа є справою. Робота надто важлива, а нагорода — надто висока, щоб сваритися через жінок. Тому жодних залицянь не буде, зрозуміло?



Якщо хтось спробує чіплятися до неї, то матиме купу неприємностей.

Блек перетнувся поглядом з холодними зміїними очима й знервовано всміхнувся.

— А з Кітсоном ти вже говорив? За ним треба наглядати. Вчора він витріщався на неї, як поранений бик.

— За вами всіма наглядати треба, — відрізав Морган. — Ви із Джипо також не святі.

Іскра гніву спалахнула в Блекових очах.

— Френку, а ти свій німб сьогодні полірував?

Морган хотів було щось гарикнути, але змовк, коли побачив автобус, що повертав за ріг.

— Ось він. Тримай очі розплющеними.

Чоловіки нахилилися вперед, вдивляючись у лобове скло.

Автобус загальмував на зупинці. З нього вийшло двоє чоловіків. Один — низенький і кістлявий. Інший сягав шести футів\* заввишки, мав широкі плечі й стрункий тулуб. Ходив рівно, наче кілок проковтнув. На ньому була форма Агентства броньованих автомобілів «Веллінг»: сорочка і слакси. На голові — картуз із блискучою кокардою. Черевики відполіровано так, що вони скидалися на лаковану шкіру, як і ремінь для пістолета з кобурою. Чоловік ішов швидким, пружинистим кроком. Усі рухи видавали в ньому тренованого атлета.

Чоловіки в «б'юіку» спостерігали, як здоровань потягнув за мідну ручку-дзвоник на воротах.

— Він? — запитав Блек.

— Ага, — Морган знавецьким оком поглянув на чоловіка біля воріт, і побачене стривожило його. — Це Дірксон. Томас приїде іншим автобусом, з другого боку.

— А цей тип може виявитися ще тою скабкою в дупі, — зауважив Блек, якому також не сподобався

---

\* 6 футів - 1,82 м.

вигляд охоронця. — Він буде швидким, як змія, і сміливим. Поглянь на його підборіддя!

Дірксон повернувся й байдуже зиркнув у напрямку припаркованого «б'юіка», не помічаючи його. Чоловікові було двадцять п'ять чи двадцять шість років. Красунчиком його назвати язык не повертався, проте Морган швидко прочитав на сміливому обличчі силу та твердий характер.

— Джинні доведеться його вбити, — сказав Блек і враз відчув вологі плями під пахвами. — Вона вже бачила його?

— Так, учора. Він її не злякав. Сказала, що впорається.

Брама відчинилася — і Дірксон зник із поля зору. Ворітниці негайно ж зачинилися позаду нього.

— Швидкий, впертий і сміливий чоловіча, — розсудливо мовив Ед. — Гадаю, Кітсон мав рацію. Френку, цей хлопець не захоче мирно розійтися. Доведеться його порішити.

— Це буде твоєю роботою. Не можна лишати його Джинні. Певно, Дірксон виявиться надто швидким для неї, — сказав Морган, не дивлячись на спільника. — А я подбаю про водія. Ти з гвинтівкою ховатимешся за чагарниками. Щойно він залишить автомобіль, тримай його на прицілі. Якщо дівчина не впорається, вбити його доведеться тобі. Зрозумів?

Блек відчув, як у нього пересохло в горлі, але кивнув.

— Звісно. Я подбаю про нього.

— Підходить другий автобус, — сказав Морган. — А з ним і мій клієнт.

Томас, водій, виявився високим, струнким чоловіком із довгастим обличчям, широко розставленими холодними очима, випуклим підборіддям і тонкими, стиснутими губами. Він виглядав бездоганно, як і Дірксон, і тримався так само рівно. Проте був трішки старшим: мав від тридцяти до тридцяти трьох років. Упевненість,

з якою він рухався, вразила Моргана. Керівник банди примружив зміїні очі й зморщив ніс.

— А ось і другий, — з огидою мовив він. — Вони справді обрали двох найкращих хлопців для охорони свого автомобіля, правда ж? І вони обидва віщують неприємності. Що ж, доведеться вбити цього красеня, бо так просто він не здасться. Я не жартую.

Блек зняв капелюх і витер чоло. Його серце нерівно гупало.

— Якщо припустимося помилки, Френку, то скочимо на слизьке.

— На кону мільйон доларів, — нагадав Морган. — Я тобі так скажу: мені сорок два роки. П'ятнадцять із них я провів за ґратами. А інші роки були не кращими за в'язницю. Так от, єдине, що важить у цьому клятому житті, — це гроші. Без грошей ти ніщо. А з грошима — хтось. Ось так просто. Двісті тисяч доларів у кишені обіцяють, що я буду жити. А без них можна вважати себе мерцем. Хіба ж ні? Ніхто, навіть найрозумніший і найсильніший охоронець, не стане між мною і такою кількістю грошви. Якщо провалимося, то потрапимо до в'язниці. Це факт. І я його не заперечую. А чи не бачиш ти, що ми в халепі просто зараз — усі ми? Кого переймає, що хтось із нас помре? Кого переймає, що хтось із нас виживе? Кого ми взагалі цікавимо? Але якщо кожен матиме по двісті тисяч баксів, то вже буде зовсім інша пісня. Ураз ми всі відчуємо себе людьми — а саме людиною я й маю намір стати. Ти ж теж хочеш стати людиною, правда?

Блек натягнув капелюх.

— Ну так, але знаєш, що я думаю? Кітсон і Джипо прийняли рішення під тиском дівчини. Гадаю, ті двоє не хотіли, щоб Джинні вважала, буцімто вони надто боягузливі для такої роботи. Саме тому вони й проголосували «за».

— Якщо вже проголосували, то чому хвилюватися? — запитав Морган. — Тепер їм доведеться брати участь у цій справі.

— Якщо їм вистачить духу.

— Мусить вистачити.

— Сподіваюся, ти маєш слухність, — відказав Блек і кивнув. — Якщо ці двоє...

— Якщо ми здобудемо броньовик, — сказав Френк повільно й чітко, і в кожному його слові вчувалася загроза, — то відчинимо його з цими двома чи без них. Ти ж не думаєш, що я відступлюся, коли вже зайду так далеко?

Ед кивнув:

— Гаразд. Є ще дещо. Нам потрібно зібрати не менше двох тисяч доларів для фінансування операції. Минулої ночі ми цього не обговорювали. То звідки дістанемо гроші?

— Доведеться піти на справу, — відповів Морган. — На дрібненьку, таку, що не створить для нас клопотів. Я вже обдумую це питання. Оскільки попереду велика робота, треба стежити, аби копи не сіли нам на хвіст.

Блек втягнув цигарковий дим.

— Як щодо автозаправки на Десятій автостраді? Тієї, що ліворуч, якщо їхати з Дьюкаса.

— Можливо, — сказав на те Морган. — Там справді можна роздобути дві тисячі, але я б ліпше обрав щось спокійніше, не на автостраді. Подумую про нічне кафе на Меддокс-стріт. Після театру там завжди купа народу, а відвідувачі — з грошечками. Якщо пощастить, візьмемо значно більше, ніж дві тисячі доларів. Організуємо звичайне озброєне пограбування. Я вже над ним працюю.

Ед скривився.

— Френку, можуть бути клопоти. Не люблю я такі справи. Ніколи не вгадаєш, чи хтось раптом не вирішить покорчити із себе героя.

— Це буде гарним тренуванням, — з похмурою усмішкою відказав Морган. — Ми точно знаємо, що охоронець і водій поводитимуться, як герої. Потрібно ж звикати. Якщо поталанить, загребемо в тому кафе три тисячі. А крім того, візьмемо з собою дівчину. Я хочу знати напевне, що її нерви такі ж міцні, як вона намагається показати.

— Хто ще піде з нами?

— Кітсон керуватиме машиною. Ми з тобою розмахуватимемо пістоletами, а дівчина збиратиме грошву.

— Джипо знову відлежуватиметься? — глумливо поцікавився Блек.

— Чого ти завжди береш Джипо на кпини? На таких справах він нам не потрібен. Він — технічний спеціаліст. А до таких забавок він не мастак, і ти сам це добре знаєш. Джипо зламає замок броньовика. Ніхто інший в нашій команді не здатен на таке, тож ми берегтимемо його для справи — і тільки для неї. Уторопав?

— Так, звісно. Треба й самому якось навчитися бути технічним спеціалістом, — Ед низав плечима. — А де візьмемо фургон?

— Неподалік від Марлоу є одна точка, де їх продають. Щойно роздобудемо гроші, відряджу туди Кітсона з дівчиною. Вони скажуть, що вирушають у медовий місяць.

Блек усміхнувся.

— Тільки стеж, аби Кітсон сам не повірив у цю баєчку.

— Може, годі вже? — гарикнув Морган. — У нас клопоту й без сварок через дівку вистачить. Кажу тобі ще раз і вже востаннє: жодних залиціань. Кітсон — наймолодший із нас чотирьох. Саме він гратиме роль чоловіка, але це нічого не означає. Якщо він вважатиме інакше, я з ним поговорю.

— А як щодо кралі? — запитав Блек. — Ти вже проінструктував її про правила сексуального життя?

Морган вдихнув, повільно і глибоко.

— Я передчував це, — тихо, але розгнівано відказав він. — Щойно побачив Джинні, то збагнув, що ви, трое бовдурів, спробуєте простягнути до неї лапи. Я попередив її: якщо почне пускати бісики — вилетить із гри, — його вуста скривилися у жорстокій посмішці. — Тебе б здивувала її реакція. Тож не літай даремно у хмарах: цю крихітку цікавить єдина річ у житті, й точно не секс. Це гроші. Не дурить себе: ні в тебе, ні в Джипо, ні в Кітсона немає з нею жодних перспектив. Гроші для неї — усе. Якщо Кітсон спробує загравати до неї, то спіймає облизня. Це стосується й тебе із Джипо. Тож налаштуйся правильно. Вона каже: жодних залицянь. І я кажу: жодних залицянь. А отже, залицянь дійсно не буде. Уторопав?

Блек розсміявся.

— Звісно. Я вже зарубав на носі, що жодних залицянь не буде.

Тонкі холодні пальці Моргана стиснули Блекове зап'ястя. Вражений, Ед обернувся і зустрівся з поглядом мерехтливих чорних очей.

— Я не жартую, Еде, — тихо сказав Морган. — Для мене це гарний шанс вирватися з в'язниці, якою є моє життя. Ставки високі. Якщо ти гадаєш, що можеш зіпсувати мені гру, бо в тебе в штанях свербить через двадцятирічне дівчисько, то глибоко помиляєшся. Я всаджу тобі кулю в спину, якщо надумаєш спаскудити справу. Запам'ятай це. Такий шанс випадає раз у житті, і я не хочу змарнувати його, бо в тебе, Джипо чи Кітсона спермо-токсикоз. Це зрозуміло?

Блек вичавив із себе посмішку:

— Що з тобою, Френку? Я ж тільки пожартував.

Морган ледь нахилився вперед, видихнувши в Блекове обличчя тютюновий дим.

— Краще б тобі справді тільки жартувати.

Запала довга, напружена тиша, доки чоловіки дивилися один на одного, а тоді Блек спробував заговорити настільки невимушено, наскільки міг:

— Гадаєш, наше авто зможе потягнути фургон? Він же буде важким, як чавун.

— Мусить потягнути, — Морган розслабився на сидінні. Вкриті нікотиновими плямами пальці загупали по керму. — Великих пагорбів там немає. Найскладніше — перші півгодини. За цей час потрібно забратися якомога далі від «пляшкового горла». Потім буде простіше. Я хочу перевірити цю машину, Еде, по-справжньому перевірити. Якщо вона вийде з ладу, коли ми вже захопимо авто з грішми, то нам дійсно буде непереливки.

— Звісно. Я ретельно перевірю «б'юік». Можеш не хвилюватися. Треба ж ще роздобути автівку для дівчини. Коли цим займемося?

— За кілька днів до того, як братимемося до справи. Ти із Джипо маєш дістати нові номери, а Джипо нехай ще добре перефарбує автівку. Не можна, щоб машину впізнали, коли Джинні сидітиме за кермом.

Раптом Блек штовхнув Моргана під бік, помітивши, як велика дерев'яна брама Агентства броньованих автомобілів прочиняється.

— А ось і він.

Крізь отвір виїхав броньований автомобіль. Чоловіки вперше побачили свою ціль, тож витріщилися на неї, подумки фотографуючи кожну дрібницю.

Блек здивувався, коли побачив, наскільки машина маленька. Він очікував побачити щось масивніше. Броньовик скидався на сталеву коробку на колесах із кабіною керування. Вони спостерігали за Томасом і Дірксоном крізь лобове скло. Дірксон сидів рівно, наче кілок проковтнув, і дивився вперед. А Томаса вирізняла постава вродженого водія. Поклавши руки на кермо, він втиснув

авто в потік машин. Морган увімкнув запалювання «б'юіка» і виїхав на дорогу, за два автомобілі від цілі.

— Я гадав, він буде трохи більшим, — сказав Блек, намагаючись розгледіти задню частину панцерника за «лінкольном», що їхав перед ними. — Не таким уже й міцним видається цей броньовик.

— Невже? Може, він і маленький, але не будуй марних ілюзій: він дуже міцний, — заперечив Морган.

Френк побачив розрив у русі машин, натиснув на педаль газу й ковзнув перед «лінкольном». Тепер попереду була тільки спортивна машина з низькою посадкою, тож спільники могли чудово розгледіти задню частину броньовика.

На дверях було почеплено вивіску з написом:

***Агентство броньованих автомобілів «Веллінг».***  
***Ви дивитесь на найнадійніший автомобіль з усіх створених.***

***Якщо вам потрібно перевезти щось цінне, зверніться до нас.***

***Найбезпечніша і найкраща транспортна служба у світі.***

Спостерігаючи за броньовиком, який плавно й швидко рухався ранковою дорогою, Блек відчув, що йому стало важко дихати. Панцерник скидався на куб із твердої криці на колесах. Інтуїтивно Ед відчував, що цей рухомий сталевий куб ставить під загрозу не лише його майбутнє, а й життя.

— Праворуч від тебе, — раптом сказав Морган.

Вицвілі Блекові очі зиркнули праворуч.

Дорожній патрульний на мотоциклі щойно завів двигун і пірнув у трафік.

— Час забиратися, — прокоментував Морган. — Цей тип супроводжуватиме авто до виїзду з міста. Якщо



ми впадемо на хвіст броньовикові, то коп захоче знати причину.

Він повернув кермо й вивів «б'юік» з автостради на бічну вуличку.

Востаннє зиркнувши на броньовик, Блек зауважив його впевнений блискавичний рух уперед і патрульного, що їхав поруч. Випустивши автомобіль з поля зору, Ед відчув полегшення.

Морган сповільнився, під'їхав до порожнього паркувального місця й загальмував.

— Ну ось, ти його побачив.

— Так... Сталева коробка. З вигляду мало що можна сказати. Ти запам'ятав точний час, коли автомобіль виїхав з Агентства?

— Так. Восьма година сорок три хвилини, — Морган витягнув цигарку й запалив її. — За три години він проходить через «пляшкове горло». Закладаюся, Джипо й Кітсон уже там, чекають на спеці й пітніють.

— Тепер, коли я побачив машину й обох хлопців, справа стає реальнішою, — сказав Ед, опускаючись на сидінні. — Ти мав рацію, Френку: робота справді велика й буде нелегкою.

— Якщо ми діятимемо за планом, усе буде добре, — сказав Морган. — А зараз зазирнемо до нічного кафе. Я б хотів побачити дорогу, якою ми втікатимемо, бо навкивати п'ятами доведеться швидко. Це та робота, Еде, де помилятися не можна.

— Ця і наступна, наша велика справа, — Блек примружив очі. — Відтепер — жодних помилок.

Морган кивнув, вивів машину з парковки й поїхав у місто.

Десь об одинадцятій тридцять Кітсон і Джипо прибули в уже добряче розбитому «лінкольні» італійця до «пляшкового горла» за дві милі від в'їзду на дослідницьку станцію. За кермом сидів Кітсон. Оскільки Джипо ненавидів пішохідні прогулянки, молодик зупинився на місці засідки й висадив італійця, а тоді проїхав ще чверть милі до лісосмуги, щоб заховати машину. Поставивши авто так, щоб його не було видно з дороги, він повернувся до «пляшкового горла».

Сонце вже добряче шкварило й припікало його неприкриту голову, тож невдовзі молодик добряче спітнів.

На Кітсоні були темно-синя сорочка з відкритою шиєю, джинси й кросівки. Він легко рухався, високо піднявши голову й розмахуючи великими кулаками. Йдучи, ривками видихав повітря розбитим носом. Він радів нагоді розім'яти довгі, сильні ноги, водночас досліджуючи території обабіч запилуженої, вкритої вибоїнами дороги.

«Попереду простягається бакаїста місцина, — думав молодик, здіймаючи ногами пил. Повівши плечима, він із гордістю відчув, як рухаються сильні м'язи під просяклого потом сорочкою. — Тут точно є де сховатися, а «пляшкове горло» бездоганно пасує для аварії».

Підійшовши до вузького проходу, Кітсон зупинився, щоб добре його розгледіти.

Дорога тут різко звужувалася, затиснута між двома велетенськими скелями, що вкривали схили обабіч дороги. З обох боків від скель росли чагарники й кущі, що могли послужити чудовим сховком.

Зі свого місця він не бачив і знаку Джипо, хоча чудово знав, що італієць засів десь там і спостерігає за ним. Те, що Джипо вдалося так добре заховатися, трішки повернуло молодикові втрачену впевненість.

Операція лякала Кітсона. Він точно знав: перш ніж Дірксон і Томас здадуться, хтось неодмінно постраждає. За останні шість місяців, відколи він покинув ринг, Алекс перебував під впливом Морґана. Френк — єдиний, хто лишився з ним у роздягальні після принизливого побиття спортсменом, удвічі меншим і на сімнадцять фунтів легшим, однак з набагато кращими бойовими навичками. Саме тоді менеджер Кітсона кинув дві десятидоларові купюри на стіл і заявив, що боксера звільнено. Менеджер вийшов — а Морґан увійшов. Він допоміг Алексу, напівосліпленому й досі шокованому від побиття, одягнутися й вийти, а тоді провів зі стадіону до машини. Навіть відвіз до себе додому.

— Годі вже виходити на ринг і перетворювати мозок на кашу. Із боксом покінчено, — сказав Морґан, коли Кітсон розпластався горілиць на його ліжку в жахливій маленькій кімнаті, яку Френк називав домом. — То як? Малий, ми з тобою могли б працювати разом. Я бачив, як ти керуєш машиною. Наразі збираю невеличку банду: хлопців, які могли б легко й швидко виконувати роботу й заробляти на цьому трохи грошенят. Що скажеш?

У двадцять три Кітсон збагнув, що сягнув дна у своїх амбіціях. Він мріяв стати чемпіоном світу в надважкій категорії, але останнє побиття чіткіше, ніж будь-що інше, показало, що то був лише міраж, і тепер він просто ще один боєць у вигрібній ямі. У кишені лежало лише двадцять доларів, друзів не було, а майбутнє вимальовувалося туманно. Але навіть тоді боксер-невдаха вагався. Про Морґана він чув багато. Знав, що той провів п'ятнадцять років за ґратами, що був жорстоким і небезпечним. Знав, що тепер сам напрошується на проблеми, приєднуючись до Морґана. Але перспектива лишитися зовсім самотнім і намагатися власноруч влаштувати своє майбутнє видавалася йому ще страшнішою, тож він приєднався до старого злочинця.

П'ять об'єктів, які Алекс повернув із Морганом, дали йому змогу заробити достатньо грошей для нормального життя. Ці справи були не дуже ризикованими, досить маленькими й ретельно спланованими. Кітсон знав: якщо його схоплять, то у в'язниці доведеться просидіти лише від трьох до шести місяців, оскільки йтиметься про перше притягнення до відповідальності.

Але юнак був достатньо кмітливим, аби розуміти: всі ці справи були тільки репетиціями перед чимось серйозним. Він достатньо знав про їхнього боса, а тому не сумнівався: такий дріб'язок не влаштуватиме Моргана довго. Рано чи пізно він спланує операцію, що гарантуватиме двадцять років за ґратами, і втягне в неї Кітсона.

Намагаючись заробити собі ім'я на рингу, Алекс паралельно працював водієм в Агентстві броньованих автомобілів «Веллінг». Він протримався рівно десять днів. Дисципліна в «Агентстві» його доконала. Взуття Алекса ніколи не було відполіровано так добре, як в інших водіїв. Та й кермував він надміру розслаблено, що також не додавало балів. Пунктуальністю Кітсон не вирізнявся, а стрілецькі навички викликали тільки саркастичні зауваги інструктора. Тож він не був особливо здивований, коли одного дня шеф видав платню й попросив більше не приходити.

Але за ті десять днів він дізнався про методи Агентства і його людей достатньо, щоб збагнути: Морган кидає виклик майстрам найвищого рівня. Це наче якби сам Кітсон набрався сміливості й вийшов на ринг проти Флойда Паттерсона\*. Звісно, в нього був один шанс на мільйон здолати чемпіона, але шанс той був настільки дрібний, що вартий тільки глуму.

Кітсон знав: ні Томас, ні Дірксон не відступляться, а отже, стрілянини не уникнути. Хтось загине. А якщо

---

\* Флойд Паттерсон (1935-2006 рр.) — американський боксер, олімпійський чемпіон 1952 року, чемпіон світу в надважкій вазі.

його спіймають, то посадять на двадцять років або ж відправлять одразу на електричний стілець. Щойно Морган виклав план, Кітсон вирішив нізащо не брати в ньому участі. Навіть якщо це означатиме прощання з бандою. Він би так і вчинив, якби не ця дівчина з мідним волоссям.

Жодна інша дівчина так не розмовляла з ним і не дивилася на нього так. До миті, коли він став навпроти неї та побачив зневагу в погляді й абсолютну відсутність страху, то гадав, що має владу над жінками.

Звісно, його тіло було по-тваринному привабливим для жінок-вболівальниць, що волочилися за кожним, навіть третьосортним боксером. Але ця руда показала, що влада, якою Кітсон так пишався, була вельми обмежена. Джинні надзвичайно його вразила. Тепер молодик міг думати лише про неї.

Тож саме через неї, і тільки через неї, Алекс взявся за цю роботу. Молодик знав, що справа ця йому не до снаги, що вона може мати фатальний кінець, але йому бракувало сміливості витримати зневагу дівчини.

Алекс стояв і розглядав чагарники навколо дороги, але Джипо так і не бачив.

— Ну добре, ти чудово впорався, — гукнув він. — Де ти?

Кругле обличчя Джипо визирнуло між двома каменями. Італієць помахав Кітсону.

— Я тут, малий. Непогано, правда ж? Ми з людиною-невидимкою схожі, як дві краплі води! — гукнув він.

Кітсон зійшов із дороги й приєднався до Джипо.

— Хороше місце для засідки, — сказав він, сівши на-впочіпки біля італійця, а тоді поглянув на годинник. — Якщо вони їхатимуть швидко, то будуть тут хвилин за двадцять.

Джипо простягнувся горілиць. Витягнувши з кишені зубочистку, він заходився длубатися в роті, розглядаючи яскраву блакить неба.

— Бачиш це небо, малий? — запитав італієць. — Воно нагадує мені про рідне містечко. Більше ніде на світі немає такого неба.

Кітсон зиркнув на спільника. Джипо йому подобався. Було в цьому товстунові щось добре і співчутливе, що змушувало цінувати його дружбу. Джипо не був схожим на Еда Блека, котрий завжди хвалився завоюванням жінок, насміхався над людьми, глузував із них і робив їм різні каверзи. Ед був розумним і витривалим, але до нього точно не варто звертатися, якщо вскочив у халепу. А ось до Джипо — варто. Джипо позичить тобі останній долар, не ставлячи зайвих питань, тоді як від Блека годі отримати щось і просто так.

— Де це, Джипо? Де твоє рідне містечко? — Кітсон випростався на животі й підняв голову, щоб чітко бачити дорогу.

— Ф'езоле — в Італії, біля Флоренції, — сказав Джипо, примруживши маленькі очиці й зморщивши товстий ніс. — Ти бував в Італії, малий?

— Ні.

— Такої країни більше ніде на світі немає, — Джипо щиро зітхнув. — Я не був там двадцять років. Це надто довго. Знаєш, що я зроблю, коли отримаю свою частку? Заберуся звідси. Куплю квиток на корабель першого класу. І щойно ступлю на Батьківщину, як придбаю «альфа-ромео», а тоді поїду до Ф'езоле. Стара ньєнка скакатиме від щастя. Куплю собі віллу на пагорбі, що виходить на Флоренцію. Батько помер років десять тому, але мама там, чекає на мене. Я одружуся, займуся господарством і заведу багато дітей. Із грішми можна все. Як там Френк казав? «Увесь світ буде в нас у кишнях». І він має рацію. Так і буде: весь світ у моїй кишні.

«Якщо тебе не застрелять, — подумав Кітсон. — Або якщо копи не спіймають тебе, перш ніж ти сядеш на той корабель».

Джипо повернув голову, поглянув на молодика й усміхнувся.

— А ти що робитимеш з грішми, малий? Уже думаєш про це? Які в тебе плани?

Слухаючи Джипо, Кітсон почувався так, наче розмовляє з дитиною.

— Гадаю, слід зачекати, доки я їх отримаю, — відповів він. — Надто рано щось планувати. Може, ми ніколи їх і не дістанемо.

Джипо скривився.

— Знаєш що, малий? Будувати плани — найприємніше заняття в житті кожної людини. Може, вони й не здійсняться. Щось станеться не так — і план піде коту під хвіст! Але задоволення полягає саме в плануванні. Мені подобається зазирати в майбутнє й вигадувати всіляке. Багато років займаюся цим. Гаразд, я визнаю, що жоден із моїх планів досі не здійснився, але цей має всі шанси. Двісті тисяч баксів! Тільки подумай, що можна зробити з такими грішми!

Кітсон знизав плечима.

— Так, я міркував про це. Але ж грошей ще немає.

— Закладаюся, ти купиш велику машину, — Джипо зачерпнув піщаний ґрунт опасистими долонями і тепер спостерігав, як він витікає крізь пальці. — Правда ж? Я не знаю нікого, хто б так само добре кермував машиною. Ти вартий великої і швидкої машини. Потім знайдеш собі дівчину: машина, дівчина і, може, стильний одяг, — він похитав головою і всміхнувся. — Як щодо Джинні Гордон: оце так красуня, хіба ні? Що ти про неї думаєш, малий? Така фігура! Ось що я тобі скажу: таке тіло мають найвродливіші італійські дівчата. Крутленька дупця, тонка талія і повні груди. Певно, для мене вона замолода, а то б я накинув на неї оком. А для тебе вона якраз, малий. Ви були б гарною парою. Не варто хвилюватися через її манеру поводитися, це лише маска. Коли в жінки таке

тіло, вона мусить бути створена для кохання. Ти міг би розтопити її. Уся ця жорстокість в очах означає лише одне: ти маєш промовляти до її серця.

Кітсон слухав, відчуваючи, як сонце смалить його потилицю. Якщо будь-хто, крім Джипо, наважився б розмовляти з ним про таке, молодик порадив би тому стулити пельку. Але з Джипо все інакше. Джипо озвучив те, про що міркував і сам Кітсон, і тепер, слухаючи слова старшого друга, він поринув у мрії про дівчину. Певно, італієць мав рацію. Може, вона і створена для кохання. Та пригадавши холодний, байдужий погляд очей кольору морської хвилі, Алекс засумнівався щодо цього.

— Послухай, малий, скажи-но мені щиро, — Джипо заплющив очі й підставив сонцю кругле обличчя, — що у тебе на думці? Мені цікаво. Може, для тебе це й смішно, але я кажу правду. Минулої ночі, коли я погодився на цю справу, то подумав про тебе. Я знаю, що ти, як і я, не хотів цієї роботи, правда? Я теж. Але раптом ти сказав «так». Чому ти так вчинив, малий?

Кітсон витер обличчя затилям долоні.

— А ти чому, Джипо?

— Було щось у тій дівчині, — відказав Джипо. — Коли вона, така прекрасна, увійшла до кімнати й виклала свій план, мене охопила впевненість. Спочатку, коли Френк розповів про роботу, я не хотів мати з ним нічого спільного. Але коли прийшла дівчина... Не знаю, якось вона змусила повірити у реальність цього плану. Раптом я збагнув, що можна придбати за всі ці гроші. Подумав, як зрадіє мама, коли побачить, як я під'їжджаю на «альфа-ромео» в гарному костюмі. Це допомогло б здійснитися усім моїм мріям.

— Так, у ній щось було, — збентежено погодився Алекс. — Я почувався так само.

Кітсон не міг зважитися визнати перед Джипо, що проголосував разом із рештою, бо боявся зневаги



Джинні. Він навіть не сподівався, що вдасться досягти успіху. Це погана робота, надто крута для них. Юнак знав це напевно, тому зараз відчув приплив жалю до Джипо: той просто витає у хмарах, бо з цією справою їм не впоратися.

— Дивно, правда? — не змовкав Джипо. — Вона ж тільки дитина, а вже випромінює таку впевненість... — він раптово змовк і підняв голову. Його маленькі чорні очиці враз стали тривожними.

Кітсон зиркнув на італійця.

— Що трапалося?

— Я дещо почув, — відказав Джипо. Він завмер і прислухався. — Щось ворухнулося. Це ж не змія, малий?

— Змія? А якщо й так? До нас вона не підповзе, — роздратовано відказав Кітсон. Він хотів іще поговорити про дівчину: вона була для нього найважливішою темою у світі.

— У цьому районі можуть водитися змії, — мовив Джипо. Його опасисте тіло враз задерев'яніло. — Зізнаюся тобі, малий: я страшенно боюся змій. І мені здалося, що там щось ворухнулося.

Насупившись, Алекс перекотився на бік і поглянув туди, куди вказував Джипо.

— Забудь, — буркнув він, незадоволений тим, що Джипо змінив тему розмови. — Жодна змія не підповзе до людини, якщо її не чіпати.

— Змія вбила мого молодшого брата, — напружено мовив Джипо. — Він лежав просто як я зараз, коли ніби нізвідки вигулькнула змія і вкусила його за обличчя. Брат помер ще до того, як я дотягнув його додому. Він мав лише десять років, тільки подумай! Симпатичний такий малий. Гладкий, як пиріжок, і засмаглий, як індус. Та змія...

— Заради бога! — перебив його Кітсон. — Чому я маю слухати про твого брата? Гаразд, його вкусила змія. Таке могло трапитися з кожним. Годі вже, добре?

Джипо підняв голову й із докором зиркнув на Алекса.

— Ти б так не казав, якби йшлося про твого брата. Я ніколи цього не забуду. І відтоді страшенно боюся змій.

— Якого дідька ми взагалі заговорили про змій? — гарикнув Кітсон. — Ми розмовляли про дівчину, а потім раптом почалося все це лайно про змій і твого брата.

— Мені здалося, буцімто я щось почув.

— Ну гаразд, ти щось почув. То й що? Викинь із голови усю цю дурню про змій, домовилися?

Джипо почав було щось казати, аж раптом побачив удалині хмару пилу. Він торкнувся до Кітсонової руки і вказав на дорогу.

— Гадаєш, це вони?

Алекс зиркнув на довгу звивисту дорогу й раптом відчув, як у горлі застряг холодний клубок страху. Він інстинктивно пригнувся нижче й притиснув Джипо до землі, шепочучи:

— Так, ось вони і їдуть!

Чоловіки завмерли, спостерігаючи, як до «пляшкового горла» підїжджає автомобіль.

Машина рухалася надзвичайно швидко, здіймаючи хмари пилу. Під час повороту вона на мить зникла з поля зору, а тоді вигулькнула, рухаючись повільніше та обережніше. Кітсон глянув на годинник і засік час, коли автомобіль пройшов найвужчу точку.

Коли авто пролетіло повз, Кітсон із Джипо побачили водія й охоронця. Лише на мить, але їм вистачило і цього.

Джипо сів, витріщившись, немов хотів увібрати у свій мозок стільки деталей броньовика, скільки той міг охопити.

Чоловіки дивилися, як автомобіль зникає в хмарі пилу за наступним поворотом, а тоді, трохи розслабившись, тривожно перезирнулися.

— Броньовик видається добряче міцним, — Джипо почухався під пахвами. — Бачив тих двох? Санта Марія! Вони також доволі міцні!

Кітсон зміг чудово розгледіти і водія, й охоронця. Він знав їх обох досить близько. Тому й попередив Моргана щодо них. Але тепер, коли він побачив їх крізь лобове скло броньовика, то збагнув, наскільки ж тяжко буде з ними впоратися. Від думки, що за кілька днів доведеться вступити з ними у сутичку, його охопив страх.

— А тобі чого хвилюватися? — запитав Алекс якомога спокійніше. — Ти ж не матимеш із ними справи. Так, вони справді міцні. Але ж хіба ми — як вона там казала — тюхтії?

Джипо похитав головою, та тривога його не полишала.

— Ці двоє лякають мене. Добре, що не мені потрібно буде їх ліквідувати.

Кітсон витягнув блокнот і записав час, коли автомобіль проминав найвужче місце.

— А хто тебе просить ліквідувати їх? — різко відказав Алекс. — Про них подбають Морган і Блек.

— І дівчина, — додав Джипо. — Вона витягнула найскладніший жереб. Оце маєш — така дівчина і... Досі думаю про її слова, буцімто вона вистрелить, якщо охоронець спробує забрати пістолет. Як гадаєш, вона справді це зробить?

Кітсон також про це міркував і ставив собі те саме запитання. Уявив очі барви морської хвилі, напружений вираз її обличчя — і скривився.

— Не знаю, — молодик став навколішки й поглянув на дорогу. — Час вшиватися. Як гадаєш, зможеш відчинити той броньовик?

— Френк каже, я маю три тижні, щоб попрацювати з ним, — відповів Джипо. — Тоді це легко. Дай мені необхідні інструменти й стільки часу — і я відкрию тобі будь-що. Байдуже, наскільки робота складна: якщо є час,

то зробити можна все. Френк обіцяє три-чотири тижні. Звісно, я впораюся.

— Це Френк так каже, — Кітсон не відривав погляду від Джипо. — А раптом щось піде не так? Раптом ситуація загостриться? Скільки часу тобі знадобиться, щоб відчинити панцерник?

Раптова тривога викривила обличчя Джипо.

— Навіщо такі балачки? Френк каже про три-чотири тижні. Донині ж він іще не помилявся, правда? Броньовик міцний. Навіть такий хлопець, як ти, що нічого не тямить ні в замках, ні в металі, здатен це второпати. Він потребує роботи: повільної, неквапливої, розміреної. Швидко панцерника не відчиниш ніяк.

— Йду заберу машину, — сказав Кітсон. — Зачекай тут.

Поки Алекс ішов, Джипо дивився йому вслід. Кругле обличчя італійця було стривожене.

Тоді він подумав про дівчину з холодними, впевненими очима кольору морської хвилі й зверхнім поглядом, яким вона змірила Кітсона, — і відчув приплив певності.

«І навіщо так перейматися через цю роботу? — подумав він, відчуваючи, як пекуче сонце смалить маківку. — Френк же сказав, що все буде добре, а досі все, що він казав, здійснювалося. Та й дівчина на тисячу відсотків упевнена в успіху справи. До того ж мені не доведеться брати участі у найгіршій фазі операції. Потрібно лише відімкнути автомобіль, а Френк пообіцяв, що я матиму на роботу три чи навіть чотири тижні. Будь-кому, хто має хист до відмикання замків, вдалося б упоратися за стільки часу, байдуже, наскільки складне завдання».

Броньований автомобіль «Веллінг» мчав уперед, до «Станції ракетних досліджень». Ні водій, ні охоронець не знали, що за ними слідкують і ретельно вивчають.

Вони їхали далі, лишивши позаду хмарку білого пилу.

## РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

### I

Морган призначив зустріч на восьму, але Блек прибув трішки раніше. Він приїхав до «Більярдної Лу Стріджера» о сьомій сорок п'ять з однієї-єдиної причини: його годинник поспішав. Він проштовхався крізь залюднений, наповнений димовим серпанком бар до Стріджера, червонопикого товстуна, що спостерігав за грою в більярд.

— Хтось уже прийшов, Лу? — запитав Блек.

— Ні, але ж двері відчинені. Випий поки чогось, — запропонував Стріджер.

— Я буду скотч, — сказав Блек. Поки Стріджер наливав йому, Ед пройшов у куток зали й уместився, натягнувши капелюх на потилицю й послабивши краватку.

Цього вечора Блек почувався невдоволеним і без настрою. Морганова ідея пограбувати кафе була йому не до душі.

Блек починав із набагато кращого старту, ніж трое інших. Його батько був успішним крамарем, а тому зміг дати синові гарну освіту. Він мріяв, щоб Ед став лікарем, але нудне навчання було не для Блека. За кілька років він несподівано покинув коледж і пішов з дому. Почав продавати машини й водночас відкрив у собі невситиму жагу до жінок. Він витрачав більше, ніж заробляв, а тому, коли опинився по вуха в боргах, вирішив пошукати фінансової підтримки в сейфі компанії, де зберігалося

чотири тисячі доларів. Спершу Ед дуже тішився, що змінив сліди, а тому був шокований, коли двоє детективів упіймали його ще до того, як він встиг витрати і половину із вкраденого. Тож Ед потрапив на півроку за ґрати. Тоді йому було двадцять два. З того часу Блек ще двічі побував у в'язниці: раз затримався там на два роки, а вдруге — на чотири. Тепер в'язниця жахала його.

Відбуваючи за ґратами востаннє, він познайомився з Морганом, який досиджував свої п'ятнадцять років — від такого тривалого терміну у Блека кров schooled в жилах. Звільнилися вони водночас, і коли Френк запропонував об'єднати зусилля, Ед хутко погодився. Погодився через Морганову славу. Досвідчені люди подейкували, що Морган стане колись «великим босом». Казали, буцімто раніше чи пізніше Морган зірве великий куш, а коли це трапиться, його справу запам'ятають надовго.

Тепер Блекові було тридцять п'ять. Він знав: якщо не наважиться поставити на карту все, щоб отримати максимальну винагороду, його майбутнє буде вельми туманним. Він відчував, що Морган достатньо сильний і що він здатен прокрутити справу, яка забезпечить їх грошми до кінця життя.

Сидячи в кутку більярдної та посьорбуючи скотч, Блек подумки витрачав свою частку грошей із майбутньої справи. Двісті тисяч доларів! Він подорожуватиме. Знайомитиметься з дівчатами з усіх країн Європи. Поїде в Монте-Карло й зірве куш. Він би...

Аж раптом до зали увійшла Джинні Гордон, і всі Блекові марення враз обірвалися. Лець схиливши підборіддя, вона йшла крізь цигаркове марево, зверхньо роззираючись довкола. Чоловіки в більярдній витріщалися на неї, з розумінням усміхаючись, підморгували одне одному й штовхалися ліктями. Якби Лу Стріджер не забороняв чіплятися до жінок у своїй більярдній, їй би проходу не дали з першої ж миті.

«Сексуальна дівчинка», — подумав Блек, спостерігаючи, як Джинні зупинилася біля дверей. За ними були круті сходи, які вели до кімнатки — Стріджер здавав її для приватних розмов.

Джинні вбралася в чорні слакси, що тісно облягали її сідниці, й сорочку пляшково-зеленого кольору з відкритою шиєю.

«А вона міцний горішок, — міркував Блек, допиваючи скотч. — Звідки вона? Могло б бути весело... Може, мені вдасться трішки її розтопити. Коли закінчимо справу, можемо разом вирушити у мандри. Темперамент у неї є. А тіло яке!»

Він підвівся, перетнув кімнату й рушив сходами за дівчиною. Наздогнав її вже на сходовому майданчику.

— Привіт, Джинні, — мовив він. — Ми з тобою перші. Ці штани тобі дуже пасують.

Вона озирнулася й глянула на нього нищівним байдужим поглядом зеленкуватих очей.

— Ти так вважаєш? — дівчина відчинила двері й зайшла до кімнати, хутко увімкнувши світло. Тоді обійшла стіл і сіла. Витягла із сумочки дзеркальце й гребінець і взялася розчісувати мідне волосся.

Блек підтягнув стілець і сів навпроти дівчини, захоплено спостерігаючи, як під тонкою тканиною сорочки здіймаються її груди щоразу, коли вона піднімає руки.

— Справу заплановано на сьогодні, — сказав він. — Боїшся?

Джинні відклала гребінець і дзеркальце, а натомість дістала пачку цигарок.

— Боюся? А чого там боятися? — байдуже запитала вона.

— Ти справді спокійна, — зауважив Блек, розглядаючи її. — Не віряться, що ти взагалі можеш боятися.

Він потягнувся вперед, пропонуючи Джинні вогник своєї запальнички.

Дівчина довго вивчала полум'я, а тоді нахилилася й торкнулася його кінчиком цигарки. Її повні червоні губи вигнулися в посмішці, що з'явилася й зникла так швидко, що Блек не міг стверджувати напевне, чи це йому не привиділося.

— Що смішного? — різко запитав він.

І знову її погляд упав на полум'я запальнички. Блек також зиркнув на нього. Зауваживши, яке воно нерівне, Ед збагнув, що його рука тремтить. Він погасив вогонь і сів на стілець, вичавивши з себе посмішку.

— Маєш рацію. Я боюся, і скажу тобі чому, — він склав руки на столі й обіперся на них. — Боюся, що ми заперемо сьогоднішню справу й прогавимо велику. Не до вподоби мені це. Я намагався відмовити Френка. Було б простіше й безпечніше пограбувати заправку в Дьюкасі, але він мене не слухав. А під час нападу в кафе хтось може спробувати покорчити із себе сміливця. У такому разі доведеться почати стрілянину. Якщо сьогодні когось застрелять, напруга зросте, та й шум підніметься чималий, і наш великий план може піти коту під хвіст.

Випустивши крізь ніздрі дим, Джинні поглянула на Блека.

— Отже, нам потрібно подбати, щоб ніхто не корчив сміливця.

— Ага. Та легше сказати, ніж зробити.

Вона підняла брови.

— Невже? Якщо показати злому собаці, що не боїшся його, він відступить. Так само й зі сміливими людьми.

Блек насупився.

— Не можу тебе ніяк розкусити. Ти працювала раніше з іншою бандою?

Погляд Джинні затуманився.

— А не потрібно мене кусати, — різко відказала вона. Блек знизав плечима.



— Ну гаразд, хочеш погратися в таємничість — уперед. Але не забувай: сьогодні тобі світить найскладніша робота. Поки будеш збирати гаманці, хтось може спробувати добряче тобі всипати. Будь обачною.

Оскільки сам він почувався тривожно, то сподівався, що його слова хоча б збентежать Джинні. Однак вираз її обличчя не змінився.

— Ніхто не спробує мені всипати.

Двері відчинилися, й зайшли Кітсон і Джипо.

Кітсон заляк, побачивши Джинні й Блека наодинці. Його обличчя розпашілося, а очі спалахнули люттю.

— А ось і наречений, — мовив Блек, хрипко наспівуючи весільний марш Мендельсона.

Джипо гигикнув: на його думку, жарт був веселим і доречним. Його маленькі чорні очі весело поблискували.

Але Кітсон сплотнів.

— Стули пельку! — його голос тремтів. — Годі!

Блек припинив наспівувати й відкинувся на стільці з глумливим осміхом.

— То й що? Ти і вона... — він кивнув на Джинні, що нерухомо сиділа, не відриваючи погляду від Кітсона, — ви ж молодята, правда? Френк казав, що ви з нею наймаєте трейлер для медового місяця.

— Я ж сказав — годі! — гарикнув Кітсон.

— Що тебе так турбує, дурбелику? Не хочеш із нею в медовий місяць? — запитав Блек. — Тобі дісталася найлегша частина роботи. Що може бути приємнішим, ніж подорожувати з такою крихіткою разом у фургоні? Звісно, якщо ти знаєш, що потрібно робити, коли лишаєшся з жінкою на самоті.

Двома швидкими кроками Кітсон дістався до столу. Його кулак здійнявся й зацідив Блекові в щелепу. Той беркицнувся разом зі стільцем і приземлився на підлогу з гучним тріском, від якого вся кімната аж затрусилася.

Ед розпластався, дивлячись на Алекса затуманеними очима.

— Підводься, здохляче! — крикнув Кітсон. — Я тобі зуби через потилицю виб'ю!

— Гей, малий! — перелякано гукнув Джипо.

Італієць схопив Кітсона за руку, але боксер відкинув його в інший куток кімнати.

Блек похитав головою. Звернений до Кітсона погляд палахкотів ненавистю.

— Я завжди хотів провчити тебе, сучий покидьку, — сказав Блек. — І зараз покажу тобі, що таке справжня бійка.

Коли він звівся на ноги, до кімнати зайшов Морган.

Затамувавши подих, Джипо мовив:

— Зупини їх, Френку! Вони намірились битися!

Чотири швидкі кроки — й ось уже Морган стоїть між чоловіками, повернувшись спиною до Кітсона, а обличчям — до Блека.

— Ти що, зовсім з глузду з'їхав? — із награною ввічливістю поцікавився Френк. Його зміїні очі палахкотіли.

Блек завагався, а тоді знизав плечима, поправив пальто, пригладив пальцями волосся. Підтягнувши стілець, він вмовився на нього й опустив погляд на стіл, розтираючи щелепу.

Морган повернувся до Кітсона.

— Якщо через тебе в команді почнуться проблеми, — сказав він, — то опинишся по вуха в лайні. Вдруге повторювати не буду. Сядь!

Кітсон згорбився на стільці подалі від Джинні з Блеком.

Досі схвильований, Джипо підійшов до столу й невпевнено зупинився біля Джинні.

— Не проти, якщо я тут сяду?

Вона похитала головою:

— А мені яка різниця?

Збентежено всміхаючись, Джипо сів.

Морган заходився міряти кроками кімнату. З тонких вуст звисала цигарка, а капелюх прикривав очі.

— Добре, люди, — мовив він, — увага. Йдемо на справу сьогодні, десять хвилин по півночі. Саме тоді кафе буде переповнене, а шанси, що нас спіймають, — мізерні. За кермом — Кітсон, — він змовк і поглянув на Алекса. — Ти знаєш район. Лишайся в машині, двигуна не глуши. Коли стане гаряче, дочекайся нас, а тоді повертай ліворуч, щоб уникнути світлофорів. Якщо за нами буде хвіст, твоя справа — відірватися від нього. Впораєшся?

Кітсон насуплено кивнув.

— Джинні. Ти, Ед і я, — вів далі Морган, продовжуючи крокувати, — зайдемо всередину. Лу позичить мені кулемет. Ти, Еде, будеш зі своєю зброєю. Джинні заходить за мною. Потім — Ед. Він і подбає про двері. Щойно опинимося всередині, Ед опустить на дверях жалюзі. Я підйду до барної стійки, щоб контролювати всю залу. Кулемет має остудити всі гарячі голови. Коли відвідувачі опиняться у потрібному місці, Джинні пройдеться й забере гаманці. Нам не потрібно нічого, крім готівки. Якби хтось зайшов, то ти маєш розібратися з ним, Еде. Якщо працюватимемо хутко, уся справа триватиме не більше п'яти хвилин. Це залежить від тебе, Джинні. Стеж, аби ніякий хитрий тип не схопив тебе, коли забиратимеш його гаманець. Ми б хотіли уникнути стрільби, хіба що зовсім непереливки стане.

Доки Джипо слухав, його маленькі чорні очиці неспокоїно бігали. Він тішився, що не бере участі в операції.

Кітсон розтер кісточку пальців і подивився на стіл. Він також радів, що відповідає лише за машину. Потрібно було мати неймовірну витримку, щоб увійти до кафе й підкорити своїй волі чотири чи п'ять десятків людей. Молодик не був певен, що таке йому до снаги.

У душі Блека досі клекотав гнів, що Кітсон вдарив його, але Морганові слова відволікли його від Алекса: нутрощі Еда враз схололи й затягнулися у тугий вузол.

— Ну гаразд, — сказав він. — Якщо хочеш, зробимо саме так, Френку, але ідея мені не до вподоби. Ми могли б виконати щось легше.

Морган на мить спинився.

— Знаю. Але ми йдемо саме на таку справу, щоб налаштуватися й підготуватися до великої. Я знаю, що роблю, Еде. Ця справа покаже, чи не зіпсує хтось із вас головної операції. Тому я й обрав її, — він обійшов навколо столу й поглянув Джинні у вічі. — Це випробування для тебе. Ти багато чого тут наговорила, й слова твої звучали вельми переконливо. Тепер я хочу побачити, чого вони вартують. Саме тому я дав тобі найскладнішу роль.

Дівчина спокійно дивилася на нього.

— Я впораюся. Це не так вже й складно.

Морган усміхнувся.

— Побачимо. Ось, власне, і все. Наразі попрощаймося. Кітсоне, прижени машину Джипо до кафе о дванадцятій десять. Твій годинник точний? Що він показує зараз?

— Восьму двадцять, — сказав Кітсон, зиркнувши на наручний годинник.

— Наразі восьма двадцять три, — виправив його Морган, зиркнувши на свій. — Лу видасть тобі кулемет. Тримай його на задньому сидінні. Приїдеш до кафе сам. Ми з Едом прийдемо пішки. Дорогою я витягну зброю із машини, — він поглянув на Джинні. — Ти прийдеш із Меддакс-стрит. Будь на місці о дванадцятій десять. Мусимо прибути вчасно. Ти маєш годинник?

Джинні кивнула.

— Гаразд, — підсумував Морган. — Забери зброю, коли виходитимеш, Кітсоне. Піди з ним, Джипо, й переконайся, що все гаразд. Отже, побачимося о дванадцятій десять?

Алекс звівся на ноги. Нервово зиркнувши на Френка, а потім — на Джинні, він відвів погляд, тоді розвернувся й широкими кроками рушив до дверей. Джипо почимчикував за ним.

Коли вони пішли, Морган сів.

— Ти в порядку? — запитав він у дівчини.

Джинні підняла брови.

— А чому мало б бути інакше?

— Слухай, припини тут комедію розігрувати, — різко відказав Френк. — У минулому я провертів із дюжину таких операцій, але досі трішки боюся. Не намагайся блефувати зі мною. Я питаю: ти в порядку? Ти досі хочеш виконати найскладнішу частину роботи?

Дівчина витягнула руку, затиснувши між тонкими пальцями недокурену цигарку. Дим здіймався чітко вгору — цигарка не тремтіла.

— Я здаюся наляканою? — запитала вона, а тоді відсунула стілець і підвелася.

Морган і Блек не відривали від неї поглядів, та вона дивилася тільки на боса.

— Десять хвилин на першу, — сказала дівчина. — До зустрічі.

Красуня розвернулася й рушила до дверей. Її стегна спокусливо похитувалися в ритмі кроків. Дівчина прочинила двері, вийшла й зачинила їх за собою, навіть не озирнувшись.

— Міцний горішок, — скривився Ед.

— Можливо, — розсудливо зауважив Френк. — Але я вже бачив, як такі горішки лускають у найнедоречніший момент. Подивимся, — він підвівся. — Ну добре, забираймося звідси.

П'ять хвилин по півночі Морган і Блек вийшли з трамвая на розі Меддакс-стрит. Вони перейшли через дорогу й зупинилися біля темних дверей магазину, розглядаючи нічне кафе «Палас».

У завішеному вікні мерехтіли вогні. Крізь скляні двері зловмисники бачили частину бару.

Морган кинув на дорогу недопалену цигарку.

— Ось воно, — мовив він.

— Закладаюся, Джипо зараз дякує всім святим, що не бере участі в операції, — сказав Блек, усвідомлюючи, як його серце повільно гупає об ребра і як спітніли долоні.

— І я дякую всім святим, що він не тут, — відказав Морган. Він також відчував тенькання серця, у роті в нього пересохло. — Щойно Кітсон під'їде, перейдемо через дорогу.

— Ага, — мугикнув Блек. Він торкнувся кишені й поклав долоню на руків'я револьвера 38-го калібру. — А ось і дівка, — мовив він, коли побачив, як Джинні підходить до кафе. На ній досі були чорні слакси й темно-смагдадова сорочка, але волосся дівчина сховала під зелений шарф. Коли Джинні проходила під вуличним ліхтарем, Блек збагнув, наскільки мідні кучері прикрашали її. Коли волосся було сховане, дівчина видавалася посередньою. Тієї самої миті під'їхав запилужений «лінкольн» і загальмував біля кафе.

— Ходімо, — наказав Морган і широкими, квапливими кроками перетнув вулицю.

Надворі було порожньо. Зловмисники чули вальс, що долинав зі скрипучого музичного автомата в кафе.

Морган зупинився, щоб дістати кулемет із «лінкольна».

— Розслабся, — сказав він Кітсону. — Швидко зайдемо — швидко вийдемо.

Кітсон щось буркнув, міцно стиснувши кермо.

Блек витягнув хустинку й закрив нею нижню частину обличчя. Руки в нього так тремтіли, що він ледве зав'язав вузол.

Джинні вже приховала обличчя й стояла біля дверей кафе, тримаючи в руках «кольт спешл» з набоями 38-го калібру.

Морган не вважав за потрібне ховати обличчя. Він був битим жаком у цій грі, тож добре знав: усі будуть такі налякані, що навряд чи зможуть надати поліції корисний опис.

— Ходімо, — сказав він, швидко й глибоко вдихнувши.

Морган підійшов до Джинні.

— Відчини двері, а тоді відступися.

— Знаю.

Голос її звучав спокійно і рівномірно. Френк і Джинні презирнулися.

«Що ж, вона досить спокійна, — подумав старий злодій. — А я не вірив, що таке можливо з цією малявкою».

Джинні відчинила двері й притулилася до них, пропускаючи Моргана вперед. Чоловік ступив у галасливе й задушливе кафе. Обличчя Блека під хустинкою-маскою стікало потом. Увійшовши за Джинні й Морганом, він зачинив двері й опустив жалюзі.

Коли раптовий потік нічного повітря увірвався крізь відчинені двері, двоє чоловіків у барі байдуже озирнулися через плече. Вони вражено витріщилися на Моргана й на кулемет у його руках. Потім, не вірячи власним очам, перевели погляд на Джинні й заклакли. Їхні обличчя сплотніли.

Морган закричав:

— Забирайтеся! Усі назад!

Гамір розмов у кафе почав стихати. Голос Моргана розрізав повітря, наче лезо — шовк.

Обоє відвідувачів мало не попадали, коли відбігали назад.

Морган поклав одну руку на барну стійку й скинув на підлогу склянки й пляшки, щоб ті не заважали. Несподіваний дзенькіт розбитого скла змусив людей підвестися, а розмови — змовкнути.

— Зберігайте спокій! — зарепетував Морган, окреслюючи простір зали цівкою кулемета. — Це пограбування! Не рухайтесь — і ніхто не постраждає! Усі сядьте! Хто пручатиметься, матиме повне черево свинцю! Сидіть спокійно — і все буде добре!

Блек мало не осліп від поту, а його серце гупало так сильно, що чоловік ледве дихав. Ед стягнув маску-хустинку, яка мало не задушила його. Тримаючи револьвер у тремтячій руці, він оглядав переповнене кафе й молився, щоб жоден дурень не почав геройствувати.

Якась жінка заверещала. Двоє чоловіків хотіли скочити на ноги, але їхні супутниці негайно повернули сміливців на місце. Інші відвідувачі залякли, наче статуї.

— Добре! — підвищив голос Морган. — Нам потрібна готівка. Покладіть гаманці на столи. — Ну ж бо! Ворушіться!

Більшість людей почали длубатися в кишенях. Це було сигналом для Джинні. Вона витягнула мішкувату сумку, яку дав їй Морган. Тримаючи сумку в лівій руці, а пістолет — у правій, Джинні почала самотню прогулянку вздовж проходу. Зупиняючись біля кожного столика, вона забирала гаманці й скидала їх у сумку.

Стоячи біля дверей, Блек спостерігав за Джинні. Вона йшла повільно й обережно, наче ступала тонкою кригою, але в її рухах не було вагання. Дівчина не проминула жодного столика: вона забирала усі гаманці, що лежали там, кидала їх у торбу й рухалася далі.

Морган волав:



— Ну ж бо! Ну ж бо! Витягуйте гаманці! У мене руки чухаються вистрелити, але я не хочу нікого поранити, тож зроблю це тільки в крайньому разі! Давайте, витягуйте гаманці!

Блек почав розслаблятися.

«Морган із дівчиною добре впораються зі справою», — подумав він. А яка у них витримка! Різкий голос Моргана та його манера стояти — трішки зігнувшись і виставивши вперед кулемет — перетворювали чоловіка на страшного типа, від якого кров холола в жилах.

Раптом Джинні припинила механічні рухи.

Вона підійшла до столика, де сиділа жінка, вбрана у норковий палантин, й опасистий чоловік із насупленим обличчям. Гаманця на столі не було.

Джинні презирнулася з чоловіком. Його маленькі сірі очиці гнівно поблискували.

— Ну ж бо, пане, — тихо сказала вона. — Давайте його сюди.

— У мене нічого для тебе немає, шльондро, — сказав товстун. — Я не ношу грошей.

Блек почав пітніти, немов носом відчуваючи проблеми. Він зиркнув на Моргана, який нерухомо стояв, наставивши кулемет. Той не зводив очей із Джинні, оголивши зуби в хижому осміху.

— Віддавайте! — вигукнула Джинні.

— У мене для тебе нічого немає, мала сучко, — повторив чоловік, дивлячись їй у вічі.

Його супутниця враз стала блідою, як смерть, і заплющила очі. Її масивне тіло почало осідати на чоловіка, але той лише нетерпляче відштовхнув її.

Джинні підняла пістолет.

— Давай сюди, свиното, — різким, скрипучим голо-  
сом сказала Джинні. — А то скуштуєш порцію свинцю!

Обличчя чоловіка напружилось, але він сказав:

— У мене для тебе нічого немає! Забирайся!

Морган повернув цівку кулемета, щоб у разі потреби вистрелити в чоловіка, але знав, що цей маневр марний, адже товстун зрозуміє: він не вистрелить, бо на лінії вогню Джинні. Настав час дівчині показати себе. Морган напружено спостерігав за тим, як вона проходить випробування. Карти роздані, тиск максимальний. Чи впорається краля?

Він отримав відповідь навіть швидше, ніж сподівався.

Джинні всміхнулася чоловікові: швидкоплинний усміх, що з'явився і зник під маскою. Тільки блиск в її очах видав усмішку. Дівчина замахнулася і вдарила сміливця пістолетом по обличчю. Рух цей був блискавичним, а тому товстун не мав жодного шансу захиститися. Ствол револьвера гепнув його у ніс і щоку. Порснула кров. Чоловік упав назад, затуливши обличчя долонями. З його рота вирвалося гарчання.

Дівчина нахилилася і ще раз вдарила чоловіка. Ствол важко опустився йому на голову, тож товстун майже безтямно повалився на стіл. Жінка в норковому палантині пронизливо закричала й, знепритомнівши, сповзла зі стільця.

Морган закричав:

— Не ворушіться! Якщо хтось смикнеться, пристрелю!

Його голос звучав настільки загрозливо, що Блек на мить заціпенів.

Джинні підступила до напівпритомного чоловіка, смикнула його, щоб сів рівно, й витягнула із внутрішньої кишені гаманець. Потім добряче штовхнула його й кинула гаманець у торбу.

Цього вистачило.

Наче за помахом чарівної палички на столах почали з'являтися гаманці. Тепер Джинні лишалося тільки швидко ходити між столиками, збирати здобич і скидати її в торбу.

Блек так захоплено спостерігав за подіями, що відволікся від дверей, а тому був по-справжньому шокований, коли ті прочинилися й великий широкоплечий чоловік зайшов до кафе.

Блек тупо витріщився на новоприбулого. Здоровань перевів погляд із Блека на револьвер, якого горе-грабіжник в'яло стискав у руці. Чоловік блискавично завдав удару Едові по зап'ястю. Зброя випала із Блекових рук і ковзнула підлогою до бару.

Коли здоровань уже намірився дати Блекові копняка, Морган спрямував на нього кулемет і закричав:

— Не рухайся! Руки вгору! Чуєш?

Здоровань зиркнув на кулемет у Морганових руках, і його сміливість випарувалася. Він відійшов від Блека й підняв руки.

Кремезний чоловік із розгніваним обличчям, що саме віддавав Джинні гаманець, помітив, що кулемет Моргана вказує не на нього, і зненацька схопив дівчину за зап'ястя та спробував вирвати з її рук револьвер.

Вона міцніше стиснула зброю і поглянула в його божевільні, налякані очі. А тоді натиснула на курок. Від пострілу задзеленчали вікна в кафе. Чоловік розслабив хватку, неначе торкнувся до розжареного заліза: куля пройшла крізь рукав і поранила його в руку.

Джинні відступила, погрожуючи чоловікові зброєю, а Морган тим часом закричав, сиплячи лайкою.

— Швидше! Швидше! — гукнув Морган до Джинні. — Поквапся!

Спокійна, як модель на подіумі, дівчина рушила вперед, збираючи гаманці й скидаючи їх у сумку. Ніхто не ворухнувся. Усі сиділи заляклі й сплотнілі. Їхні обличчя були перекошені від страху.

На вулиці, в машині, Кітсон почув постріл і здригнувся. Неабияка сила волі змусила його не натиснути на газ, щоб утекти.

Він сидів нерухомо, стискаючи кермо, підбадьорюючи себе й переконуючи лишитися на місці. Піт стікав його обличчям.

А тоді раптом усе скінчилося.

Почулися квапливі кроки. Задні двері «лінкольна» прочинилися, й до машини заскочили люди. Розгарячений і спітнілий, Блек впав на переднє сидіння. Кітсон хутко запустив машину.

— Уперед! Уперед! — заволав Морган йому на вухо з заднього сидіння. — Хутчіш забирайся звідси!

Кітсон погнав машину вперед. Його дихання зі свистом виривалося крізь міцно стиснуті зуби. Під акомпанемент змучених шин хлопець повернув ліворуч, перетнув вузьку алею й знову виїхав на вулицю.

Завдяки вродженому хисту він швидко проскочив головною вулицею й повернув у провулок, поступово збавляючи швидкість, вмикаючи фари й одразу ж вмикаючи їх на перехрестях.

Морган розвернувся й витріщався в задню шибку, щоб розгледіти, чи їх, бува, не переслідують. Десять за півмилі він різко сказав:

— Усе добре, на хвості нікого. Поїхали до Джипо.

Напруга у машині спала.

— Оце так пригода була! — сказав Блек, витираючи обличчя затилям долоні. — Якби в нас не було кулемета, справа могла б закінчитися зовсім кепсько. Уф! А коли той покидьок намагався забрати в Джинні револьвер!

— Що трапилось? — запитав Кітсон тремтливим голосом. — Що то була за стрілянина? Когось поранено?

— Ні. Один тип намагався забрати револьвер у Джинні, ось вона й вистрелила. Нікого не поранено. А той придурок точно напудив у штани від страху. Потім один тип заскочив мене зненацька й вибив зброю з рук. Це також було не надто приємно.

Джинні сиділа біля Моргана. Старий злодій відчував, як все її тіло тремтить. Він скося зиркнув на дівчину, коли вони проїжджали під ліхтарем, і побачив, що вигляд у неї доволі кепський, а шкіра — біла, аж синя.

Він поплескав її по коліну.

— Ти добре впоралася, мала, — сказав Френк. — Справді добре. А як ти поставила на місце того товстуну! Такої витримки я ще не бачив.

Джинні відсунула ногу.

— Ох, годі вже! — мовила вона, тоді відвернулася й заплакала, що дуже його здивувало.

Кітсон із Блеком сиділи попереду, тож ніхто з них не бачив, що трапалося. Морган відсунувся від дівчини, щоб вона могла побути на самоті.

— А як щодо здобичі? — запитав Алекс. Тепер, рухаючись до майстерні Джипо, він кермував обережно.

— Має бути пристойною. Як мінімум п'ятдесят гаманців і повна каса, — відказав Морган. Він запалив цигарку, з гордістю зауваживши, що його руки нітрохи не тремтять.

Він досі чув важке дихання Блека. Спостерігаючи за Едом у кафе, Френк збагнув, що давній знайомиць може підвести, і це його схвилювало. Раніше йому здавалося, що в Блека хороша витримка, але його поведінка в кафе і те, як Ед дозволив здорованю вибити з рук зброю, насторожило Моргана. Віднині до Блека варто придивлятися уважніше.

Та й Кітсон зреагував не надто добре, коли вони заскочили в машину. Він їхав не так швидко, як мав би. Якби Морган не підганяв його, колишній боксер рухався б настільки повільно, що хтось із відвідувачів кафе міг би запам'ятати машину.

Доведеться їм напружитися перед великою справою. Принаймні в дівчині він не засумнівався: трималася вона чудово. З них усіх Джинні виявилася найкращою.

Морган знову зиркнув на дівчину: та більше не плакала. Її бліде обличчя задерев'яніло. Затуманеними очима вона дивилась у вікно.

Френк дав їй цигарку.

— Ось, візьми, — різко мовив він.

Джинні взяла цигарку й засунула її до рота, не сказавши ні слова.

Коли Морган запалював ще одну цигарку, тепер уже для себе, Кітсон саме виїхав на розбитий шлях, що вів до майстерні Джипо.

Майстерня складалася з великого сараю й дерев'яної хижки, в якій мешкав Джипо. У тому хліві він час від часу виконував зварювальні роботи, наприклад, виготовляв залізні ворота, якщо комусь були потрібні ворота (а траплялося це рідко), вирізав ключі й ремонтував замки для міських магазинів техніки.

Майстерня давала Джипо законний привід тримати в себе кілька балонів ацетилену й нерозведеного водню, вельми корисних для розрізання сейфів. Прибуток від майстерні ледь-ледь давав змогу покрити її оренду.

Джипо стривожено чекав на спільників. Щойно фари «лінкольна» осяяли двостулкові двері, як італієць підскочив і відчинив їх із гарячковою незграбністю наляканої людини.

Кітсон завів «лінкольн» до сараю, й пасажири вийшли.

— Ну? — запитав Джипо, зачиняючи двері. — Як все минуло?

— Нормально, — відказав Морган. — Зараз було б непогано чогось випити. Кітсоне, зніми ці номери, вилий з радіатора воду й залий туди свіжої. Хто його знає: може, копи піднімуть галас через це кафе. Тож будьмо обачні. Джипо, принеси нам випити, — він зиркнув на Блека, що тремтячою рукою підпалював цигарку. — Еде, поможи Кітсону.

Роздавши всім вказівки, Морган підійшов до Джинні й усміхнувся.

— Усе гаразд?

Її рот напружився. Дівчина досі мала кепський вигляд, а її шкіра зберігала синюватий відтінок.

— Так.

— Якщо ти поводитимешся під час великої справи так, як сьогодні, то впораєшся з нею, — сказав Морган.

— Годі вже розмовляти зі мною, як із дитиною, — роздратовано відказала Джинні й відвернулася. Вона підійшла до робочого верстата й почала безцільно торкатися інструментів.

Морган знизав плечима, а коли Джипо квапливо приніс пляшку віскі й склянки, розлив п'ять порцій, взяв дві й поніс до Джинні.

— Гадаю, це тобі потрібно так само, як і мені, тож краще випий, — сказав він.

Дівчина взяла склянку і, трішки ковтнувши, скривилася. Синюватий відтінок зійшов з її обличчя.

— Це було складніше, ніж я гадала, — вичавила вона. — Я мало не розклеїлася.

— Але ж не розклеїлася, — Френк змовк, випив півсклянки віскі й продовжив: — Ти добре впоралася. Ходімо подивимося, який в нас улов.

Доки Джипо, Кітсон і Блек гарячково клопоталися навколо машини, Морган витягнув з торби здобуті трофеї й розклав на верстаті. Тоді разом із Джинні почав спорожнювати гаманці.

— Цей належить йому, — сказала дівчина, взявши гаманець зі свинячої шкіри. — Типу, якого я вдарила.

— Погляньмо, що ж він так намагався захистити, — сказав Морган. — Скільки?

Джинні витягнула десять стодоларових купюр і виклала їх на верстат.

— Не дивно, що він поведився так рішуче.

Троє інших вже закінчили з машиною і теж прийшли подивитися. За кілька хвилин Морган із дівчиною закінчили випорожнювати гаманці. Френк сів на коробку й взявся рахувати гроші.

Усі четверо спостерігали за ним.

Поклавши останню п'ятидоларову купюру на верстат, Морган підвів погляд.

— Дві тисячі дев'ятсот сімдесят п'ять баксів, — оголосив він. — Ось наш стартовий капітал. Можемо переходити до справи.

— А правда, що вона вдарила якогось типа? — запитав Джипо з круглими від подиву очима.

— Так, вдарила, — відповів Морган, охайно складаючи гроші. — Він сам напросився. Катюзі по заслугі. Вона дала йому раду краще, ніж це зробив би я. Та й взагалі краще за будь-кого.

Джинні відвернулася й пішла до машини.

Усі четверо поглянули на неї, а тоді презирнулися.

— Вона впорається, — спокійно сказав Френк. — Якщо ви, хлопці, поводитиметеся не гірше, то той мільйон буде у нас в кишені.

Він зиркнув на Блека, який намагався витримати погляд шефа, але таки опустив очі. Ед витягнув цигарку й взявся старанно вишукувати сірники, чудово розуміючи, що Морган досі допитливо дивиться на нього.

— Ти мене чуєш, Еде?

Блек запалив цигарку.

— Звісно.

Відчувши якісь емоційні зміни, Джипо запитав:

— Щось пішло не так, Френку?

— Ед дозволив одному типу вибити йому з рук зброю, — пояснив Морган. — Це могло зіпсувати всю справу.

Блек ворухнув широкими плечима й насупився.



— Він заскочив мене зненацька. Таке з кожним могло трапитися.

— Так, — погодився Морган. — Але слідкуй, аби таке не повторилося, — повернувшись до Кітсона, він продовжив: — А тепер щодо тебе. Ти надто повільно рушив. Потрібно було значно швидше вести машину.

Кітсон знав, що бос має слухність. Звук пострілу наче паралізував його. Тоді хлопець подумав, що в кафе когось вбили, а отже, дрібна справа може завершитися звинуваченням у вбивстві.

— Джинні!

Дівчина обернулася на звук Морганового голосу й підійшла до чотирьох спільників.

— Можемо братися за велику справу, — сказав Френк. — Завтра ви з Кітсоном поїдете в Марлоу і купите фургон. Джипо дасть вам розміри, — Морган сів на лавку. Дим від цигарки кружляв навколо його носа, звиваючись тонкими спіралями. — Торгуйтеся, щоб купити його як найдешевше. Нам потрібен кожен цент, ви самі це маєте знати, — він поглянув на Кітсона. — Легенду ти знаєш: ви з нею щойно одружилися і хочете придбати фургон для медового місяця. Багато молодих людей купують з такою метою трейлери, і ви маєте подбати, щоб продавець вас не запам'ятав.

Кітсон підозріливо зиркнув на Блека, але в того була своя гризота: Ед переймався, що кепсько показав себе під час пограбування, тому він не мав настрою глузувати.

— Спробуй не виглядати, як дровеняка, добре? — продовжував Морган. — Поводься, наче ти по вуха закоханий, бо інакше у продавця виникнуть запитання щодо справжності медового місяця.

Джипо гикнув.

— Може, мені краще взятися за цю справу? — спитав він. — Я від природи ніжний. Ми з Джинні були б чудовою парою.

Розсміялися всі, навіть Джинні.

— Ти надто товстий і старий, Джипо, — відказав Морган. — Продавець може тебе запам'ятати. Тож піде Кітсон.

Він відрахував дві тисячі й віддав гроші Кітсону.

— Спробуй витратити менше. Завтра я піджену «б'юік» із буксиром до тебе додому, об одинадцятій, — він поглянув на Джипо: — Ти поїдеш зі мною до Кітсона на «лінкольні» — потрібно ж мені якось повернутися.

— Звісно, — погодився італієць.

— Ну що ж, пора прощатися, — сказав Морган. — Я мушу повернути кулемет Лу. Еде, поїдь зі мною, — він поглянув Джинні й Кітсона: — А ви їдьте автобусом. Так безпечніше. Не варто, щоб нас бачили вчотирьох.

Він поклав решту грошей у кишеню штанів.

— Домовтеся, де завтра зустрінетеся, — звернувся Френк до дівчини. — Я хочу, щоб ви на фургоні повернулися сюди ще до обіду, — він кивнув до Блека: — Ходімо.

Коли вони пішли, Джинні зняла зелений шарф і розпустила мідне волосся.

Збентежено розглядаючи дівчину, Кітсон подумав, яка ж вона красива. Він стояв біля верстата і розтирав доволі незграбно від збентеження кісточку пальців.

— Вип'єш іще? — запитав Джипо.

Дівчина похитала головою.

— Ні, дякую, — вона витягла пачку цигарок і, поклавши одну між губами, поглянула на Кітсона. Молодик добув сірники, запалив один тремтливою рукою й підтримав полум'я, щоб вона змогла прикурити. Холодними пальцями Джинні торкнулася його руки, щоб урівноважити полум'я. Кітсон відчув, як від її дотику в ньому заграла кров.

Красуня рушила до двостулкових дверей.

— До зустрічі, — сказала вона Джипо.

— Бувай, — відказав італієць і підморгнув Кітсону. Юнак проігнорував жарт і вийшов слідом за дівчиною в спекотну ніч. Вони рушили пліч-о-пліч дорогою до автостради.

— Де ти живеш? — запитала Джинні, коли вони опинилися на автобусній зупинці.

— На Леннокс-стрит, — відповів Кітсон.

— Тоді чекатиму тебе на розі завтра об одинадцятій.

— Я можу забрати тебе з дому, якщо хочеш.

— У цьому немає потреби.

Запала тиша. Кітсон не відривав погляду від дівчини, що стояла поруч.

— Того вечора, — несподівано сказав він, — я б тебе не вдарив. Я просто втратив над собою контроль. Вибач.

Джинні всміхнулася.

— А мені здалося, що от-от вдариш. Ти налякав мене.

Кітсон почервонів.

— Я б так не вчинив. Я ніколи не б'ю менших за себе.

— А якби і вдарив, то цілком заслужено. Я була винна, — дівчина відкинула цигарку. — Думаєш, відлупцювати Блека було гарною ідеєю?

Алекс насупився.

— Настав час провчити того покидька, — сказав він. — Сам напросився.

— Так, але ідея все одно кепська. Стеж за ним. Він не із тих, хто таке забуває.

Кітсон знизав плечима.

— Я дам йому раду.

— Гадаю, ти впораєшся. Я бачила тебе на ринзі рік тому. Коли ти побив Джекі Лезардса. То був серйозний бій.

Кітсон поглянув на Джинні, і його обличчя просвітліло. Бій і справді був серйозний. Йому просто пощастило перемогти Лезардса. Вони билися дев'ять жорстоких раундів, і нікому не вдавалося взяти гору.

— Він був сильним боксером.

— Ти також непогано показав себе. Чому ти залишив ринг?

Питання було незручним, тож Кітсон квапливо імпровізував:

— Після останнього бою в мене почало двоїтися в очах, — він провів пальцями по кучерявому волоссю. — Я злякався. Усе б гаразд, але ж в очах двоїлося. Лікар сказав, що я мушу залишити спорт, і серйозно наполягав на цьому. Мені не хотілося. У мене були шанси здобути титул, але якщо лікар сказав, що необхідно піти, то його варто було послухати.

Це його версія історії. Менеджер міг би розповісти щось абсолютно інше. Кітсон тривожно глянув на Джинні, намагаючись збагнути, чи її задовольнило це пояснення. Вираз на обличчі дівчини був байдужим.

— Чому ти обрала Френка? — запитав хлопець після тривалої паузи.

— А кого ще в цьому місті обирати? — гмикнула вона. — Ось і автобус.

Вони сіли в автобус. Джинні дозволила Алексу купити квитки. Вони сіли пліч-о-пліч, і їхні обличчя відображалися в склі. Людей в автобусі було багато, та ніхто на них не зважав. Хіба що кілька чоловіків витріщилися на Джинні, коли та сідала.

До міста вони поверталися мовчки.

На вокзалі дівчина мовила:

— Я виходжу тут. Побачимося завтра об одинадцятій.

Алекс підвівся, щоб Джинні могла пройти, і знову відчув, як заграла його кров, коли їхні тіла торкнулися одне до одного.

Коли автобус поїхав, Кітсон притиснув обличчя до вікна, заглядаючи у п'ятьму, щоб іще мить подивитися на Джинні.

## РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

### I

Наступного ранку об одинадцятій Кітсон саме виїжджав із міста на Моргановому «б'юіку». Він прямував до Марлоу, і на нього чекала поїздка завдовжки шістдесят миль Десятою автострадою.

Поруч сиділа Джинні, яку можна було ледь впізнати. Вона виглядала так, як і мала: молоденька дівчина, котра тільки-но вийшла заміж і весело чекає на початок медового місяця. Проста літня сукенка надавала їй якогось невинного шарму. Вираз обличчя красуні пом'якшився, й вона була на диво балакучою.

Кітсона дещо шокувала така зміна. Сам він також трохи помучився зі своєю зовнішністю й тепер справляв враження доволі успішного молодика, який щойно одружився й почувається збентежено від того, що всі знають, що він їде у медовий місяць.

Морган привіз «б'юік» із підготованим буксиром до Кітсонового дому. Джипо їхав за ним на «лінкольні» й мало не просльозився від розчулення, коли побачив, як від'їжджають Алекс і Джинні.

— Вони наче створені одне для одного, правда ж? — мовив він до Моргана, дивлячись вслід «б'юіку», який набирив швидкість. — Вона не така сувора, як намагається вдавати. Дівчина з таким тілом просто створена

для кохання. Вони й справді схожі на пару, що вирушає в медовий місяць. І діти у них могли б бути такі красиві.

— Годі вже кукурікати! — гарикнув Морган. — Що з тобою таке? Базікаєш, наче стара баба.

Джипо розвів руками й стеноу плечима.

— Ну так, я базікаю. Звісно, можу й замовкнути. Але якщо в цьому світі не лишиться й крихти любові, де ж тоді взятися щастю?

— Ну ж бо, нам працювати потрібно. Відвези мене до Еда додому, — насупився Френк.

Моргану не до душі були ці сльозливі розмови: попереду чекала небезпечна справа, тож не було коли розпускати нюні.

Блек мешкав у двокімнатній квартирі в будинку з піщаника. Його вікна виходили на річку.

Морган піднявся ліфтом на четвертий поверх, пройшов коридором і натиснув на дзвінок до Блека.

Запала тиша. За якийсь час Блек відчинив двері.

На ньому була чорна піжама з білою облямівкою й вишитими білою ниткою його ініціалами на кишені. Волосся чоловіка було скупйовдженим, повіки — важкими, а очі — осоловілими.

— О боже! — промимрив він, витріщаючись на Моргану. — Котра година?

Морган ступив у квартиру й заштовхав Блека назад, до маленької, затишно вмебльованої, однак неприбраної вітальні. На сидінні біля вікна стояв ряд порожніх пляшок від віскі й джину. Кімнату виповнював затхлий запах диму й парфумів, від яких Морган зморщив носа.

— Тут смердить, як у борделі, — буркнув він. — Не можеш відчинити вікно?

— Так, звісно, — Блек підійшов до вікна й відчинив його навстіж. Він поглянув на годинник над каміном і побачив, що було двадцять хвилин по одинадцятій. — Ти трохи зарано. Кітсон поїхав?

— Вони поїхали, — сказав Френк і поглянув на двері в спальню. — Там хтось є?

Ед сором'язливо всміхнувся.

— Вона спить. Немає чого перейматися через неї.

Морган простягнув руку вперед і, засунувши палець в нагрудну кишеню Блекової піжами, підтягнув сонного Еда ближче.

— Слухай-но, Еде, справа серйозна. Вчора вночі ти не дуже добре показав себе. Тобі треба набагато більше старатися, а то я надалі не потребуватиму твоєї допомоги. Доки ми не обкрутимо діла, забудь про жінок і пиятику. Виглядаєш так, наче тебе виблював кіт.

Блек відсахнувся. Його обличчя напружилось.

— Не розмовляй зі мною так, Френку.

— Розмовлятиму, як захочу, друзяко. Хочеш, аби тобі надерли дупу, так і скажи. Влаштую це в будь-який час. Не скоро забудеш. Або ти виконуєш мої накази, або забираєшся геть.

Від виразу його порожніх чорних очей у Блека схолола кров.

— Згода, згода, — квапливо сказав він. — Я намагаюся.

— Намагайся, — відказав Морган.

Блек відійшов.

— Було щось у газетах про минулу ніч?

— Пусті балачки. Усі були так налякані, що не змогли надати копам жодного опису. Гадаю, нам вдалося вийти сухими з води. Я хочу, щоб ти зараз поїхав до Джипо. Він там поки підбирає анкерні болти для сталеварних робіт, але скоро йому знадобиться допомога. Їдь туди, згода?

— Гаразд, — невдоволено буркнув Блек. Працювати із самого ранку йому дуже не хотілося.

— І рухайся! — гарикнув Морган. — Я їду до Дьюкаса за автоматичною гвинтівкою. Така є в Ерні, і він готовий її продати.

— Звісно, — сказав Блек, — я поїду просто зараз.

Коли Морган пішов, Блек вилаявся про себе й рушив до спальні. Перетнувши темну кімнату, він підійшов до вікна й підняв жалюзі. Сильний потік сонячного світла торкнувся обличчя дівчини, що лежала в ліжку.

— Заради бога, Едді, — запротестувала дівчина, а тоді сіла, примружившись. Її темне волосся густим чубом спадало на обличчя. У дівчини були великі блакитні очі й дрібні риси обличчя. Жовта піжама підкреслювала її гарне тіло.

— Збирай манатки, крихітко, — буркнув Блек, натягуючи сорочку. — У мене справи. Ну ж бо! Ворушися!

— Але ж, Еде, я смертельно втомлена. Якщо тобі треба піти, я можу просто лишитися. Чому ж ні?

— Ні! Саму я тебе тут не лишу. Ну ж бо! Пензлюй звідси!

Дівчина на ім'я Глорія Довсон застогнала, скинула простирадло й вилізла з ліжка. Тоді потягнулася, позіхнула й непевними кроками пішла до ванної.

— Що за паніка, любчику? — запитала вона, пальцями причісуючи темне волосся. — То твій коханець приходив?

Блек заходився приводити до ладу бороду електричною бритвою.

— Годі вже! Одягайся і шуруй! — гарикнув він. — Я кваплюся!

Дівчина зняла піжаму й ступила під душ.

— Іноді мені застрелитися хочеться, — вона намагалася перекричати шум води. — Завжди одне й те саме. Усе починається добре: ніжна музика, ніжне світло й ніжні слова, а потім раптом ось таке: одягайся і шуруй. Як ти розмовляєш з дівчиною? Чоловік моєї мрії! Прекрасний принц!

— Припини скиглити й ворушися! — роздратовано буркнув Блек.



Він відключив бритву й зайшов до кухні, щоб розігріти трохи кави. Голова боліла, а горло шкрябало так, наче він проковтнув їжака. Ед шкодував, що так нажлуктався минулої ночі, та його нерви тоді були на межі. А ще шкодував, що запросив до себе Глорію. Він розумів, що все це могло справити на Морґана погане враження.

Чоловік налив собі чашку кави й знайшов пачку аспірину. Ковтаючи три таблетки, він із прикрістю зауважив, як тремтять руки. Коли Ед уже допивав каву, на кухню зайшла одягнена Глорія.

— Ммм... Кава. Налий мені чашку, любий.

— Нема часу, треба забиратися. Поп'єш каву дорогою.

— Зачекай-но хвильку, Едді, — гірка нотка в її голосі змусила Блека озирнутися. — Щойно заходив Морґан, правда? Про що це він там таке «велике» говорив? Що цей тип мав на увазі?

Блек здивувався й тривожно зиркнув на Глорію.

— Не пхай свого носа до чужого проса, — гарикнув він. — Почула? Це зовсім не твоя справа.

— Едді, будь ласка, послухай мене, — Глорія торкнулася долонею його руки. — Морґан ще той лиходій. Я багато всіякого чула про нього. Він усе життя тільки те й робить, що влазить у халепи. Він пішов уже на все, окрім убивства, але навіть і це на підході, згадаєш моє слово. Благаю, Едді, не зв'язуйся з ним. Так тільки проблем собі на голову накличеш.

Ось уже три місяці Блек регулярно спав із Глорією. Вона йому сподобалася. Ед уперше зустрів людину, яка цікавилася ним самим, без жодних меркантильних бонусів. Але це не означало, що він дозволить дівчині наказувати, що робити і з ким мати справу.

— Облиш це, зрозуміла? — гарикнув він. — Займайся своїми справами, а я займатимуся своїми. Збирайся вже.

Вона безпорадно стенула плечима.

— Ну гаразд, любий, але пам'ятай, що я сказала. Морган віщує великі проблеми, і тобі не варто з ним зв'язуватися.

— Добре-добре, він віщує великі проблеми, — нетерпляче повторив Блек. — Ну ж бо, заради бога! Я кваплюся!

— Побачимося ввечері?

— Ні. Я заклопотаний. Я зателефоную тобі. Може, наступного тижня, але не раніше.

Глорія схвильовано глянула на Еда.

— Отже, ви щось плануєте з ним. Ох, Едді, ну будь ласка.

Взявши дівчину за руку, Блек виштовхав її з квартири й замкнув двері. Повертаючи ключ, він сказав:

— Ти стулиш пельку? Я не повторюватиму двічі. Дівок навколо багато. Запам'ятай це.

— Добре, Едді. Я можу хіба тільки попередити тебе, але якщо ти вважаєш саме так...

— Я вважаю саме так, — сказав він, квапливо збігаючи сходами вниз. — Просто стули пельку.

Коли вони дійшли до центрального входу, дівчина сказала:

— Я чекатиму на тебе. Але не барися.

— Угу, — байдуже гмикнув Блек, махнув їй рукою і швидким кроком рушив до автобусної зупинки.

Сидячи в автобусі й підставляючи сонячному промінню обличчя, Блек подумки повернувся до Джинні. Оце так дівчина! Як же вона відрізняється від Глорії. Яка витримка! Якщо Джинні гарно вдягнути, вона стане розкішною, тоді як у Глорії будь-хто міг би впізнати шльондру.

Він насупився від думки, що Кітсон лишився з красунею сам на сам, ще й грає роль нареченого. Не те щоб будь-хто при здоровому глузді розглядав цього сучого покидька як справжнього суперника, але... Блек потер зболілу щелепу. Гнів спалахнув у Едових очах, коли той

пригадав, як Кітсон його вдарив. Настане час — і Блек поквитається. Кітсон ще пошкодує, що зацідив йому.

Коли автобус під'їхав до зупинки біля майстерні Джино, Ед досі міркував про Джинні. Крокуючи нерівною дорогою, він намагався уявити, які слова підбирає для неї Кітсон.

Насправді ж Кітсон практично не знав, як розмовляти з Джинні, а тому розмірковував про відрізок дороги завдовжки шістдесят миль, які йому доведеться здолати з дівчиною в збентеженому мовчанні.

Зазвичай він був дуже балакучим з дівчатами, але Джинні наче щось йому поробила. Вона вселила в нього комплекс меншовартості й зав'язала язик у тугий вузол. Водночас вона хвилювала його так, як жодна інша дівчина до того.

На щастя, балакучою виявилася вона. Щоправда, якимись спазматичними ривками. Ставила йому несподівані питання про дні на рингу, розпитувала, чи пригадував він тих чи інших спортсменів, які були визнаними у свій час у боксі, й цікавилася його думкою про них.

Кітсон відповідав ухильно. Його обличчя напружувалося від зосередження, адже він намагався давати розумні відповіді. Потім вони їхали три-чотири милі в тиші, а тоді Джинні знову ставила запитання.

Раптом вона спитала:

— Що ти робитимеш із грішми, коли ми їх отримаємо?

Поглянувши на нього, дівчина поклала одну струнку ногу на іншу. На мить молодик побачив її коліна. Вона кокетливо підправила спідницю, повернувши цим Кітсонову увагу. Йому довелося повернути кермо, щоб втримати машину рівно.

— Я ще їх не отримав, — відказав він. — А тому так далеко загадувати не буду.

— Ти ж насправді не віриш, що отримаєш їх, правда?

Алекс завагався, а тоді повільно, не відриваючи погляду від дороги, мовив:

— Якщо нам усе вдасться, то це буде просто величезний талан. Я знаю. Я ж працював із Томасом і Дірксоном. Вони не здадуться.

— Це залежить від нас, — спокійно відказала Джинні. — Вони здадуться, коли побачать, що ми не жартуємо. Та це й не має значення. Нам до снаги впоратися з ними. Ці гроші ми отримуємо, я впевнена.

— Якщо нам дуже поталанить, — повторив Кітсон. — План, звісно, хороший. Сховати броньовик у фургоні — розумна ідея, але це не означає, що нам вдасться відчинити ту клятву сталеву коробку. А навіть якщо й пощастить і ми відчинимо панцерник, то що робити з такими грішми? Двісті тисяч баксів — до біса зелених! У банк їх не покладеш — копи саме на цей хід і сподіваються. А з такою купою готівки куди подітися?

— Покласти її у сховище депонованих цінностей, — відказала Джинні. — Це ж не складно, правда?

— А наскільки це мудро? Минулого року один тип пограбував банк і захвав гроші в таке сховище. Копи просто повідчиняли кожне банківське сховище у місті й таки знайшли здобич, — мовив на те Кітсон, так стискаючи великими долонями кермо, що аж кісточки побіліли.

— То не клади їх у сховище у цьому місті. Відвези до Нью-Йорка, Фріско\* чи навіть якогось містечка далеко звідси. Вони ж не відчинять усіх сховищ у країні?

— Але ж їх потрібно ще туди довести, — похмуро відказав молодик. — Ти тільки уяви ці гроші! Це ж ціла валіза! Прикинь: ось ти сідаєш у потяг з валізою зелених — і не знаєш, обшукуватимуть пасажирів чи ні. Коли ми провернемо цю справу, напруга сягне максимуму, і копи не зупиняться ні перед чим, аби повернути вкрадене.

---

\* Розмовна назва Сан-Франциско.

— Ти накличеш на нас лихо, — відповіла Джинні. Алекс здивувався тривожним ноткам у її голосі. — Якщо ти саме такої думки про цю роботу, чому ж проголосував «за»?

А ось у цьому Кітсон точно не мав наміру їй зізнатися.

— Забудь, — мовив він. — Я просто базикаю, як любить казати Френк. Гадаю, все спрацює добре. А що ти робитимеш зі своєю часткою?

Джинні відкинулася назад, поклавши голову на своє сидіння і трішки задерши підборіддя. Кітсон милувався її відображенням у вітровому склі й думав про те, яка ж дівчина прекрасна.

— О, в мене багато планів, та навряд чи вони тебе зацікавлять, — відказала Джинні. — Із грішми так багато всього можна зробити. Минулого року помер мій батько. Якби він мав достатньо грошей, то, може, б іще й жив. Я тоді працювала білетеркою в кінотеатрі й нічим не могла йому допомогти. Коли він помер, я пообіцяла собі, що ніколи не опинюся в його становищі. Саме тоді й вигадала план пограбувати броньовик.

Кітсона заінтригувала ця несподівана, непрошена відвертість. Його надзвичайно вразило, що дівчина наважилася на таке.

— А звідки ти взагалі дізналася про броньовик і зарплатний фонд? — запитав він.

Джинні почала було щось казати, а тоді несподівано змовкла.

Запала тиша. Коли Кітсон зиркнув на неї, то побачив, що її обличчя знову перетворилося на залякту холодну маску.

— Не подумай, що я випитую, — квапливо сказав Алекс. — Просто цікаво стало. Але забудь. Насправді я й не хочу цього знати.

Джинні глянула на нього байдужими бірюзовими очима, а тоді нахилилася вперед і ввімкнула радіо.

Налаштувавши приймач, вона обрала хвилю з танцювальною музикою, збільшила гучність, відкинулася назад і почала постукувати ніжною в ритмі мелодії.

Кітсон збагнув, що це прозорий натяк: більше вона не розмовлятиме. Розгніваний на самого себе, Алекс натиснув на газ.

За двадцять хвилин він зупинився біля «Трейлер-центру».

«Круті тачки та Трейлер-центр» розташовувався на головній автостраді, за півмилі від центру Марлоу. Він складався з великого полігона з уживаними машинами, численними фургонами й охайною дерев'яною біло-зеленою хижкою, що виконувала роль головного офіса.

Кітсон іще не встиг зупинити «б'юік», як із дерев'яної хижки квапливо вискочив молодик. Алекс терпіти таких не міг. Чоловік був привабливий, засмаглий, зі світлим хвилястим волоссям, у білому тропічному костюмі, кремовій сорочці й полум'яно-червоній краватці. Тонке бронзове зап'ястя прикрашав золотий браслет із годинником «Омега».

Він поспішив до машини під'їзною доріжкою, наче працююча бджола, яка побачила дивовижну квітку й хоче добути з неї мед. Швидкими кроками він підійшов до пасажирських дверцят «б'юіка» й відчинив їх, пропускаючи Джинні. Він так широко й доброзичливо всміхнувся до неї, що Кітсона охопило непереборне бажання відлупцювати його.

— Ласкаво прошу до «Трейлер-центру», — сказав чоловік, допомагаючи Джинні вийти з авто. — Як мудро з вашого боку приїхати до нас! Ви ж шукаєте фургон? Потрібніших людей вам не знайти!

Вилазячи з машини, Кітсон насупився. Дзижчання цього красунчика добряче його дратувало.

— Дозвольте відрекомендуватися, — продовжив чоловік, квапливо обійшовши авто й потиснувши в'ялу руку Кітсона.

— Маєте рацію, — відповіла Джинні, яка раптом знову стала молодію і веселою. — Ми шукаємо фургон, правда ж, Алексе?

— Ви прийшли за адресою, — з осяйною усмішкою відповів продавець. — Мене звати Гаррі Картер. Це важливий момент для вас, але запевняю, можете розслабитися. Ми завжди продаємо лише те, що точно задовольняє клієнтів. У нас є фургони на всі смаки. Що цікавить вас?

Кітсон буркнув:

— Щось дешеве.

— У нас є різні ціни, — сказав Картер, не відриваючи погляду від довгих струнких ніг Джинні. — Може, пройдемося навколо? Ви поглянете, що у нас є, а я назву ціну будь-чого, що впаде вам у око.

Вони рушили за ним стежиною між кущами, що вела до вишикуваних у два ряди фургонів. Знадобилося трохи часу, аби знайти саме той, якого й шукав Кітсон. Фургон мав сягати не менше шістнадцяти футів завдовжки й мати не дуже розкішне начиння. Алекс побачив такий усередині другого ряду й зупинився розглянути знахідку.

То був білий трейлер із блакитним дахом, двома бічними вікнами і ще двома попереду й позаду.

— Цей може підійти, — сказав Кітсон, зиркнувши на Джинні. Та швидко кивнула у відповідь. — А які його точні виміри?

— Ось цього? — Картер виглядав здивованим. — Не думаю, що вам буде зручно в ньому, — він поглянув на Кітсона. — Вибачте, я не запам'ятав вашого прізвища.

— Гаррісон, — відрубав Кітсон. — То які виміри?

— Шістнадцять із половиною на дев'ять. Якщо чесно, містере Гаррісон, він призначений для мисливської

вилазки, а тому трохи грубуватий. Зручностей там немає. Ваша дружина не захотіла б жити у ньому, — сказав Картер, знову витріщаючись на ноги Джинні. — Але якщо вам сподобалася така модель фургона, у мене є схожий, добре обладнаний. Дозвольте вам його показати.

Кітсон не рухався. Розглядаючи синьо-білий трейлер і його колеса, він зауважив про себе їхню міцність. Помітив також автоматичні гальма, які, за словами Джипо, були важливими.

— У мого чоловіка золоті руки, — прощобетала Джинні. — Ми маємо намір обладнати куплений фургон самостійно. Можна поглянути всередині?

— Звісно. Огляньте цей, а тоді зазирніть до іншого, і ви побачите, про що я. Цей — просто шкаралупа.

Коли Картер відчинив двері, Джинні й Кітсон зазирнули всередину.

Алекс одразу збагнув: ось те, що треба.

Усе начиння доволі хистке, тож його легко витягнути. Підлога видавалася міцною. Коли Кітсон ступив усередину, то помітив, що може ходити рівно й має навіть кілька запасних дюймів.

Тоді вони пішли роздивитися й інший фургон, який мав такі самі форму й розмір, але був значно краще обладнаним. Кітсону вистачило одного погляду, щоб переконатися: цього купувати не варто.

— Гадаю, нам потрібен саме попередній, — сказав він і, повернувшись до біло-сильного трейлера, запитав: — Скільки він коштує?

Зупинившись біля фургона, Картер оглянув покупця з голови до ніг, прикидаючи, скільки можна здерти з Кітсона.

— Ну що ж, містере Гаррісон, це надійна і міцно зроблена штука. Фургон не обшарпаний, тож він слугуватиме вам іще довгі роки. Ціна за каталогом — три тисячі вісімсот доларів. Стільки вам би довелося заплатити



за новий. Звісно, цей уже вживаний, але ж ви самі бачите: на ньому ні подряпини. Двоє хлопців купували його для мисливської вилазки. Їх не було всього шість тижнів, тож можна сказати, що фургон практично новий. Якщо він вже так припав вам до душі, та й ви рушаєте у медовий місяць, я запропоную вам особливу ціну. Скажімо, дві тисячі п'ятсот. Практично задарма.

— О, ні. Ми не можемо собі таке дозволити, — швидко відказала Джинні, перериваючи Кітсонове гарчання. — Якщо це ваше останнє слово, містере Картер, то боюся, що нам доведеться пошукати деінде.

Картер усміхнувся до неї.

— Це доволі помірна ціна, місіс Гаррісон, та й ви у цьому районі не знайдете інших furgonів неподалік від дороги. А якщо поїдете до Сент-Ловренса, то, звісно, знайдете трейлери, але ціни там ой які кусючі. Якщо ціна для вас зависока, я можу пошукати щось дрібніше. У мене є фургон, якого я можу віддати за півтори тисячі, але він маленький і не дуже міцний.

— Даю тисячу вісімсот за цей, — мовив Алекс спокійним тоном, немов кажучи: бери, або я піду геть. — Це найбільше, що я можу запропонувати.

Нещира посмішка Картера поширшала.

— Містере Гаррісон, понад усе мені б хотілося мати з вами справу, але не на таких умовах. Я збанкрутую, якщо віддам такий фургон за тисячу вісімсот. Але якщо він справді вас настільки цікавить, то, може, вас влаштує ціна у дві тисячі триста п'ятдесят доларів? Це справді найнижча його можлива вартість.

Кітсон відчув, як у ньому закипає гнів. Він ледь стримувався, щоб не схопити Картера за сорочку й добряче його не труснути. Лагідна мова, невимушені манери й проникливі очі доводили Алекса до сказу. Цей чоловік у бездоганному одязі й зі зверхнім виглядом утілював усе те, чим Кітсон хотів би бути.

— Ми не можемо стільки собі дозволити, містере Картер, — сказала Джинні. Кітсон розгнівався ще дужче, коли побачив, як дівчина звабливими великими очима дивилася на продавця. Вона фліртувала, і цим страшенно дратувала Алекса. На нього Джинні ніколи так не дивилася. — Чи могли б ви продати його за дві тисячі? Чесно, більше у нас немає.

Картер провів нігтем великого пальця по охайних вусах.

Він на мить завагався, зацікавлено оглядаючи тіло Джинні, а тоді стенив плечима в удавано безпорадному жесті.

— Я не можу встояти перед вашим проханням. Для вас, місіс Гаррісон, і тільки для вас, я зроблю знижку. Я втрачаю сотню баксів на цій угоді, але, зрештою, що таке гроші? У вас же медовий місяць! Що ж, вважайте це весільним подарунком. Якщо фургон так припав вам до душі, то забирайте його за дві тисячі.

Обличчя Кітсона почервоніло, а його долоні стиснулися в кулаки.

— Слухай-но, друже, — почав було він, але рука Джинні його спинила.

— Дякую, містере Картер, — вона чарівно й зважливо всміхнулася. — Це неймовірна знижка, й ми обоє надзвичайно вам вдячні.

— Вам дуже пощастило, — сказав Картер. — Це правда. Я скажу своїм хлопцям причепити фургон до вашого авто, поки ми підемо в офіс оформити угоду, — він поглянув на Кітсона й поблажливо всміхнувся. — Вітаю, містере Гаррісон. Маєте дружину, яка вміє чудово торгуватися.

У маленькому офісі, коли угоду вже було укладено, Картер дозволив собі трохи пофліртувати. Тримуючи чек між пальцями, він поглянув на Джинні з неприхованим захопленням.

— А куди ви плануєте вирушити, місіс Гаррісон? — запитав він. — Де маєте намір провести медовий місяць?

— Ми поїдемо в гори, — відповіла Джинні. — Мій чоловік обожнює риболовлю. Ми з нетерпінням чекаємо на подорож. Має бути весело.

Кітсон простягнув руку й забрав у Картера чек. Він більше не міг стерпіти погляду цього продавця на Джинні.

— Нам уже час, — сказав Алекс. — Потрібно ще багато всього зробити.

Картер знову поблажливо всміхнувся до нього, підводячись.

— Можу уявити, — відказав він. — Щасливої вам подорожі. Якщо захочете обміняти цей фургон на щось краще, приходьте до мене без вагань, — він потиснув руку Джинні, затримавши її трішки довше, ніж було потрібно.

Кітсон, твердо вирішивши не потискати продавцеві руки, запхав долоні в кишені штанів і рушив до дверей.

Фургон уже був причеплений до «б'юіка». Поки вони поверталися до авто, продавець продовжував точити лясні з Джинні.

Кітсон мало не луснув від люті, коли побачив, як Картер допомагає Джинні сісти в машину, тож він ледь стримав себе, коли продавець, поблажливо поплескавши його по спині, побажав успіху.

— Це саме те, що нам потрібно, — сказала Джинні, коли вони відїжджали від «Трейлер-центру». — Морган буде задоволений.

Кітсон тихо, але гнівно відказав:

— Як той покидьок посмів так дивитися на тебе? Треба було йому дати добрячого копняка.

Джинні різко повернула голову й зиркнула на Кітсона ворожими бірюзовими очима.

— Ти про що?

— Те, що сказав! — буркнув Кітсон. — Той покидьок! Він їв тебе очима! Я мав би його відлупцювати!

— А тобі яка різниця, як чоловіки на мене дивляться? — крижаним голосом запитала дівчина. — Ми не одружені, пам'ятаєш? Чого ти взагалі розійшовся?

Кітсон стиснув кермо великими долонями. Його обличчя пашіло.

Усю дорогу до майстерні Джипо він похмуро мовчав.

## II

Знадобилося майже два тижні, щоб переобладнати фургон для запланованого завдання.

Протягом тих одинадцяти днів Блек мешкав у Джипо, ночуючи в його брудній халупі. Він навмисне так зробив, адже збагнув, що в очах Моргана здав позиції, а тому що-сили хотів продемонструвати босові, що налаштований серйозно.

Жити разом із Джипо — ще те випробування. Звички італійського селянина страшенно діяли Блекові на нерви. Ед не міг збагнути байдужості спільника до бруду й дискомфорту.

Щоранку Кітсон приїжджав до майстерні о восьмій і залишав її після півночі. Троє чоловіків працювали, як воли, щоб переобладнати фургон, адже той мав витримати вагу броньовика.

Саме тоді Блек із Кітсоном по-справжньому оцінили Джипо як технічного спеціаліста. Без його навичок і винахідливості їм би нічого не вдалося. Раніше Блек завжди зневажав Джипо, але тепер збагнув, наскільки італієць вправніший за нього в технічних питаннях.

Еда дратувало, що без майстерності італійця уся справа, над якою вони працювали, могла піти коту під хвіст. А ось Кітсонові Джипо подобався, тож він захоплювався його вправністю. Він щодня радо приходив

працювати, бо відчував, що це вперше у житті вивчає щось корисне.

Роботу було завершено у вівторок вночі. Саме на цей час Морган і призначив зустріч у майстерні Джипо. Протягом одинадцяти днів ніхто не бачив Джинні. Дівчина залишила Морганові телефон, за яким її можна було знайти в разі зміни плану, але ні він сам, ні будь-хто інший не знав, де вона живе й чим займається.

Кітсон постійно думав про неї, марудячись із фургоном. Не хочачи він закохався у неї, знаючи напевне, що з цього нічого не вийде, як і не сумніваючись, що велика справа, яку вони планують, скінчиться катастрофою.

Однак почуття до Джинні були надто сильними, й він не міг їм опиратися. Дівчина була наче вірус у його крові, і Кітсону лишалося тільки прийняти це як даність.

Доки інші поралися біля трейлера, Морган витрачав багато часу на дослідження шляху між Агентством броньовиків і «Станцією ракетних досліджень». Він вивчав кожную під'їзну дорогу, обираючи найкращий шлях для відступу, вивіряючи кожен хід, двічі усе перевіряючи й складаючи карти. У Морганових методах місця для випадковості не було. Він знав: щойно панцерник опиниться в них, усе залежатиме від швидкої втечі. Необхідно було проїхати якомога більше миль від місця засідки, доки напруга не зростає до максимуму. А отже, необхідно було все найретельніше спланувати й познайомитися з районом. Близько восьмої, під'їжджаючи до майстерні Джипо, він був сповнений оптимізму.

Уперше за весь місяць ішов дощ. Спокійно і монотонно падав він на висушену землю, лишаючи по собі аромат вологи, який був Морганові до душі.

З-за ретельно завішеними вікнами світла не було видно, тож великий сарай, де розташовувалася майстерня, видавався порожнім.

Уже виходячи із «б'юіка» і потягнувшись, щоб вимкнути фари, Френк почув наближення швидких, легких кроків.

Він уважно зиркнув у темряву, автоматично поклавши долоню на руків'я пістолета.

Із півми виринала Джинні й постала у сяйві фар. На ній був синій поліетиленовий дощовик, що блищав від крапель. Мідне волосся ховалося під капюшоном.

— Перша дощова ніч за останні кілька тижнів, — сказав Морган. — Я міг би тебе забрати, якби знав, де ти мешкаєш.

— Це не має значення, — різко відказала вона.

Морган став між нею і майстернею, скулившись під дощем.

— А де ти живеш, Джинні?

Дівчина стояла й дивилася на Моргана, поки дощ барабанив об її плащ.

— Це моя справа.

Він схопив її за руку й притягнув до себе.

— Не розмовляй так зі мною, мала, — мовив Френк. — Ти забагато туману напускаєш. Я не знаю, хто ти, звідки ти, як склала план чи навіть де живеш. Якщо щось піде не так, ти можеш просто зникнути, наче тебе й не існувало.

Джинні вивільнила руку.

— А що, це не така вже й погана ідея, — вона швидко обійшла його, а тоді покрокувала до дверей майстерні й постукала.

Секунду чи дві Морган стояв нерухомо. Його спокійні чорні очі звузилися. Коли Кітсон відчинив двері, Френк рушив за дівчиною.

— Усім привіт, — сказав він, струшуючи краплі дощу із пальта. — Як справи?

— Ми закінчили, — відповів Кітсон, не відриваючи погляду від Джинні, яка саме знімала мокрий дощовик. На ній було сіре пальто, спідниця й зелена блузка, яка

підкреслювала колір її волосся. У Кітсона ледь заболіло у грудях, коли він побачив, яка вона чарівна. Алекс пильно поглянув на дівчину, але та лише байдуже зиркнула на нього. Джинні взяла принесений із собою коричневий згорток, який перед тим поклала на верстат разом із дощовиком, тоді підійшла до Джипо, що саме стояв біля фургона, і вручила йому пакунок.

— Тут штори, — сказала вона.

Підійшов Морган.

— Ну як? — запитав він у Джипо, який, сяючи від гордощів, дивився на боса.

— Усе зроблено на славу, Френку, — відказав італієць, знімаючи паперову обгортку зі штор. — Ось повішу їх — і покажу тобі нашого сучого сина.

Із тіні вийшов Блек, витираючи руки об бавовняну ганчірку. Він бачив, як Кітсон витріщається на Джинні, хоча й сам зацікавлено позирав на неї.

Ед вже одинадцять днів був позбавлений жіночого товариства, тож Джинні тепер пробудила в ньому невситиму жагу. Його навіть розважало те, як Кітсон дивився на дівчину. Що цей придурок собі науявляв? Невже він справді гадає, що здатен підкорити таку дівчину? Якщо так, то він просто не дружить із головою!

— Привіт, — сказав він, підходячи до Джинні. — Давно не бачились. Де ти ховалася?

Дівчина усміхнулася, добряче цим здивувавши Блека: він гадав, що навіть маленьку усмішку з неї важко буде видобути.

— О, я була неподалік, — легко відказала вона. — То там, то сям. Але я не ховалася.

— Чому ж не заходила в гості? — запитав Блек, простягаючи їй портсигар. — Жіноче товариство дуже б нас розважило.

Вона взяла цигарку й прийняла вогник від Блека.

— Визнаю, я справді жінка, але наміру розважати тебе не маю, — відказала Джинні.

Від побаченого й почутого в Кітсона знову заболіло в грудях. Його дратувала ця порожня дурна балачка. Алекс знав, що ніколи б не наважився заговорити з нею так, і його засмучувало, що подібне ставлення було їй до вподоби.

— Принаймні ти могла б заскочити й привітатися, — не змовкав Блек. — Мені було так самотньо. Тільки уяви: спати із Джипо десять ночей!

Вона розсміялася.

— Тобі корисні зміни, — відказала дівчина, тоді розвернулася й рушила до фургона, навколо якого нишпорив Морган, зазираючи з кожного боку.

Розгарячений і спітнілий, Джипо почепив штори й вийшов із трейлера.

— Заходь і поглянь, — запросив він. — Усе завершено.

Морган і далі розглядав машину.

— А як щодо дверей, Джипо?

Джипо засяяв. Двері — його гордість, його шедевр!

— Двері працюють. Ну ж бо, малий, — він підійшов до Кітсона. — Покажи, як ми все облаштували.

Алекс підійшов до передньої частини фургона, а Джипо з Морганом залишились стояти. Френк уважно розглядав задню стінку. Вона здавалася міцною і невіддільною частиною машини.

— Виглядає непогано, правда? — мовив італієць, човгаючи ногами від збудження.

— Так, добре, — погодився Морган.

— Ну, відчиняй, малий, — сказав Джипо.

Кітсон опустил важіль — і задня частина фургона піднялася вгору, наче кришка коробки, а підлога водночас піднялася й зігнулася, утворюючи трап.

— Нічогенько, еге ж? — сказав Джипо, потираючи руки. — Довелося попідніти, щоб синхронізувати задню стінку з підлогою, але все зроблено. Механізм працює



легко і швидко. Трап витримає вагу броньовика. Як бачиш, я зміцнив його сталлю.

Коли Блек і Джинні підійшли ближче, Морган схвально кивнув.

— Оце я називаю справжньою майстерністю, Джипо, — сказав він. — Подивимося, як воно спрацює кілька разів поспіль.

Перш ніж Френк остаточно переконався в надійності механізму, Кітсонові довелося з дюжину разів відчиняти й зачиняти задню стінку.

— Ага, — нарешті сказав Морган. — Чудово. Гарна робота, Джипо.

Він піднявся трапом у фургон.

Гордий, наче домогосподарка, що демонструє свій новий дім, Джипо стояв на трапі й показував усі зміни.

— Он ті кронштейни під стелею — для балонів з ацетиленом і воднем, — повідомив він. — У той сервант поскладаємо інструменти. Два ліжка вздовж стін — для речей, які ми візьмемо з собою. Підлогу зміцнено. Ми встановили дві сталеві балки вздовж шасі. Навіть якщо машину трусоне, дно не провалиться.

Моргану знадобилося трохи часу, щоб усе перевірити, особливо зосередившись на підлозі фургона. Він ліг під машиною на спину і з оглядовим ліхтарем перевіряв встановлені там сталеві балки.

Джипо стривожено спостерігав за ним.

Зрештою Френк відійшов від трейлера, запхавши руки в кишені штанів. Його очі збуджено виблискували.

— Оце так робота, Джипо, — сказав він. — Усе, як я хотів. Він важитиме цілу тонну, коли ми завантажимо в нього броньовик, так?

— Він справді буде важким, але «б'юік» має його потягнути. Ти ж казав, що на круті пагорби нам здійматися не доведеться.

— Ні, не доведеться, якщо ми триматимемося подалі від гір, — почухав щелепу Морган. — Усе залежить від

того, Джипо, як швидко ти зможеш відчинити броньовик. Якщо знадобиться багато часу, то, можливо, доведеться поїхати в гори. Це єдине місце, де можна по-справжньому добре заховатися, але мені б не хотілося цього робити. Дорога там ненадійна й крута, і я не певен, що «б'юіку» буде до снаги витягнути такий вантаж.

Джипо одразу стривожився.

— Але ж ти казав, що в мене буде увесь час на світі, Френку, — зауважив він, витираючи спітнілі долоні об штани. — За п'ять хвилин броньовика не відчиниш.

— Добре, добре, розслабся, — заспокійливо мовив Морган. Джинні й двоє інших спільників люто зиркнули на Джипо. — Я й не чекаю, що ти відчиниш його за п'ять хвилин. Матимеш два чи три тижні, але потім, напевно, доведеться їхати в гори.

Італієць переминався з ноги на ногу. Його маленькі очиці розширилися.

— Зачекай-но, Френку. Ти ж казав, що я зможу місяць без перерви працювати з броньовиком, а тепер говориш про два чи три тижні. Цей панцерник ще той горішок. Я ж його бачив. У такій справі не можна квапитися.

Морган подумав про сотні людей, які вирушать на полювання за ними, щойно броньовик зникне. Про гелікоптери, що перевірятимуть кожну дорогу, й копів на мотоциклах, які оглядатимуть кожне авто. Якщо їм хочеться досягти успіху, Джипо доведеться поквипитися. Він чудово знав, який Джипо панікер, тож збагнув, що немає потреби накручувати італійця до того, як машина із грішми опиниться в їхніх руках. Натиснути на нього ще буде вдосталь часу.

— Так, гадаю, ти маєш рацію, — сказав Френк. — Ну, може, нам пощастить, і ти справді матимеш цілий місяць на роботу. Хто знає? А може, взагалі вдеремося до нього з першого разу.

— Там складний механізм, — насупився Джипо. — Знадобиться трохи часу.

Морган запалив цигарку.

— Думаю, ми вже готові братися до справи, — сказав він. Троє чоловіків навпроти нього заціпеніли.

Джинні сперлася на крило фургона. Її очі сповнилися тривогою.

— Сьогодні вівторок. Отже, у нас є три дні на остаточні приготування, — сказав Морган. — Хтось знає причину, чому ми не можемо пограбувати броньовика у п'ятницю?

У Кітсона раптом пересохло в горлі. Останні одинадцять днів його настільки поглинула праця з фургоном, що він просто викинув із голови справжню мету роботи. Йому дуже подобався робочий процес, адже оце вперше він щось створював. А зараз його різко випхали з небес на землю — і юнак злякався.

Блек відчув, як спина вкривається сиротами, але це був не страх. Якщо пощастить, за кілька тижнів він стане багатієм. Він вартуватиме двісті тисяч доларів! Від цієї думки серце Еда забилося швидше.

Джипо стривожився. Йому не сподобався прихований натяк, що броньовик доведеться відчиняти швидко. Він не боявся цупити панцерник, бо не мав брати активної участі в операції. Але йому зовсім не хотілося, аби Френк, перебуваючи під впливом ілюзій, вважав, що броньовик можна відчинити швидко.

— Зробімо це в п'ятницю, — сказав нарешті Блек, аби продемонструвати Морганові свою готовність.

— Так, — погодилася Джинні.

Морган зиркнув на Кітсона й Джипо.

Обидва вагалися. Розуміючи, що Джинні дивиться на нього, Кітсон хрипко кинув:

— Звісно, чому б і ні?

Джипо стеноу опасистими плечима:

— Я теж не проти.

## РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

### I

Морган підійшов до верстата й сів на нього.

— Якщо це рішення колективне, — мовив він, зиркнувши на чотирьох спільників, — тоді обговорімо, що нам ще потрібно зробити.

Усі вмостилися на різноманітних ящиках, якими повнилася майстерня Джипо. Атмосфера враз стала напруженою.

— Потрібно роздобути машину для Джинні, — сказав Морган. — Нам треба двомісне відкрите спортивне авто. Цим займуться Ед із Кітсоном, — він поглянув на чоловіків. — Коли знайдете таке, підженіть його сюди. Джипо пофарбує машину і змінить номери. Вона має перевернутися в «пляшковому горлі». З одного боку вздовж дороги тягнеться яр. Знадобляться два десятифутові ломи, якими ми зможемо без зусиль перекинути машину в яр. Дістань ці ломи, Джипо.

— Звісно, — кивнув той. — Також я підготував дорожні знаки.

— Дай подивитися на них.

Італієць дістав два знаки на палицях. Морган схвально кивнув.

— Добре. А тепер пробіжімося всім планом, — вів далі бос. — Може, хтось би робив нотатки? Я хочу,

щоб кожному було все зрозуміло щодо його обов'язків. Джинні, записуватимеш?

— Так, — відповіла дівчина. — Якщо даси папір і чим писати.

Настала пауза: Джипо пішов до своєї хижки, щоб принести блокнот і олівець.

Щойно італієць вийшов із сараю, Блек мовив:

— Якийсь він дриганий, Френку. Я хвилююся через нього.

Вираз Морганового обличчя посурорішав.

— Ми впораємося з Джипо. Доведеться трохи попідбадьорювати його, поки не роздобудемо броньовика. А якщо він почне рачкувати назад — натиснемо на нього. Усе буде добре.

— Сподіваюся, ти маєш рацію, — сказав Блек.

Френк поглянув на Кітсона.

— Ну що, малий? Як ти почуваєшся? Уже почав планувати, як витратиш свої грошенята?

— Я ще їх не отримав, — похмуро відказав Алекс. — Коли заберу свою частку, то матиму вдосталь часу на планування.

Морган уважно подивився до нього, а тоді зиркнув на Джинні.

— Усе гаразд, Джинні?

Байдужий вираз її бірюзових очей не змінився, коли вона відказала:

— Звісно.

Джипо повернувся з блокнотом і олівцем, які вручив дівчині.

— Проженімо весь план, — сказав бос. — Якщо хтось із вас не впевнений, що має робити, перебийте мене. Це важливо. Кожен має чудово розуміти, в чому полягає його робота, тож не бійтеся питати, — Морган змовк, щоб запалити цигарку, а тоді продовжив: — Зустрічаємося тут, у п'ятницю, о восьмій ранку. Джинні й Кітсон

одягнуться так, як і мають виглядати люди у відпустці. Алекс керуватиме «б'юіком», Джинні — спортивним авто. Усі решта їхатимуть у фургоні непомітними. Джинні приїде до Агентства броньованих автомобілів і зачекає, доки з'явиться наш броньовик. Кітсон на «б'юіку» підтягне фургон до початку ґрунтової дороги. Там ми висадимо Джипо з одним зі знаків, — він вказав пальцем на Джинні: — Запиши: потрібно два молоти, щоб установити знаки, — він поглянув на Джипо: — Залишаємо тебе на початку дороги. Там є де сховатися, тож ти без проблем лишишся непоміченим. Твоє завдання — чекати, доки проїде броньовик, а щойно він промчить повз тебе — встановлюєш знак, який спрямує весь потік машин на іншу дорогу, тоді повертаєшся назад, щоб ми могли тебе забрати. Зрозумів?

Очі Джипо розширилися, а обличчя — напружилося. Зрештою він кивнув.

— Кітсон їде до «пляшкового горла» й зупиняється. Тут ми з Едом виходимо з машини й ховаємося збоку від дороги. Кітсон їде далі, — Морган поглянув на Алекса: — Ти від'єднуєш трейлер у лісі й залишаєш його. Тоді швидко їдеш у кінець дороги й встановлюєш інший знак. Після цього повертаєшся, чіпляєш фургон і повертаєш авто обличчям до місця дії. Ґрунт обабіч дороги достатньо твердий, тож ти зможеш розвернутися. Коли повернешся до «пляшкового горла», то натрапиш на такий самий ґрунт, а тому зможеш розвернути машину й фургон так, щоб задня частина трейлера опинилася навпроти броньовика. Не забудь: щойно почувеш сигнал, рухайся швидко. І якщо я кажу «швидко», то ти, чорт забирай, маєш мчати, як вітер!

Кітсон запитав:

— А яким буде сигнал? Тобто як я дізнаюся, що ви вже чекаєте на мене?

Морган витягнув із рота цигарку, зиркнув на розжарений кінчик і насупився.

— Ну, гадаю, ти почувеш постріли. Але на випадок, якщо їх не буде, я матиму при собі свисток. Тож дій за свистком. Один гучний свист — і ти вже мчиш.

Обличчя Алекса напружилось.

— Гадаєш, таки буде стрілянина?

Френк знизав плечима.

— Не знаю. Я так не думаю, але ж усе може бути.

Він зиркнув на Блека, а тоді знову на Кітсона.

— У будь-якому разі, їдь, коли я засвищу, — він повернувся до Джипо: — На початку тобі дістанеться найлегша робота, але не забувай: потім буде найскладніше.

Джипо тривожно кивнув. Йому було трішки легше від думки, що він не братиме участі у насиллі. Він же технічний спеціаліст, його справа — відчинити броньовик. Тому італійцю здавалося справедливим і правильним, що від нього й не очікували якихось дій у захопленні панцерника.

— Ти розумієш, що маєш зробити? — запитав Морган, знову зосередившись на Кітсоні.

— Так, — кивнув той.

Молодик також відчував полегшення, що на його долю випало саме водіння авто. Він принаймні не братиме участі в стрілянині, якщо вона буде.

— А ти, Джинні, — Френк розвернувся й поглянув на дівчину, яка байдуже слухала, — ти у спортивній машині чекатимеш біля Агентства, доки не виїде броньовик. Стеж за ним, але тримайся на віддалі. Водій не має тебе побачити. Ти кермуватимеш маленьким авто, тож заховатися буде нескладно. Коли броньовик виїде на додаткову дорогу, втулися одразу за ним. Натисни на клаксон. Водій притулиться до краю дороги, щоб пропустити твою машину. Мусиш привернути увагу водія, аби він тебе запам'ятав. Тож натисни на клаксон,

проїжджаючи повз, і мчи так швидко, як зможеш. Нехай він думає, що ти поспішаєш і тому наражаєшся на небезпеку. Помахай рукою, проїжджаючи, і мчи щодуху. Якщо все правильно прорахуєш, тобі лишатиметься ще миля прямої дороги. Машина, яку ми для тебе роздобудемо, зможе витискати понад сто миль на годину, і ти мусиш гнати на цій швидкості, аби ті двоє мовили: «Ця дівчина летить так, наче квапиться на той світ». На повороті вони втратять тебе з виду, але продовжуй їхати настільки швидко, наскільки зможеш. Головне, сама не вскоч у халепу. Про зустрічний рух хвилюватися не доведеться: Кітсон установить знак і спрямує машини на іншу дорогу, тож їдь якнайшвидше. Тільки заради бога, не розбийся насправді. Ми чекатимемо на тебе з ломами у «пляшковому горлі». Ед і я перекинемо машину в яр. У нас має бути хвилин п'ятнадцять, щоб добре обставити сцену до приїзду броньовика. Все залежатиме від того, як швидко ти їхатимеш. Щоб усе видавалося переконливішим, ми підпалимо твоє авто. Знадобиться довга ганчірка, щоб підпалити бак із бензином. Запиши це, — Френк перевів погляд на Кітсона: — Ти підеш на бойню в Дьюкасі й придбаєш кілька пінт свинячої крові. Скажеш, що вона тобі потрібна для садівництва. Джинні, ти повинна мати з собою ще одну сукню. Та, що буде на тобі, повністю вимаститься. Потрібно вразити цих хлопців, змусити їх думати, буцімто ти стікаєш кров'ю, коли вони побачать тебе посеред дороги, — Френк змовк, а тоді запитав: — Запитання є?

Джинні похитала головою.

— Наразі все зрозуміло.

— Добре. Ти лежиш посеред дороги в калюжі крові. Недалеко у яру горить авто. Ми з Едом — в укритті. В Еда — автоматична гвинтівка. З'являється броньовик і зупиняється, — Морган погасив цигарку. — І тут починається царина здогадів. Може, доведеться



імпровізувати. Неможливо передбачити, що саме водій з охоронцем робитимуть, коли побачать Джинні посеред дороги. Розраховувати можна тільки на одне: вони точно не переїдуть її, а зупиняться. Може, обидва вийдуть із машини, але я так не думаю. Гадаю, до Джинні піде охоронець, а водій лишиться в броньовику. Коли охоронець опиниться за кілька футів від Джинні, я вийду зі сховку. Ед із гвинтівкою прикриватиме мене. Коли охоронець нахилиться над Джинні, я підйду до вікна броньовика з боку водія і тицьну пістолет шоферу в обличчя. Джинні спрямує пістолет в обличчя охоронця.

Запала тиша. Усі четверо дивилися на Моргана.

— Що трапиться далі, вгадати неможливо, — продовжив Френк. — Вони можуть здатися, а можуть і пручатися. Маємо бути готові до всіляких клопотів. Якщо охоронець чинитиме опір, Ед поранить його в плече. Я вчиню так само з водієм. Орієнтуватимемося відповідно до ситуації. Що б не трапилось, я маю не дозволити водієві натиснути на кнопки. Це не складно. Головне, щоб ніхто з вас раптом не втратив голови, — він зиркнув на Блека: — Якщо доведеться стріляти, пам'ятай: відстань усього двадцять футів. У тебе є гвинтівка, а той тип — величезний, як гора. Стріляй швидко і точно.

— Я впораюся, — сказав Ед, намагаючись не дивитися на боса.

— Добре, — продовжив Морган. — Охоронця з водієм знешкоджено. Я свищу Кітсонові, — він перевів погляд на Алекса: — Ти стоятимеш за п'ятсот ярдів далі по дорозі. Уважно чекай на свисток. Щойно почувеш його, негайно їдь.

Кітсон кивнув. Його дихання ставало важким, і повітря почало ривками виходити з поламааного носа.

— Відтоді мусимо працювати швидко, — сказав Морган. — «Б'юік» приїде й розвернеться, тож задня частина фургона буде саме навпроти броньовика.

Я заведу панцерник по трапу всередину. Джинні, ти маєш переодягнутися. Ед забере ломи й гвинтівку і покладе їх у фургон, а тоді приєднається до мене в броньовику. Джинні з Кітсоном сядуть у «б'юік». Кітсон розверне машину з фургоном — і ми швидко поїдемо за Джипо, який уже йтиме нам назустріч. Він також сяде у панцерник. Отже, Алекс і Джинні в «б'юіку», броньовик — у фургоні, а ми троє — в кабіні броньовика, щоб нас не було видно. Маємо якомога швидше дістатися до автостради, але Кітсону ризикувати не можна. Якщо пощастить, будемо на автостраді за п'ятнадцять хвилин. За цей час Агентство вже зрозуміє, що броньовик зник з ефіру. Можливо, вони подумують, що зламалася рація, а тому зв'яжуться з дослідницькою станцією. На мою думку, ми маємо близько півгодини, перш ніж мотузок порветься й кулька злетить. Щойно опинимося на автостраді, Кітсон має їхати зі швидкістю тридцять миль на годину, не більше. До того часу рух на дорозі вже буде жвавим, тож ніхто не запідозрить молоду пару з фургоном, яка, вочевидь, їде у відпустку. Тепер запитання є?

Кітсон стиснув кулаки й запитав:

— А що з водієм і охоронцем? Ми залишимо їх у «пляшковому горлі» чи щось зробимо?

Морган роздратовано провів пальцями по волоссю.

— Не суши собі над цим мізків. Ми з Едом про них подбаємо.

Кітсон спітнів, усвідомивши: вони мають намір убити тих двох.

— Вони ж побачать фургон, — хрипко сказав Алекс. — І зможуть описати і його, і нас разом з ним.

— Викинь із голови, — байдуже мовив Морган. — Це ж ми подбаємо про них, а не ти. Тож чого тобі пнутися? Ми з Едом владнаємо справу.

Кітсон поглянув на Джинні. Заціпенілий вираз на її обличчі його не втішив. Щось глибоко всередині

підштовхувало юнака відступитися — як не крути, а це закінчиться убивством! Навіть сліпець би це побачив — вони не залишать водія з охоронцем живими.

Морган мовив:

— Ну, якщо питань більше немає, я продовжу.

Джипо нервово втрутився:

— Френку, мене це хвилює, тож я хочу знати напевно. Як ти збираєшся впоратися з охоронцем і водієм? Як можеш бути впевненим, що вони не передадуть наших описів копам?

Очі Моргана враз стали похмурими, а обличчя — суворим.

— Тобі що, намалювати все схематично? — гарикнув він. — Як я можу подбати про них? Слухайте-но, ви обидва підтримали цю справу. Я попереджав: якщо облажаємося, опинимося на електричному стільці. Казав вам подумати, перш ніж голосувати. Та ви однаково висловилися «за». Тож годі мені втирати все це лайно про те, як нам змусити їх замовкнути! Ви й самі чудово знаєте, як ми це зробимо! Я ж не прошу вас братися за це. Ми з Едом владнаємо справу. Але якщо ви гадаєте, що можете зараз дати задній хід, то глибоко помиляєтеся! Ми всі в одній упряжці. Я не маю наміру завалити справу тільки через те, що ви двоє враз відчули себе порядними! Вам ясно?

Джипо зглитнув. Безжальний блиск Морганових очей налякав його. Саме тоді він і збагнув: бос не вагаючись підстрелить його, якщо він і далі протестуватиме.

— Гарзд, — тихо відказав Джипо. — Бос ти, Френку.

— Ну звісно, що я бос, — сказав Морган, тоді повернувся й глянув у вічі Кітсону. — А ти що скажеш?

Кітсон боявся не Моргана, а Джинні. Якщо їй вистачить мужності пройти через це, то і йому також.

— Я просто запитав, — Кітсон відповів на Морганів погляд. — Хіба це заборонено?

— Добре, — Морган трохи розслабився. — Відповідь ти отримав. Тепер я можу продовжувати, чи ви двоє ще хочете згайнувати трохи часу?

— Уперед, — відказав Алекс. Його обличчя аж пашіло.

— Опинившись на дорозі, — продовжив Морган, — рушаємо до Фовн-Лейка. Там є великий табір для фургонів, тож там і зупинимося. Загубимося серед двохсот інших фургонів. До Фовн-Лейка потрібно дістатися до обіду. Навколо озера є хижки. Кітсон одну з них найме, — голос Моргана був різким і лютим. Він поглянув на юнака: — Припаркуєте трейлер біля хижки. Ви з Джинні маєте поводитися як пара, у якої медовий місяць. Ви рибалитимете, плаватимете й насолоджуватиметеся життям. Доки ви створюватимете цю ілюзію, Джипо, Ед і я будемо марудитися з броньовиком.

— Заради бога! — роздратовано вигукнув Блек. — Цьому ледарю точно дістанеться найлегша частина справи!

Кітсон підвівся й стиснув кулаки. Його обличчя почервоніло від люті.

Морган зірвався на Блека:

— Заглохни, зрозумів? — гнів у голосі боса змусив Алекса зупинитися. — Еде, слухай сюди. Ми — одна команда. Кітсону випала частина з медовим місяцем, бо він кермує машиною краще за всіх нас. Або ти припиниш брати його на кпини, або ми з тобою серйозно поговоримо. Мене вже нудить від вашого ниття. Тільки Джинні тримає рот на замку. Якщо ми хочемо впоратися з цією справою, мусимо діяти разом. Запам'ятай це і стули пельку!

Ед знизав плечима:

— Добре, добре. Хіба вже й слова сказати не можна?

Морган довго дивився на нього, аж доки Блек не відвів погляду, а тоді мовив:

— Коли трейлер припаркується, Джипо починає свою роботу. Буде нелегко. У фургоні гаряче й мало місця, але тобі доведеться з цим змиритися, Джипо. Ми з Едом лишимося в кабіні броньовика, щоб тобі не заважати. Якщо знадобиться допомога, ми зробимо все, що нам до снаги. Звісно, буде непереливки, адже доведеться сидіти у фургоні допізна. Коли стемніє, будемо переходити на ніч до хижки, але повертатимемося у машину на світанку. Не можна ризикувати, щоб нас хтось помітив. Мусимо бути обережними. Можливо, доведеться ще кудись поїхати, якщо, на думку Джипо, знадобиться більше часу. Якщо так, то поїдемо в гори, але я б цього не хотів. Боюся, що «б'юік» не витягне такого вантажу, а якщо застрягнемо, то матимемо ідіотський вигляд, — він поглянув на Джипо. — Запитання є?

— Хочеш сказати, що я маю працювати з броньовиком, коли він перебуватиме у фургоні? — запитав італієць. — Френку, я ж не зможу скористатися автогеном. Його буде видно крізь штори, та й небезпечно це: трейлер може зайнятися.

— Можливо, тобі й не доведеться використовувати автоген, — зауважив Морган. — До того часу вже спрацює годинниковий механізм. Може, тобі й відразу вдасться підібрати комбінацію.

Джипо кивнув і трішки заспокоївся.

Френк зіскочив із верстата й потягнувся.

— Ось, власне, і весь план. Він хороший, але не бездоганний, як і будь-який інший план. Я впевнений, що нам вдасться заховати броньовик. Ніхто не додумається перевірити фургон серед купи інших таких же машин. Це найкраща частина плану, — він поглянув на Джинні: — Розумно, мала. Справді розумно.

— Усе спрацює, — сказала дівчина, — доки всі робитимуть те, що мусять.

Холодний, рішучий погляд її очей схвилював Кітсона. Йому пригадалося, як Джипо казав, що дівчина з таким тілом створена для кохання. Але тепер, дивлячись на її холодне обличчя й суворі очі, він вирішив, що Джипо просто щось нафантазував.

— Гадаю, це все, — Морган глянув на годинник. — Еде, завтра разом із Кітсоном візьміть машину Джипо й проїдьтеся автомобільними стоянками. Я хочу, щоб уже ввечері була спортивна машина. Як знайдете таку, приженіть сюди. Джипо її перефарбує. А тепер ідіть, обидва.

Кітсон насупився — йому не хотілося проводити вечір у компанії Блека. Він повільно звівся на ноги й побрів до дверей.

Блек пішов за ним, щось тихо насвистуючи. Він підморгнув Джинні, проходячи повз неї. Дівчина байдуже зиркнула на нього, але Ед продовжував усміхатися й навіть зупинився біля дверей, щоб підморгнути ще раз. За кілька секунд «лінкольн» завівся й поїхав геть.

— Джинні, я хочу, щоб ти подбала про їжу, — сказав Морган. — Візьми кілька кошків для пікніка і купи консервів, — він витягнув з кишені трохи грошей і дав дівчині. — Бери таке, що довго зберігається, і прихвати кілька пляшок скотчу. Більше тобі нічого робити не потрібно. Побачимося тут у п'ятницю зранку, добре?

— Так.

Вона вирвала з блокнота дві сторінки нотаток і віддала їх Морганові.

— Тебе кудись підкинути? — запитав він, знаючи наперед, якою буде відповідь. — Досі дощить.

Джинні накинула дощовик і похитала головою.

— Ні, дякую. Я поїду на автобусі, — вона поглянула на боса. — Ти впевнений, що все спрацює добре, правда?

— Ага, — відказав Френк. — Ти ж також такої думки?

— Так, — вона трохи повагалася, а тоді сказала: — До зустрічі, — дівчина кивнула Джипо і швидко вийшла в дощ.

Джипо почувався доволі наляканим. Лише думка про двісті тисяч доларів і мовчазна погроза Морґана не давали йому розклеїтися. Тепер він боявся цієї справи. А коли щось піде не так? Якщо копи впіймають його? Санта Марія! Що ж подумає його ненька?

Морґан поплескав італійця по плечу.

— Розслабся, — мовив бос. — Наступного тижня у твоїй кишені буде цілий світ. Заради цього варто ризикнути, правда ж? Я приїду сюди завтра зранку. Ти чудово попрацював над фургоном, Джипо. До зустрічі.

Легенько штовхнувши Джипо в груди, Морґан пішов геть.

## II

Підїжджаючи до великої парковки за кінотеатром «Гомон», Кітсон почувався дуже збентеженим. Він нітрохи не вірив, що справа завершиться вдало. Просто зараз він накликає на себе звинувачення у вбивстві. Алекс, певно, дуже б злякався, якби не Морґанові слова, що вони із Джинні мають вдавати молодят, плавати, танцювати і проводити разом час. Знаючи, наскільки Джинні старанна у всьому, Кітсон міг не сумніватися: свою роль вона відіграє бездоганно.

Думка про перспективу провести два чи три дні так близько до неї значно переважувала страх поразки й подальшого арешту.

Блек, примостившись у «лінкольні» біля Алекса, краєм ока спостерігав за водієм.

— Слухай-но, малий, — різко сказав Ед. — Певно, мені слід попередити. Тобі не варто щось вигадувати стосовно Джинні. Ми з нею чудово ладнаємо. Щойно справу буде зроблено, ми чкурнемо звідси разом. Я обіцяв показати

їй Париж і Лондон. Тож вирішив тебе повідомити, щоб ти марно собі не фантазував.

Кітсон ледь не в'їхав у вантажівку, що сповільнювалася перед світлофором, щойно загорілося червоне світло. Він почувався так, наче хтось завдав йому болючого удару під дих. Хлопець зумів пригальмувати й зиркнув на Блека.

— Ти брешеш! — розлючено гарикнув юнак. — Вона нікуди з тобою не поїде, покидьку! Це все брехня!

Блеку приємно було спостерігати, як закипав Кітсон, перетворюючись на розлюченого бика.

— Невже? — розсміявся Ед. — Тут ти помиляєшся, дурнику. Вона радше зустрічатиметься з хлопцем, схожим на мене, а не таким, як ти. Зрештою, в мене є освіта. А ти... Матимеш доволі тупуватий вигляд, коли спробуєш замовити для неї їжу в Парижі. Чи якщо взагалі з'явишся в пристойному закладі зі своїм розплющеним рилом. Ти ж навіть читати не вмієш, правда?

— Стули писок, — гарикнув Кітсон, — бо я можу добряче тебе відгамселити.

— Не стулю, — з несподіваним скреготом відказав Блек. — Того разу ти заскочив мене зненацька, але вдруге — навіть не намагайся, довбню. На тобі живого місця не залишиться.

Кітсон саме розвернувся, ладний зацідити нахабі кулаком в обличчя, коли позаду заревів клаксон, приводячи Алекса до тями. Молодик побачив, що світлофор вже загорівся зеленим, і машини, що стояли попереду, практично зникли з поля зору. Важко дихаючи й тихо лаючись, Кітсон натиснув на педаль газу.

— Так, — вів далі Блек, задоволений можливістю підставати Алекса. — Ми з нею вже поговорили й домовилися майнути в Париж. Я там був кілька років тому, тож добре знаю місто. Вона сказала, що завжди хотіла туди потрапити.



— Замовкни нарешті! — вигукнув Кітсон. — А то я зупиню машину й змушу тебе прикусити язика!

— Добре, добре, — поблажливо гмикнув Блек. — Я хочу лише попередити: коли вдаватимеш закоханого до безтями новоженця, не забувай, що я першим подав заявку. А як забудеш, то нарвешся на проблеми.

Вони доїхали до парковки ще до того, як Кітсон встиг придумати доречну відповідь. Раптом молодик відчув себе дуже пригніченим. Така дівчина, як Джинні, справді могла вподобати охайного типа на кшталт Блека. Він умів себе тримати, мав освіту й, можливо, справді знав Париж, як він каже. Цей аргумент остаточно добив Кітсона. Він також дуже сумнівався, що зможе перемогти Блека в бійці. Ед важив на чотирнадцять фунтів більше за нього і був у гарній формі. Кітсон якось бачив, як той бився під час сварки в шинку. Тоді боксера вразила потужність Блекового удару: він був диким, безжальним типом, що не гребував брудними трюками, аби нейтралізувати ворогів.

Прибувши на парковку, чоловіки зауважили, що охоронця, який би наглядав за припаркованими в два ряди авто, не було.

Коли вони вискочили з «лінкольна», Блек сказав:

— Подивися перший ряд, а я гляну другий. Як щось помітиш — свисти.

Спільники розділилися. Кітсон квапливо пішов уздовж довгого ряду машин. У нього в голові все аж вирувало. Він намагався переконати себе, що Блек збрехав, буцімто Джинні приєднається до нього, але ця думка ніяк не покидала молодика. Принаймні, казав він сам собі, у нього буде кілька днів — три, якщо пощастить — на самоті з дівчиною. Він матиме шанс її завоювати, якщо це взагалі можливо. Та Кітсон у цьому дуже сумнівався. Іноді Джинні видавалася такою суворою і холодною, що

Алекс запитував себе, а чи до снаги хоч якомусь чоловікові її підкорити.

Підійшовши до двомісної спортивної машини «ем-джі»\*, припаркованої між «кадилаком» і «ягуаром», він спинився. «Саме те, що потрібно», — подумав Кітсон. Швидко роззирнувшись, він переконався, що близько нікого немає, а тоді наблизився до машини й оглянув її.

В Алекса був із собою маленький ліхтар, яким він освітив салон машини. У бардачку юнак знайшов ключ запалювання. Він свиснув Блекові, який саме прогулювався вздовж іншого ряду.

Ед приєднався до нього.

— Виглядає непогано, — сказав Кітсон. — І ключ запалювання на місці.

Блек оглянув авто й кивнув.

— Ага. А ти вчишся не по роках, а по днях, селючку, — глумливо посміхнувся Блек. — Що ж, вези авто до Джипо, якщо ти вже такий вправний водій. Тобі дісталася найлегша частина справи, тож доведеться трішки поризикувати, перш ніж ти закоханим бараном витріщатимешся на Джинні.

Більше Кітсон витримати не міг. Не роздумуючи, він зацідив кулаком Блеку в голову. Однак Ед саме на це й сподівався, а тому був готовий. Він ледь повернув голову ліворуч, тож кулак Кітсона пролетів у Блека над плечем. Втративши рівновагу, Алекс нахилився вперед, а Ед натомість добряче зацідив йому у живіт — вся його вага і сила зосередилися в тому швидкому ударі.

Кітсон не тренувався уже кілька місяців, тож його м'язи втратили пружність. Удар паралізував тіло юнака. Він упав на коліна, втративши дар мови. Біле полум'я болю пронизало його.

Блек відступив назад із жорстокою посмішкою.

---

\* «Ем-джі» — марка легкового автомобіля компанії «Ровер Груп».

— Тепер ми квити, довбню. Не розпускай зі мною рук, а то ще більше шкодуватимеш. Вези машину до Джипо, і то швидко.

Він пішов до «лінкольна», лишивши Кітсона стояти на колінах. Голова молодика звисала, доки він силкувався вдихнути легенями хоч трохи повітря.

Йому знадобилося кілька хвилин, аби відійти від наслідків удару. Зрештою юнак підвівся й рушив до «ем-джі». Кожен крок давався йому з болем. Мозок палав від приниження й поразки.

«Сам напросився, — подумав він, їдучи темними провулками до майстерні Джипо. — Але наступного разу все буде інакше». Він не сумнівався: на них із Блеком ще чекає остання сутичка. Ось уже кілька місяців Блек постійно бере його на кпини. А якщо Ед вважає, що зможе вкрасти Джинні, то йому доведеться подумати про це ще раз. Блек чекав на удар від Кітсона, а тому й переміг. Потрібно буде триматися на віддалі від його руйнівної правиці. Вони заскочили одне одного зненацька, але тепер будуть напоготові.

Поки Кітсон їхав до Джипо, Морган повертався додому на головну вулицю містечка. Він думав тільки про майбутню справу. Френк знову і знову обмірковував план, ставлячись до роботи куди серйозніше, ніж трое інших. «Це буде моєю останньою справою», — вирішив він, втискаючи авто в насичений трафік.

Дощ уже припинився, але дороги ще були слизькими й виблискували у світлі фар, тож Морган кермував обережно.

Щойно вони загребуть гроші, банді доведеться розділитися. Френк уже підготував собі шлях до відступу: у нього в гаманці лежав квиток на літак до прикордонного міста між Мексикою і Каліфорнією. Особливий квиток, без фіксованої дати, який давав змогу сісти на будь-який літак й у будь-який час. Морган уже забронював

там сейф, куди збирався покласти свою частку грошей. Потім він перетне мексиканський кордон і чекатиме. Коли відчує себе у безпеці, почне скуповувати облігації на пред'явника. А щойно переведе двісті тисяч в облігації, то весь світ буде не лише у нього в кишені, а й біля ніг.

Рожевих окулярів щодо цієї справ Морган не мав: він знав, що його шанси на виживання — п'ятдесят на п'ятдесят. Опір буде жорстким. Поліція та армія залучать достобіса людей і використають усю свою хитрість, аби повернути гроші. Морган не довіряв ні Блеку, ні Кітсону, ні Джипо. Доки він керує ними, ті поводяться як слід, але варто спустити повідець — і їхні шанси втекти знизяться до мінімуму. Френка дратувала думка, що, організовуючи викрадення мільйона доларів, він отримає лише п'яту частину. Він не сумнівався: решту грошей поліція таки поверне собі. Можливо, лише за винятком частки Джинні.

Дівчина інтригувала його, але водночас і непокоїла. Її план із пограбуванням броньовика був чудовим і навіть бездоганим. Морган повірити не міг, що вона сама його розробила. Якщо ні, то хто ж тоді стояв за нею? Може, вона надурила когось? Френк вирішив, що це не його справа. Джинні принесла йому план, а він ним скористається. До того ж вона взяла на себе найскладнішу частину роботи.

Морган знизав плечима й насупився. А тоді, викинувши Джинні з голови, знову зосередився на плані.

## РОЗДІЛ ШОСТИЙ

### I

У п'ятницю о шостій ранку, провівши безсонну ніч, Джипо встав зі свого лежака і підійшов до відчиненого вікна подивитися, як за горами сходить сонце.

За дві години справа, яку вони все обговорювали та обговорювали, аж доки у нього не заболіла голова, розпочнеться. Йому доведеться використати усі свої навички, вміння та майстерність проти найскладнішого у світі замка. Джипо було млосно. А що, як він не впровається? Від думки про розгніваного Моргана італієць здригнувся.

У спробі заспокоїти нерви Джипо підійшов до жерстяної миски, налив туди холодної води й умився. Порізавшись кілька разів під час гоління, він тривожно відзначив, що руки у нього ледь тремтять. Аби відчутти, як стають на місця циліндри замка та впіймати їх у правильний момент, потрібно прокручувати диск по мікрону за раз. А для цього потрібні міцні, як залізо, руки.

Позираючи на свої тремтливі пальці, Джипо глибоко вдихнув. «Ти маєш вгамувати це збудження й тривогу», — сказав він собі. Італієць завжди пишався чутливістю своїх пальців і твердістю рук. Та якщо він і далі нервуватиме, то замка йому точно не здолати.

Джипо поглянув на стіну, де висіло подароване матір'ю розкішно прикрашене розп'яття. «Може, час

помолитися», — подумав чоловік. Зробити те, чого він не робив багато років.

Однак коли Джипо став на коліна перед розп'яттям і склав руки, як його вчили, то виявив, що забув слова молитви. Він збагнув, що не може просити про допомогу саме тоді, коли збирається скоїти щось свідомо неправильне, тому лише безладно помимрив щось, промовляючи тільки одне: «Пробач мені».

У кімнаті на околицях міста Кітсон щойно виліз із ліжка і взявся готувати каву. Він відчував, як страх холодними кігтями впився у нього.

Ніч минула важко: Алекс весь час хвилювався і крутився у ліжку. Та усе вже було вирішено. О восьмій почнеться їхня справа, і вороття назад не буде. Лише думка про дні, які він проведе з Джинні, не дозволяла йому поскидати свої скромні пожитки у валізу і дременути з міста подалі від Морґана.

Кітсон нутром відчував, що справа приречена на провал, але його підштовхувала вперед привабливість Джинні та його лихоманлива, незріла закоханість у неї.

Кава вже була готова, але пити її Кітсон не зміг. Від одного запаху напою юнака нудило, тож він поспішно вилив вміст чашки до раковини.

В іншій кімнаті, на іншій вулиці, неподалік від дому Кітсона, Морґан із цигаркою між тонких губ сидів біля вікна і, позираючи на дахи будинків, спостерігав за світанком. У його голові прокручувалися фінальні приготування, які Френк перевіряв усю попередню ніч.

Він скидався на генерала перед битвою — зважував подумки кожен спланований рух і радів, що виконав свою роботу якнайкраще. Тепер, коли він знав, що жодні додаткові дії не зроблять план кращим чи безпечнішим, Френк був готовий прийняти як перемогу, так і поразку. Зараз усе залежало від його людей. Якщо в Джинні не витримають нерви, якщо Джипо впаде в істерику... Нескінченна кількість

«якщо», але Морган нічого з цим подіяти не міг. Себе він перевіряв неодноразово. Тож зараз був цілком певен щодо себе і, дивлячись на свої спокійні руки, радів, що нерви у нього міцні і він не зламається.

В іншій частині міста, у двокімнатній квартирі, Блек досі не виліз із ліжка. Чоловік лежав на спині і спостерігав, як сонячний промінь повзе по стіні, знаючи, що коли той опиниться у правому куті стелі, настане час вставати.

Учора Блек поривався зателефонувати Глорії і провести з нею ніч, але розумів, наскільки це небезпечно. Він спакував найголовніше, а решту особистих речей здав у камеру схову. Глорія миттю б зрозуміла, що він збирається втекти з міста, і почала б ставити запитання. Вона навіть могла влаштувати сцену, тож у ніч перед великою справою Блек мусив спати на самоті.

Тепер, спостерігаючи, як промінь повільно сунув кімнатою, Блек хотів знати, що він відчуватиме після того, як уб'є охоронця. Це може стати завершальним етапом у його кримінальній кар'єрі. Раніше він ніколи не планував убивства, завжди стежив, щоб під час його дрібних пограбувань ніхто не постраждав.

Блек не відчував докорів сумління через потребу вбити охоронця. Це було частиною роботи, яку він прийняв як даність: повинна померти людина, інакше план провалиться. Однак, попри прийняття цього факту, Блек переймався тим, що він відчуватиме, коли доведеться вийти зі сховку та поглянути на мерця. У в'язниці він говорив з убивцями. Бачив, що коли вони вихвалялися скоєним, очі у них повнилися жаским страхом. Ед знав, що ці люди — відступники. Такого виразу очей він не бачив в інших людей, байдуже, наскільки погано вони жили. Чи дивитиметься і він на світ такими ж очима після того, як уб'є охоронця? Це питання не давало Блеку спокою.

Коли він натисне на спусковий гачок гвинтівки, то не тільки вб'є людину, а й віддасть власне життя на милість

фортуни. Щойно куля полетить до цілі, він не буде в безпечі ніколи, аж доки не помре.

Це означатиме, що він не зможе більше нікому довіряти, повсякчас здригатиметься від стуку в двері, його руки завжди підніматимуться, коли він бачитиме поліцейських, а у снах чоловіка постійно переслідуватимуть жахіття. Він сам стане відступником.

Сонячний промінь уже досягнув правого кута стелі, і Блек, скинувши простирадло, піднявся з ліжка. Він пройшов кімнатою, схопив напівпорожню пляшку скотчу й плюхнув міцного трунку у склянку. Скривився, наповнивши напоєм рот, а потім із зусиллям проковтнув. Кілька секунд Блек стояв, не ворушачись, але щойно відчув, що пійло подіяло, пішов до ванної та ввімкнув душ.

В обшарпаній кімнатці на горішньому поверсі готелика на околицях міста Джинні саме закривала кришку валізи, в якій помістилися усі її земні надбання. Вона поглянула на наручний годинник — за двадцять сьома. «Ще півгодини до того, як треба буде їхати в майстерню Джипо», — сказала собі і, підійшовши до вікна, визирнула на вузьку брудну вулицю, заставлену з обох боків смітниковими баками.

Якщо пощастить, думала вона, за кілька днів або тижнів відійде в минуле її попереднє жалюгідне і бридке життя. У неї з'являться гроші. Вона зможе поїхати до Нью-Йорка, купити одяг, винайняти пентхаус і жити так, як вона мріяла роками.

Якщо їм пощастить.

Джинні вірила у Морґана. Він мислив так само, як і вона. Дівчині сподобалася відкарбована ним фраза: «Весь світ у кишені». Ці слова чітко відображали життя, якого вона прагнула, і не було іншого способу отримати бажане, окрім як роздобути велику суму грошей.

Якщо хтось і міг захопити броньовик і дістати гроші, то це Морґан.



А от щодо решти...

Вона скорчила гримасу.

Так багато залежало від Джипо. Його збудженість нервувала Джинні. Вона сподівалася, що Морган дасть йому раду.

Проблеми може створити і Блек. Джинні знала, як він на неї дивиться. Їй слід бути з ним обережною і не залишатися наодинці, коли вони приїдуть у кемпінг.

Джинні насупилася від думки про Кітсона. Він, очевидно, закохався. Її холодний аналітичний розум трохи відтанув після згадки про вираз Алексових очей і те, з якою відчайдушністю хлопець намагався їй сподобатися, поки вони їхали в Марлоу.

Коли вона отримає гроші, навколо почнуть крутитися вовки, щоб їх забрати. Джинні була цього певна. Можливо, об'єднатися з Алексом — непогана ідея. Тоді у них буде ледь не півмільйона доларів на двох. Із Кітсоном впоратися буде неважко, до того ж він видався надійним. А ще з ним буде безпечно. Люди можуть запитати, звідки у двадцятирічної дівчини стільки грошей. Самотня дівчина завжди викликає різні підозри.

Так, є над чим поміркувати.

## II

Першим приїхав Морган.

Коли він зупинився біля майстерні Джипо, годинник на панелі інструментів «б'юіка» показував за десять восьму. Напередодні він, Блек і Джипо попрацювали коло машини і на всі сто впевнилися, що з нею все гаразд, тож Френк забрав собі авто для випробування.

Зайшовши, Морган побачив Джипо, який саме розкладав інструменти у ящики фургона.

Бос відразу звернув увагу на те, що італієць блідий і важко дихає. Коли Джипо тримав інвентар, руки його тряслися. «Це мине, — подумав Морган. — Мусить минути».

Тепер, коли вони підступилися до першого пункту їхнього плану, відчував якесь напруження навіть сам Морган, тож він міг пробачити Джипо його знервованість. Але бос не збирався пробачати, якщо вона триватиме вічно.

— Здоров, Джипо. Усе добре?

— Авжеж, — кинув італієць, уникаючи Морганового погляду. — Сьогодні буде гаряче. Але краще сонце, ніж дощ, еге ж?

До сараю, несучи корзину для пікніка та валізу, зайшла Джинні.

Морган подумав, що дівчина схожа на людину, у якої була безсонна ніч. Під очима чорніли синці, та й макіяж не міг приховати блідість обличчя.

— А ось і ти, — сказав Френк, підходячи до дівчини. — Хвилюєшся?

Джинні поглянула на боса байдужими, холодними очима кольору морської хвилі.

— Не більше за тебе.

Морган вишкірився.

— Отже, таки хвилюєшся.

Зайшов Блеком, а за ним і Кітсон.

У Моргана відразу виникла підозра, що Блек хильнув зайвого: обличчя у нього було червоним, а хода — дуже розв'язною.

Морган трохи стривожився.

Кітсон видавався знервованим, але опанував себе краще, ніж Блек і Джипо, чим приємно здивував боса.

Була без кількох хвилин восьма, і Френк вирішив, що немає сенсу тинятися без діла і тріпати й без того напнуті нерви.

— Гарзд, народе, поїхали, — коротко кинув він. — Ви троє, виводьте фургон, а ти, Джинні, бери «ем-джі» та їдь до Агентства.

Морган пройшов за дівчиною до машини і простежив, як вона сідає за кермо. Тепер він навис над нею і, поглянувши вниз, захоплено подумав, якою ж спокійною лишалася Джинні.

— Ти знаєш, що робити, і все зробиш як слід. Хай щастить.

Джинні подарувала Моргану тільні усмішки і завела мотор.

Раптом до них підбіг Кітсон.

— Щасти, — побажав він. — Керлуй обережно — машина швидка.

Дівчина поглянула на боксера і кивнула.

— Дякую. І ви тримайтеся, — витиснувши зчеплення, вона вивела машину з майстерні.

За п'ять хвилин «б'юік» покинув майстерню разом із фургоном.

Усередині на підлозі сиділи Морган і Блек.

Кітсон — за кермом.

Джипо зачинив ворота, а тоді повісив на замок табличку: «ЗАЧИНЕНІ НА ЧАС ЛІТНІХ КАНІКУЛ». Раптом чоловіка охопило передчуття, що він більше ніколи не побачить цього старезного сараю, де провів п'ятнадцять марних років свого життя. Хоча він і заробляв на майстерні як кіт наплакав, але любив це місце так, як міг любити тільки сентиментальний італієць. Коли Джипо залазив у фургон, в очах у нього стояли сльози.

— Що таке, жирнозадий? — грубо поцікавився Блек. Нерви у нього вже дали слабину. — Якого біса ти так засмутився?

— Вгамуйся! — гарикнув Морган, звільняючи місце для Джипо. Його холодний лютий погляд змусив Блека відвернутися. Легенько штурхонувши механіка у груди,

бос сказав: — Тобі слід мати кращий вигляд. Згадай про свою віллу, власні вина та безліч сигар. Подумай, скільки жінок витимуться довкола, коли дізнаються, що ти вартуєш двохсот тисяч баксів!

Джипо кивнув і вичавив із себе слабеньку усмішку.

— Сподіваюся, усе так і буде, Френку. Усе ж буде добре, правда?

— Звісно, все буде добре, — сказав Морган. — Залиш це мені. Я ж завжди вас веду правильним шляхом, хіба ні?

До часу, коли машина виїхала на путівець, що вів до «пляшкового горла», троє чоловіків у фургоні почувалися кепсько: було гаряче, все боліло, а напруга досягнула критичної точки. Ніхто й не уявляв, як спекотно буде у цьому замкнутому просторі, коли сонячні промені лупитимуть по трейлеру. Ніхто також не припускав, що ресори машини настільки погані.

Кітсон вів машину дуже швидко, і трійці не було за що триматися, тож їх шалено трусило щоразу, як колеса без пружинної підвіски підскакували на грубому полотні дороги.

Нарешті Джипо вийшов з одним зі знаків, що забороняли проїзд, та молотком. Йому дуже не хотілося залишатися на самоті, але він так само радів, що не братиме участі в наступній частині операції.

— Жирнозадий, — пробурмотів Блек, щойно «б'юік», тягнучи за собою фургон, покотився дорогою далі. — Якщо він не зламає того сейфа, я його самого поламаю.

Морган підвівся і з різким клацанням висмикнув автоматичну гвинтівку з прикручених до стелі пазів, а тоді вручив зброю Блеку.

— Зосередься на цьому, — промовив він важким холодним тоном. — Годі думати про Джипо. Ліпше пильнуй за собою і дивись, щоб влучив.

Блек взяв гвинтівку.

— Я і під мухою все зроблю! Давай вип'ємо, Френку. У тій корзині є кілька пляшок скотчу.

— Пізніше, — відказав Морган. — Спершу виконаймо роботу, а потім будемо святкувати.

Фургон сповільнився, а тоді зовсім зупинився. Кітсон відчинив задні дверцята — вони саме приїхали у «пляшкове горло».

Обоє чоловіків, Блек із гвинтівкою та Морган із кольтом 45-го калібру, вилізли з трейлера. На мить вони застигли на місці, глибоко вдихаючи свіже ранкове повітря і відчуваючи, як сонце обпікає їхні обличчя.

Морган звернувся до Кітсона:

— Ти знаєш, що робити. Почуєш свисток — хутко повертайся сюди.

Кітсон кивнув.

— Щасти, — мовив юнак, спершу поглянувши на Еда, а потім на Френка.

— Оце так! — пирхнув Блек. — Може, собі ще удачі побажаєш?

Алекс знизав плечима, миттю посерйознішавши, і поїхав ще до того, як Морган згадав, що забув лому.

— Гей! Гей! — загорлав Френк. — Стоп.

Кітсон з'їхав на узбіччя і визирнув з вікна.

— Чорт забирай! — Морган зиркнув на Блека. — Чого я про все мушу думати? Ми ж не взяли ломів!

Кітсон відчинив задні дверцята фургона, і Блек витягнув лому. Тоді Морган, очі якого палали злобою, кивнув Кітсону їхати. Коли «б'юік» із трейлером відїхали, Френк взяв один із ломів і переніс на узбіччя.

Блек пішов за ним.

Морган так часто бував в околицях «пляшкового горла», що вже напам'ять знав, де росте який кущ чи чагарник. Вказавши Блеку, де той має сховатися, сам він присів за шість ярдів від Еда.

Обидва лягли на землю і почали спостерігати за дорогою.

Блек вирішив, що місце обрано ідеально, і, піднявши гвинтівку до плеча, прицілився. Зі сторони дороги його ніхто не міг побачити, натомість він мав чудовий простір для ведення вогню без жодних перешкод.

Почуття неспокою трохи спало, проте Ед все одно шкодував, що не зміг випити у фургоні. Ефект від трьох порцій скотчу, якими він підхмелився ще вдома, повністю вивітрився.

Хоч було ще доволі рано, сонячні промені змушували Блека пітніти. У роті в нього пересохло.

— Усе добре? — гукнув Морган.

— Порядок, — відповів Блек і, настроївши приціл, поклав гвинтівку біля себе, потім дістав носовичок і витер руки.

Морган зняв краватку і розстібнув гудзик сорочки. Поглянув на годинник — за п'ять одинадцята. Якщо броньовик їде зі своєю звичною швидкістю, у «пляшковому горлі» він буде о пів на дванадцяту. Джинні, вирішив Морган, має об'явитися тут хвилин за п'ятнадцять.

Час на цигарку у нього був, тож Френк витягнув одну і закурив.

Побачивши, що бос палить, Блек закурив і собі. Одну руку він поклав на гвинтівку. Зрозумівши, що долоня досі тремтить, Ед вишкірився. У повітрі зависла напруга, і Блек відчував, як гупає його серце. Від байдикування йому робилося зле.

За п'ять хвилин тиші Морган зненацька підняв голову й прислухався.

— Схоже, наближається авто, — крикнув він.

Блек зіп'явся на ноги.

— Пригнися, довбню! — заричав Морган. — Це не може бути вона! Ну, ховайся!

Блек швидко зник за укриттям.

Внизу дороги, за півмилі від них, їхала в густій хмарі пилу якась машина. Коли вона наблизилася, стало

зрозуміло, що це військова вантажівка. У кабіні сиділо троє солдатів. Машина проїхала мимо грабіжників і по-сунула вгору.

— Пошта, — промовив Морган. — Запізнюється.

Стрілки годинника ледь повзли. Коли було двадцять по одинадцятій, Морган почав нервувати. Невже Джинні потрапила в аварію? А може, вона занервувала і дала ходу?

— Святий Петро великомученик! Скільки ще на неї чекати?

— Може, у місті щільний трафік? — кинув Морган, насупившись.

— А що, як вони не дали себе обігнати? — запитав Блек і привстав. — Що ми в біса робитимемо, коли вони з'являться раніше за неї?

— Нічого не робитимемо. Спробуємо усе повторити завтра.

— Але ж у них виникнуть підозри, якщо вони вдруге побачать її на дорозі, — не замовкав Блек. — Це спаскудить увесь план!

— Заткайся! — гарикнув Морган. — Ще трохи...

Френк обірвав розмову, зачувши, як на віддалі глухо загуркотіла, швидко наближаючись, машина.

— А ось і вона!

За кілька секунд чоловіки побачили «ем-джі», що блискавкою летів прямою дорогою за милю від них.

— Вона їде як навіжена! — вигукнув Блек, підскакуючи. — Поглянь, як вона несеться!

Морган також встав і спостерігав за дорогою.

— Може, броньовик суне відразу за нею? Хутко! Підготуй ломи.

Френк дістав із кишені довгу ганчірку і скрутив з неї щось схоже на мотузку. Потім дістав з іншої кишені фляжку з бензином і ступив на дорогу. Він чув, як Джинні загальмувала на повороті, і вже через секунду «ем-джі»

влетіла у «пляшкове горло». Морган махнув рукою, вказуючи місце, де дівчина мала зупинитися.

Джинні різко загальмувала на узбіччі. Її обличчя було блідим, а очі палали від злості та збудження. Вона хутко вискочила з машини.

— Ці чортяки не давали мені себе обігнати! Щоб об'їхати їх, довелося буквально злетіти з дороги! Швидше! — голос дівчини був напруженим, а обличчя — безкровним. — Вони просто за мною! — Джинні схопила пістолет із відділення для рукавичок і витягла знизу банку зі свинячою кров'ю.

— Куди?

Морган вказав на пляму посеред дороги.

Поки Джинні, відкоркувавши банку, виливала кров на дорогу, Морган із Блеком засунули кінці ломів під машину і тяжко надавили на них. Потужний важіль швидко підняв авто. Воно трохи захиталося, а тоді перевернулося у канаву.

— Хапай ломи і ховайся в укриття, — наказав Морган Еду, відкручуючи кришечку у фляжки з бензином.

Блек, тримаючи в руках ломи, швидко повернувся до сховку.

Джинні полила кров'ю ліву руку та сукню і скривилася від огиди.

Морган облив бензином довгу смужку ганчірки, засунув один її кінець до фляжки, а тоді розмотав на дорозі цілу шмату завдовжки у шість футів.

— Вони наближаються! Я їх бачу! — закричав Блек. — Хутчіше!

Морган швидко зиркнув на Джинні.

Лягаючи долілиць серед калюжі крові, дівчина подивилася на боса — її обличчя було блідим і напруженим.

— Маєш пістолет? — запитав Френк.

— Так.

— Не хвилюйся. Я буду поряд, мала.



Запаливши сірник, Морган раптом звернув увагу, що Джинні лежить надто близько до перевернутої машини. Вогонь, щойно спалахнувши, може обпалити дівчину, але вже було надто пізно щось змінювати.

— Поквапся! — гукнув Блек із нотками паніки в голосі.

Морган підніс запалений сірник до ганчірки, тоді пробіг мимо Джинні і сховався за укриттям.

Полум'я прокотилося тканиною до фляжки з бензином. Раптом усе вибухнуло. Сильний порив пекучого повітря так хльоснув Моргана, що той аж задихнувся.

Чорний дим і гігантський стовп помаранчевого вогню здійнявся над дорогою.

— Вона ж згорить! — крикнув Ед, ховаючи обличчя від жару.

Морган знав, що він нічим не може допомогти Джинні. Він перестав думати про дівчину і поглянув униз на дорогу. Броньовик саме виїжджав з-за повороту до «пляшкового горла».

— Ось вони!

Блек схопив гвинтівку і притис приклад до плеча. Мушка ходуном ходила у нього перед очима, поки він відчайдушно намагався тримати зброю рівно.

Величезне полум'я трохи вгамувалося, а дим ледь розвіявся. Машина досі палала, а жар стояв просто пекельний.

Джинні лежала нерухомо посеред дороги.

Із того місця, де сховався Блек, сцена мала по-жахному правдоподібний вигляд. Заціпеніла дівчина, кров на руках і спідниці, ноги розкидані, як у набитої тирсою ляльки — картину фатального нещасного випадку доповнювала хіба що палаюча машина.

Морган кляв себе останніми словами, що не поклав дівчини подалі від авто. Навіть на тому місці, де сховався він, жар був нестерпним. А Джинні лежала футів на

двадцять ближче до полум'я і вже напевно засмажувалася там живцем. Однак вона не рухалася, ба більше — жодним жестом не виказувала страждання.

Панцерник проїхав «пляшкове горло».

Палець Моргана ліг на спусковий гачок кольта. Чоловік побачив водія та охоронця, а тепер спостерігав, як змінювалися їхні обличчя, коли вони вгледіли охоплену полум'ям машину та дівчину на дорозі. Водій вдарив по гальмах, зупиняючи машину за п'ятнадцять футів від Джинні.

«Яким буде їхній наступний крок? — гадав Морган. — Що ті двоє робитимуть?» Тепер усе залежало від цієї миті: його надії та плани повисли на волосині.

Охоронець, витріщаючись, нахилився вперед. Водій поставив передачу на нейтралку.

Морган бачив їх обох через опущене бокове скло. Принаймні поки що вони слідували його плану.

Настала пауза, що видавалася Френку безкінечною: охоронець і водій просто дивилися на Джинні крізь вітрове скло. Потім охоронець сказав щось водієві, і той кивнув.

«Паршиво», — занепокоївся бандит. Чоловіки в машині зберігали спокій, їх зовсім не вражало побачене. Морган зауважив, як водій потягнувся вперед і взяв ручний мікрофон.

«Заради бога! — подумав Френк. — Вони ж збираються взяти по радіо інструкції!»

Він вагався, чи не вийти йому з укриття і накинутися на водія з охоронцем. Якби ж він тільки передбачив їхні дії, то наказав би Блеку сховатися по іншій бік дороги, щоб мати змогу напасти на броньовик одразу з двох боків. Однак зараз Френк не наважувався виступити сам на сам проти цих двох.

Морган питав себе, як там Джинні. Вона лежить на дорозі, повільно засмажується і не знає, що відбувається,

хоча розуміє, що броньовик застиг за кілька футів від неї. Навіть у такий кризовий момент Морган знайшов час подивуватися витримці дівчини. Ця ситуація випробувала навіть найміцніші нерви.

Тепер Френк дивився, як охоронець говорить у мікрофон. Він чув його голос, але не міг розібрати слів. Імовірно, час для втечі скорочується в рази. Щойно панцерник зникне зі зв'язку, Агентство зрозуміє, що щось трапилось, і підніме тривогу.

Охоронець все ще говорив, тримаючи мікрофон біля рота. Потім він сказав щось водієві, відчинив дверцята і вийшов. Водій залишився на місці й продовжував спостерігати крізь вітрове скло.

Моргану стало цікаво, що робить Блек. Але з того місця, де він лежав, спільника не було видно.

Поки охоронець йшов до Джинні, Блек націлював на нього гвинтівку і подумки лявся, бо руки у нього так трусилися, що він не міг втримати зброю рівно. Це викликало у нього паніку.

Тепер охоронець був за десять футів від Джинні, й Ед знав, що Морган будь-якої миті може вийти з укриття. Мушка гвинтівки витанцьовувала навколо охоронця: якоїсь миті на ньому, іншої — ні.

Блек почув, як затріщали куці, коли Морган вийшов на дорогу. І тоді стрілець зробив те, чого він не мав робити: відвів погляд від охоронця і хутко зиркнув праворуч.

Морган швидко і тихо рухався до бокового вікна броньовика з кольтом у руці.

Охоронець схилився над Джинні, але не торкався до неї.

Можливо, щось йому видалося підозрілим у всій цій ситуації. А може, відчув, що за ним спостерігають. Охоронець раптом озирнувся через плече.

Морган стояв біля вікна, його пістолет вказував на паралізованого страхом водія.

Зненацька Джинні сіла.

Охоронець різко обернувся і вдарив дівчину по руці, в якій вона тримала пістолет. Рух цей був неймовірно швидким. Лівою рукою він стукнув Джинні так, що вона впала долі, а правою вихопив зброю із кобури.

Ці два рухи виявилися настільки швидкими, що їх неможливо було відстежити. Подих вкляк у горлі Блека, і він замість плавно натиснути на спусковий гачок різко його смикнув. Гвинтівка сіпнулася вгору — пролунав постріл. Куля, не завдавши жодної шкоди, пролетіла над головою охоронця.

Щойно Блек вистрелив, водій, що до того непорушно сидів у машині і витріщався на Моргана, раптом смикнувся вбік і потягнувся до трьох кнопок на панелі інструментів.

Морган вистрелив йому в обличчя.

Охоронець спрямував пістолет на Моргана. Коли він вистрелив, Джинні, досі вражена завданням її ударом, повисла на руці противника, намагаючись відтягнути її, але цього було замало.

Морган відчув спершу важкий удар під ребрами, а тоді пекучий біль.

Від шоку він упав на одне коліно, але потім швидко підвівся. Не цілячись, Морган вистрелив в охоронця, у якого на руці висіла Джинні.

Куля влучила охоронцю в лоб. Його тіло впало на дівчину і розпластало її на дорозі.

Морган, хитаючись, зіп'явся на ноги. Від болю він аж стиснув зуби.

Бандит встиг помітити, як рука водія тягнеться до панелі. Перш ніж Морган встиг ворухнутися, незграбні пальці таки намацали кнопку і натиснули її.

Сталеві ролети клацнули, наче пружина мишоловки, і закрили вікна, обернувши машину на залізну бляшанку.

Лаючись, Морган випростався і став гатити руків'ям кольта об залізні шторки у безсилій злобі. Крізь удари він почув, як водій застогнав і сповз із сидіння на підлогу.

Ед із сіро-синім обличчям вилетів зі свого укриття, стискаючи гвинтівку.

Морган обернувся і пильно поглянув на нього. Щось в очах Френка змусило Блека різко зупинитися.

— Ти — боягузливий пацюк! — гарикнув Морган. — Я тебе зараз вгроблю.

Блек кинув зброю і благально підняв руки.

— Я намагався в нього поцілити, — дико закричав він. — Щось не так із мушкою, і гвинтівку заклинило!

Морган раптом збагнув, що стікає кров'ю. Він роззяпив піджак і побачив величезну червону пляму.

Похитуючись, до нього підійшла Джинні. Її обличчя було червоним від жару палаючої машини, а волосся — трохи присмаленим.

— Тобі зле? — з тривогою запыла вона.

— Дрібниця, — відказав Морган, хоча насправді все було погано: його бив озноб, а голова йшла обертом. Він передав свисток Джинні. — Хутко клич Кітсона.

Вона дмухнула у свисток — прозвучало довге пронизливе виття. Потім дмухнула ще раз.

— Що з водієм? — запитала у Моргана. Він, притулившись до машини, дихав часто і неглибоко.

— Я розібрався з ним. Він встиг дотягнутися до панелі з кнопками, але, мабуть, зміг натиснути лише на одну з них.

Блек підійшов ближче і безпорадно застиг біля Моргана.

— Френку! Ти стікаєш кров'ю!

— Геть від мене, гнидо! — заричав Морган. — Ти завалив усю справу. Тепер ми у повному лайні!

— Ні! — різко заперечила Джинні. — Ми досі можемо все перевірити! Ходи сюди, я зупиню кровотечу.

Коли Морган сів на узбіччі, Джинні зняла з нього піджак і сорочку.

Блек стояв, роззявивши рота, і не знав, що робити.

Френк закричав до нього:

— Забери тіло з дороги. Зроби нарешті хоч щось.

Джинні оглянула довгу подряпину вздовж ребер. Рана була небезпечною, але кістки цілі. Дівчина задерла спідницю і відірвала довгу смужку матерії. Тоді підняла сорочку Моргана, відірвала не залитий кров'ю шматок тканини, склала із неї подушечку і міцно прив'язала до рани.

— Це хоч ненадовго спинить кров, — сказала Джинні. — Я перев'яжу її краще, щойно ми приїдемо до табору. Як ти?

Морган повільно звівся на ноги, а тоді, скривившись, одягнувся.

— Зі мною все нормально. Годі квоктати, — він поглянув на панцерник. — Так, ми в лайні. Тепер не зможемо завезти авто у трейлер, а часу — обмаль. Якщо ми хочемо врятувати свої шкури, нам треба хутко вшиватися звідси.

Цієї ж миті «б'юік» із фургоном з'їхав з дороги і зупинився. Із машини виліз блідий та знервований Кітсон, запитально поглянувши спершу на Моргана, а тоді на броньовик.

Блек вигулькнув з-за кущів, де він саме ховав тіло охоронця.

— Що трапилось? — запитав Алекс. — Я чув постріли.

— Ми облажались, — відрізав Морган. — Треба вмиватися.

— Заждіть, — крикнула Джинні, — «б'юік» може заштовхати броньовик у фургон. Це можна зробити! Треба хоча б спробувати. Не можна ж все ось так покинути!

Морган прикипів поглядом до дівчини.

— Ну звісно ж! Що це з моєю головою? — бос повернувся до Кітсона. — Відчепи фургон, хутко!

Відчувши знервованість у голосі боса і збитий з пантелику, бо не знав, що трапилося, Кітсон швидко підбіг до трейлера і витягнув стяжний болт.

Морган знову закричав до Блека:

— Допоможи йому! Ну ж бо! Розверніть той фургон. Ти, Джинні, постав «б'юік» за броньовиком!

Поки Блек із Кітсоном вручну перетягували трейлер, Джинні проїхала на «б'юіку» повз броньовик, а тоді дала назад так, аби задній бампер її машини зчепився із заднім бампером панцерника. Кітсон і Блек дотягнули фургон впритул до машини.

— Заблокуйте колеса, аби він не ковзав, — сказав Морган. — Бери ломи, Еде! Використай їх, аби перед не просів.

Працюючи з відчайдушною швидкістю, Кітсон зібрав кілька величезних каменів і попідкладав їх під колеса, поки Блек заклинив ломами шасі фургона, аби той не покотився вперед.

— Давай! — крикнув Морган, махаючи Джинні.

Кітсон підійшов до броньовика й зупинився, а Френк тим часом відкрив задні дверцята фургона.

— Давай обережно! — знову гукнув Морган.

Джинні почала повільно штовхати «б'юіком» броньовик. Хоча авто з грошима стояло на ручному гальмі, постійний тиск «б'юіка» таки зрушив його з місця.

Кітсон і Блек підштовхували передні колеса, намагаючись затягнути броньовик у фургон. Нарешті панцерник почав повільно заїжджати у трейлер. Передні колеса «б'юіка» помалу піднімалися трапом, заштовхуючи авто всередину.

— Стоп! — закричав Морган. — Усе! Еде, забори ломи та гвинтівку. Кітсоне, причепи фургон! Хутко! Не можна гаяти ні хвилини!

Джинні проїхала до трейлера, а тоді розвернулася й позадкувала, щоб Кітсон міг причепити фургон до машини.

Дівчина вийшла, і на місце водія знову сів Алекс. Він повернув «б'юік» із фургоном обличчям до дороги.

Морган і Блек залізли у трейлер.

Обидва чоловіка були шоковані тим, скільки місця у фургоні зайняв броньовик. Вільного простору залишилося мало: по вісімнадцять дюймів із боків та два фути позаду. Вони збиралися сховатися в кабіні броньовика, а тепер їм доведеться сидіти ззовні, і поїздка явно не буде зручною. Якщо Кітсон їхатиме надто швидко, панцерник може зрушити з місця і розчавити їх.

— Пильнуй, — сказав Морган, залізши всередину. — Якщо машина посунеться...

Юнак кивнув:

— Я буду уважним.

— Може, краще заблокувати колеса? — завагався Блек біля дверей.

— Залазь усередину, чорт забирай, — гарикнув Морган. — На це немає часу. Поїхали, Кітсоне!

Алекс зачинив фургон, підійшов до «б'юіка» і сів за кермо.

Джинні зняла залиті кров'ю спідницю та блузку і перевдягнулася в сірий одяг.

Кітсон швидко зиркнув на неї, відзначивши про себе, наскільки ж вона бліда.

Завівши двигун, він швидко покотився дорогою, відчуваючи слабку реакцію «б'юіка», який тягнув за собою стільки ваги.

Коли Джинні застібнула блискавку збоку на спідниці, він нарешті спитав:

— Що трапилося?

Знервованим нерівним голосом вона коротко переповіла події.



— Тобто у броньовику — труп? — налякано перепитав Кітсон.

— Якщо той чоловік ще живий, — сказала Джинні, — він викличе підмогу по радіо — і нам гаплик. Але Морган сказав, що застрелив його.

— Ми що, привеземо його в кемпінг?

— Ой, заткайся! — крикнула, зриваючись на писк, Джинні. Вона відвернулася від юнака і закрила обличчя руками.

Морган сидів усередині фургона, притиснувшись спиною до стінки трейлера, поки його ноги спиралися на заднє колесо броньовика. Чоловік розмірковував: «Що ж, я зробив це! Тепер нема куди відступати! Я вбив двох людей заради цих грошей. Така їхня доля. Вони були сміливцями. Особливо водій. Він знав, що я його вб'ю, якщо він ворухнеться, — і все одно ворухнувся. Сміливості у нього більше, ніж у мене. Я б не ворухнувся. Я б навіть не спробував дотягнутися до кнопок, коли за фут від обличчя — дуло пістолета, але він наважився й опустив заслінки. Через це ми тепер у лайні. Вози тепер його труп! Ми маємо пробитися в броньовик і витягнути його звідти. Сподіваюся, він мертвий. Та якщо водій зміг увімкнути радіосигнал, нам кінець».

Морган дивився на масивний сталевий броньовик і думав, що відразу за цією сталлю лежить мільйон доларів. Ниючий, пекучий біль у боці тепер не означав для нього нічого. Бандит відчував тільки збудження від того, що гроші так близько від нього. З іншого боку броньовика, не в полі зору Моргана, навпочіпки сидів Блек і також позирав на панцерник. Він переймався, що машина може зрушити з місця і розчавити його.

Нерви у нього більш-менш заспокоїлися, і відкрилося друге дихання.

Вони таки викрали броньовик, і він не вбив людини. Він не зробив останнього незворотного кроку у своїй

кримінальній кар'єрі, і тепер зрозумів: саме думка про цей останній крок так його нервувала. Тепер Ед був готовий робити що завгодно, хоча і знав, що Морган більше ніколи не довірятиме йому. Треба пильнувати, аби бос не спробував забрати його частку.

Проїхавши кілька миль, Алекс побачив Джипо, що швидко йшов назустріч «б'юіку».

Кітсон з'їхав на узбіччя, і Джипо підбіг до нього.

— Впоралися? — запитав Джипо, вибалушивши очі. — Усе пройшло добре?

— Так, — відповів Кітсон. — Давай, лизь у фургон!

Юнак вийшов і відчинив двері трейлера. Вони із Джипо зазирали всередину.

— Усе гаразд? — запитав Кітсон у скривленого від болю блідого Моргана.

— Давай рухайся! — проричав Морган. — Джипо, лизь усередину!

Італієць застиг, як укопаний, вирячившись на чоловіків.

— Що ви тут робите? Чому ви не в броньовику?

— Залазь, — гарикнув Френк. — Нам треба їхати.

— Я так не поїду, — завищав Джипо. — Якщо броньовик зсунеться, мене розчавить як муху!

Морган дістав кольт із плечової кобури. Піджак розкрився, й італієць побачив закривавлену пов'язку вздовж грудей Френка.

— Залазь!

Кітсон схопив Джипо і закинув його у фургон, а тоді зачинив двері.

Тоді швидко повернувся на місце водія.

Машина із фургоном швидко покотилася до шосе.

## РОЗДІЛ СЬОМИЙ

### I

Джипо стояв, притиснувшись широкою спиною до стіни фургона, якого хилитало в усі боки. Очі італійця впиралися в сталеву стіну броньовика, що лише на кілька дюймів не доходив до його випуклого живота.

Блек обійшов панцерник і розташувався позаду нього, позираючи вбік, де примостилися Морган і Джипо.

Усі троє намагалися втриматися на ногах, доки фургон хитався й трусився на вибоїнах, не встигаючи за швидким «б'юіком».

— Санта Марія! — вигукнув Джипо. — Там всередині людина?

— Так, але вона тебе не потривожить, — відказав Морган. — Той чоловік мертвий. А тепер слухай, Джипо, ти маєш відчинити ці ролети. Потрібно переконатися, що радіосигнал вимкнено.

Вперше з початку операції Блек висунув конструктивну ідею:

— Радіо живиться від батареї. Чи не можна залізи під броньовик і обрізати проводку?

— Точно, — погодився Морган. — Лізь туди, Джипо, і знайди дроти. Хутко!

— Я не хочу туди лізти. Броньовик може зрушити й роздушити мене, — сказав Джипо. Його обличчя було блідим.

— Ти чув, що я сказав! — гарикнув Морган. — По-квапся!

Лаючись про себе, Джипо відчинив дверцята шафки, де зберігав інструменти, а тоді витягнув ножиці для дроту й викрутку. Френк визирнув крізь штору, що прикривала вікно.

Вони вже виїхали на другорядну дорогу, й Кітсон щодуху тиснув на газ. Фургон небезпечно гойдався в усі боки. Якщо неподалік проїжджатиме коп, він обов'язково вчепиться до них за таку швидкість. Однак змоги попередити Кітсона не було. Морган сподівався, що юнак таки сповільниться, доки вони виїдуть на автостраду.

Джипо опустився на підлогу, намагаючись залізти під броньовик. Місця для маневрів було мало, а крім того, італієць страшенно боявся. Зрештою він змусив себе залізти під дно авто. Морган підсвічував йому ліхтариком. Прилаштувавшись під двигуном панцерника, Джипо побачив за кілька дюймів від свого обличчя велику червону пляму, в якій навіть він упізнав кров. Гарячі липкі краплини падали йому на шию.

Італієць відсунувся від плями й затремтів, знаючи, що від мерця його відділяє тільки тонке дно.

Руки Джипо трусилися, а тіло судомило. Він відчайдушно намагався відшукати акумуляторні дроти. Якби не Френк, що стояв навколішки й зазирає під броньовик, Джипо сказав би, що вже перерізав проводку. Але Морган не зводив із нього очей, тож коротун не наважився збрехати. Зрештою він знайшов один дріт, але дотягнутися до нього не міг.

— Не можу дістатися до нього, Френку, — видихнув Джипо. — Доведеться робити це згори.

— Там усе зачинено, — відказав Морган. — Зачекай хвилинку.

Він підійшов до шафки з інструментами й витягнув звідти довгі металеві ножиці.

— Ось цим дістанеш, — сказав він, кинувши знаряддя під броньовик.

Джипо довелося відкласти ліхтарик заради маніпуляцій із ножицями.

Трішки пововтузившись, італійцеві вдалося зручно прилаштувати ножиці, але тоді він втратив з поля зору дріт.

— Мені потрібне світло, — видихнув він.

— Спустися і присвіти йому, — наказав Морган Блекові, поступаючись тому місцем. Ед легко пірнув під панцерник. Він підняв ліхтарик і скривився, побачивши кров на підлозі й на перекошеному від страху обличчі Джипо.

Італієць нарешті перерізував дріт.

— Ось воно. Тепер дайте мені вилізти звідси.

Вислизаючи з-під броньовика, Блек почув таке, від чого волосся у нього стало дибки: крізь обшивку пробивався тихий стогін і легке шкрябання. Ед посунувся назад, наче злякався, що щось торкнеться до нього.

— Санта Марія! — задихався Джипо. — Випустіть мене звідси!

Коротуна охопила така паніка, що він взявся лупцювати Блека, щоб пролізти повз нього.

Ед заричав і копнув його під ребро — так сильно, що спільник мало не втратив дару мови.

— Годі вже!

Ед виліз з-під броньовика, підвівся й поправив одяг.

— Що там таке? — запитав Морган, помітивши, як зблід Ед.

Джипо також вигулькнув, порвавши сорочку в процесі звільнення.

Він стояв із моторошним виразом обличчя. Кров, що крапала на нього, тепер стікала щоками та шиєю.

— Він живий! — видихнув Джипо. — Я чув його! Він рухається!

Морган заляк.

— Але він не може скористатися радіозв'язком чи зіпсувати замок. Ці кнопки мають працювати від батареї! Ну ж бо, Джипо, відчини жалюзі. Ми мусимо дістати цього хлопця!

— Не я! — відказав Джипо, відсахнувшись назад. — У нього ж є пістолет, правда? Коли я відчиню ролети, він мене вб'є!

Френк, завагавшись, знову зиркнув у вікно. Вони саме сповільнювалися на перехресті допоміжної дороги й автостради. Коли Кітсон зупинив «б'юік», Морган зміг розгледіти автостраду, переповнену швидкими машинами.

Якщо хлопець у броньовику почне бахкати, постріли можуть почути.

Морган не знав, що робити.

— Краще зачекати, Френку, — сказав Блек. — На автостраді завжди багато копів. Якщо вони почують стрілянину...

— Ну так. Добре, почекаймо.

Джипо полегшено видихнув і сів навпочіпки. Витягнувши носову хустинку, він витер кров з обличчя та шиї.

Морган підійшов до броньовика, приклав вухо до сталевій панелі, що захищала вікно, й прислухався. Він нічогісінько не чув. Постояв так кілька секунд, а тоді зиркнув на Блека.

— Нічого. Ти певен, що чув його?

— Так. І він рухався.

— Джипо, — розвернувся до нього Морган. — Ану не сиди крячкою! Оглянь задню частину броньовика. Чим раніше ти почнеш над ним працювати, тим швидше ми заберемо грошву!

Італієць підскочив і проштовхався повз Моргана до панцерника.

«Б'юік» знову поїхав. Зиркаючи у вікно, Морган побачив машини, що обганяли їх на завантаженій шестисмуговій автостраді. Він тішився, що Кітсон не

перевищує тридцять миль за годину. Фургон тепер легко ковзав рівною поверхнею дороги.

Джипо оглянув задню частину броньовика, і його серце впало в п'ятки. Він саме так і думав: робота майстерна. Двері прилягали так щільно, що шансу відірвати їх не було. Посеред дверей був циферблат, схожий на ті, що чіпляють на звичайні сейфи. Біля циферблата розташувалося крихітне віконце, захищене броньованим склом. Крізь скло Джипо міг розгледіти число. Він знав: якщо перевернути циферблат, число зміниться. Щоб відчинити двері, доведеться знайти точну комбінацію цифр, а для цього потрібен гострий слух та чутливі — і що головне — спокійні пальці.

— Який він? — запитав Морган, обходячи задню частину броньовика й зупиняючись біля Джипо.

— Доволі складний, — відказав італієць. — Як я й казав, знадобиться час, аби підібрати правильну комбінацію.

— Є шанси просто вибити двері?

— Жодних. Поглянь, з якого матеріалу вони зроблені! Можливо, я міг би прорізатися всередину, якби мав час.

— Спробуй підібрати комбінацію, — сказав Морган. — До приїзду в кемпінг у нас іще хвилин сорок. Починай негайно.

Джипо глянув на боса так, наче подумав, що той блекоти наївся.

— Просто зараз? Як мені це робити, з усім цим рухом і галасом? — гарячково запротестував він. — Мені ж прислухатися потрібно. А з таким інтенсивним трафіком я нічогосінько не почую.

Френк нетерпляче кивнув, але стримався.

Біль у боку ставав усе сильнішим, та чоловік опанував себе. Він знав: натиснути на Джипо надто рано було б фатальною помилкою. Тож думки Френка повернулися до водія у броньовику. «Усе надто ускладнилося», — подумав

Морган, вмоцнюючись на підлозі. Справа може виявитися навіть гіршою, ніж він очікував.

Він ударив по сталевому боці броньовика стиснутим кулаком.

— Тут же мільйон баксів, — сказав він. — Подумайте про це! Отут, за цією клятою стіною! Мільйон баксів! І ми дістанемо їх! Хай навіть це буде останнім, що ми зробимо!

Кітсон був таким зайнятим, намагаючись втримати «б'юк» на поворотах дороги, доки мчав до автостради, що не мав змоги звертати увагу на Джинні. Та щойно він вивів машину на шосе і під колесами опинилося рівне покриття, юнак трішки розслабився.

Джинні відхилилася назад, розглядаючи швидкі машини, що пролітали повз них. Ще досі дуже бліда, вона стиснула руки між колінами, щоб приховати тремтіння. Кітсон весь час думав про людину в броньовику. Його жахала думка, що доведеться відчинити панцерник і витягнути тіло. Чи вдалося водієві подати радіосигнал? Чи не їхали вони зараз просто у поліційну пастку?

— Якщо той хлопець увімкнув радіосигнал, — сказав він, не в змозі більше мовчати, — ми можемо вскочити в халепу.

Джинні втягнула голову в плечі.

— Ми нічого з цим не можемо вдіяти.

— Справді, — відповів Кітсон, але ці слова його не заспокоїли. — Я радий, що хоча б у фургоні не їду. Певно, там доволі кепсько.

— Слухай! — різко перебила Джинні.

У Кітсона схололо на душі, коли він почув далеке слабке виття поліційної сирени. Машини, що рухалися смугою швидкісного руху, автоматично перемістилися на повільніші смуги, звільняючи дорогу. Виття сирени наростало. А тоді Кітсон побачив, як до них наближається поліційна машина. За нею — четверо патрульних



на мотоциклах і ще дві поліційні машини. Вони про-  
ривалися крізь трафік на швидкості понад вісімдесят  
миль за годину.

Джинні й Кітсон презирнулися.

— Здається, ми саме вчасно забралися з тієї дороги, —  
хрипко зауважив Алекс.

Дівчина кивнула.

Вони рушили далі. Та за кілька миль помітили, що  
рівномірний рух машин сповільнився, а далеко попереду  
низка авто просто-таки повзла.

— Блокпост, — сказав Кітсон. Його почав проймаєти  
холодний піт. — Це може нас потопити.

— Тільки не втрачай голови, — попередила Джинні.

Машини перед «б'юіком» повзли все повільніше,  
а згодом і зовсім спинилися.

Настала довга пауза, потім рух відновився.

Кітсон повільно, заляканими руками, вів «б'юік»  
за довгою колоною машин. Посеред дороги розташувалися  
дві поліційні машини, що перегородили шлях, ли-  
шивши для водіїв лише тоненьку смугу. Біля авто стояли  
шестеро офіцерів. Вони нахилилися до кожної машини,  
коли та зупинялася. Поліцейський коротко перемовлявся  
з водієм, а тоді відпустив його.

Джинні мовила:

— З ним говоритиму я. Лиши це на мене.

Алекс швидко зиркнув на дівчину, дивуючись її ви-  
тримці. Він замислився, про що ж думає трійця у фургоні.  
Вони ж не бачили блокпоста, а тому могли тільки здо-  
гадуватися, чому рухаються настільки повільно. І знову  
юнак подякував долі, що не перебуває там. Кітсон лише  
сподівався, що Джино не викине якогось коника.

За десять хвилин — десять хвилин, які витягнули  
Кітсонові нерви в струну — вони нарешті доповзли до  
блокпоста.

Джинні навмисно підтягнула спідницю вище колін і закинула одну ногу на іншу, а тоді визирнула з вікна машини.

Підійшов патрульний офіцер. Він зиркнув спершу на обличчя Джинні, а потім — на ноги. Його червоне обличчя викривила оцінювальна посмішка. На Кітсона поліціант навіть не глянув.

— Звідки ви приїхали, міс? — запитав він, притулившись до боку «б'юіка» і захоплено дивлячись на Джинні.

— Із Дьюкаса, — відповіла дівчина. — У нас медовий місяць. А звідки стільки галасу?

— Ви часом не бачили дорогою броньованого автомобіля «Веллінг»? — запитав офіцер. — Якби побачили, то ні з чим би не переплутали. На задній частині в нього величезний напис.

— Та ні, — відказала Джинні й, повернувшись, запитала Кітсона: — Ми ж не бачили панцерника, любий?

Кітсон похитав головою. Його серце гупало так гучно, що юнак боявся, аби коп цього не почув.

— А ви його загубили? — запитала Джинні й гигикнула.

Коп усміхнувся, не відриваючи погляду від її колін.

— Не зважайте. Можете проїжджати. Гарного вам медового місяця, — він поглянув на Кітсона і підморгнув. — Упевнений, так і буде. Рухайтесь.

Юнак натиснув на газ — і вже за мить блокпост лишився позаду, а «б'юік» виїхав на відкриту дорогу.

— Оце так! — видихнув Алекс, вчепившись у кермо настільки сильно, що в нього побіліли кісточки пальців. — Як ти упорала цього типа!

Джинні поправила спідницю, прикрила коліна й нетерпляче смикнула плечима.

— Дай чоловікові на що подивитися — і він перетвориться на ще одного лузера, — відказала вона, витягуючи із сумки пачку цигарок. — Хочеш?

— Гадаю, так.

Дівчина запалила цигарку й передала її Кітсону. На цигарці лишилася пляма від помади, і юнакові було приємно думати, що сюди торкалися губи Джинні.

Ще одну цигарку вона запалила для себе.

Наступні десять миль вони їхали в тиші, а тоді Джинні мовила:

— Перший поворот праворуч. Дорога веде до Фоун-Лейк.

Кітсон кивнув. Зиркнувши вгору, він помітив, як до них наближається літак, що лише на триста футів піднявся над дорогою.

— Поглянь на це!

Із різким свистом літак пролетів над «б'юіком» і фургоном.

— А вони доволі швидко заворушилися, — відповіла Джинні.

Дівчина зиркнула на годинник. Було десять хвилин по полудню. І хоча минуло тільки сорок п'ять хвилин, відколи вони зупинили броньовик, Джинні здавалося, що вже пройшла ціла вічність.

Морган, Джипо і Блек також почули свист вітру від літака, й італієць інстинктивно пригнувся. Він зрозумів, що шукають саме їх. Доки вони тягнулися через блокпост, усі троє припали до підлоги. Морган стискав у руці пістолет, ладний стріляти в будь-якого копа, що спробував би залізти у фургон.

Та усі розслабилися, коли «б'юік» прискорився. Морган розстібнув піджак й поглянув на подушечку, яку Джинні приклала до його рани. Подушечка була вся закривавлена: вочевидь, рана відкрилася знову.

Намагаючись знову завоювати довіру Моргана, Блек підвівся. Переступивши через Джипо, він підійшов до однієї з лежанок і схопив аптечку, яку взяли якраз за наполяганням Моргана.

— Я допоможу тобі, Френку, — сказав Ед.

Морган ледь не знепритомнів. Він дуже хвилювався, що втратив так багато крові, тож тепер тільки кивнув, притулившись до стіни фургона.

Джило із жахом витріщався, думаючи: «Якщо Френка не стане, що ми робитимемо? Ніхто, крім нього, не здатен дати раду такій скрутній ситуації, як наша. Якщо він по-мре, ми пропали».

Блек сів навпочіпки біля Моргана і взявся до роботи. За кілька хвилин він прилаштував нову подушечку, й кровотеча спинилася.

— Тепер усе буде добре, — сказав він і витер рота за-тиллям долоні. — Хочеш випити?

— Давай, — гірко відказав Морган. — У тебе є всі підстави святкувати.

Блек налив три склянки нерозбавленого віскі й роз-дав спільникам.

П'ючи, вони відчули, що «б'юік» з'їхав з автостради. Фургон одразу затрусило й захитало, щойно колеса торкнулися путівця. Чоловіки квапливо допили віскі. Рот Моргана викривився від болю, коли підлога фургона його підкинула.

Невдовзі «б'юік» сповільнився, а тоді й зовсім спи-нився.

Настала пауза. Тоді двері трейлера прочинилися, і всередину зазирали Джинні з Кітсоном.

— Усе гаразд? — стривожено запитав Алекс. Його здивувала блідість Моргана.

Френк глянув поза Кітсоном і побачив, що вони з'їхали з дороги й примостилися у тіні смерекового лісу. Дорога — на тридцять футів точно — було безлюдною. За пагорбом вона повертала і приблизно за шість миль виводила просто до Фоун-Лейк.

Згори долинав гуркіт літака. Цей звук нагадав Моргану, що небезпека близько.

— Він досі живий, — повідомив Френк Кітсону, вказавши пальцем на броньовик. — Мусимо витягнути його. Тут місце непогане. Зачиніть фургон і залиште справу нам. Зніміть колесо «б'юіка», неначе у вас спустило шину. Якщо побачите, що під'їжджає якась машина, вдарте об бік трейлера. Джинні, сядь на узбіччі й витягни кошик з їжею. Поводься так, наче готуєш пікнік. Уперед.

Блек напружено витягнув кошик із їжею.

Кітсон видавався шокованим.

— Що ви з ним робитимете? — запитав він.

Рот Моргана викривився у жорстокій посмішці.

— А ти як гадаєш? Зачиняй фургон і роби, що я кажу!

— Зачекайте! — пронизливо вискнув Джипо. — Я вшиваюся звідси! Не хочу мати з цим нічого спільного! Це не моя робота! Я тут, щоб лиш відчинити броньовик.

— Стули пельку! — гарикнув Морган, погрожуючи коротуну пістолетом. — Ти відчиниш ці бісові ролети! І робитимеш те, що я кажу, інакше я тебе вб'ю!

Вираз його обличчя нажахав Джипо.

— Ти б не вчинив зі мною так, Френку! — італієць благально звів руки. — Випусти мене звідси!

Морган глянув на Кітсона.

— Роби, що я кажу! Зачини фургон і працюй із колесом!

Блідий і тремтливий, Алекс зачинив задні двері трейлера. Тоді, важко дихаючи, він відкрив багажник «б'юіка» і витягнув домкрат.

У фургоні Морган звернувся до Джипо спокійним, але страхітним голосом:

— Послухай, Джипо. Просто зараз ти починаєш заробляти свою частку грошей. Досі тобі було легко, але відтепер буде доволі сутужно, тож починай мізкувати! Відчиняй ті клятві жалюзі!

Зі свистом видихаючи крізь ніс повітря, Джипо підійшов до віконниці й поглянув на неї.

Блек спостерігав за ним. Його очі бігали від Джипо до Моргана й назад до Джипо.

Італієць бачив, що відчинити заслінку нескладно. Вона прилягала не дуже щільно — не так, як двері у задній частині броньовика.

Морган це також швидко зрозумів.

— Візьми монтувальний лом і молоток, — сказав він. — Відірвати це — нам до снаги.

Джипо здригнувся. Він думав про мить, коли відчиняться жалюзі.

— Той тип чекає, — хрипко мовив італієць. — Щойно він побачить мене, негайно застрелить.

— Хутко! — гарикнув Френк.

Джипо, відчинивши шафку з інструментами, дістав з полиці лом і молоток. Його руки так тремтіли, що він ледь втримував знаряддя.

— Ну ж бо! Рухайся! — розгнівано репетував Морган. — Що тебе лякає, товстопузе?

— Якщо він мене застрелить, хто ж відчинить броньовик? — видихнув Джипо, зігравши козирем.

Морган повільно і гнівно вдихнув.

— Дай сюди інструменти, вилупку! — гарикнув він. — Але я провчу тебе й твого друзяку Еда! І якщо ви гадаєте, що отримаєте свою частку повністю, то дуже помиляєтеся!

Та тієї миті Джипо був ладен віддати всю свою частку за право забратися з цього жахного фургона в маленьку хижку, яку він називав домом. Він позадкував, щойно Морган вирвав з його рук інструменти.

Прилаштувавши кінець лома у щілині між сталеву віконницею і вікном, Френк почав забивати його всередину. Лом прослизнув між рамою і віконницею, трішки посунувши її назад.

Морган гупав і далі, доки лом не заглибився всередину на чотири дюйми, а тоді кинув молоток і поглянув на Еда.

— Що, і в тебе жижки затрусилися? — запитав він.

Блек витягнув пістолет із кобури й підійшов до Френка.

— Якщо ти готовий, то і я готовий, — сказав Ед із рішучим поглядом.

Морган криво осміхнувся до нього.

— Намагаєшся врятувати свою частку?

— Облиш це, Френку. Починай. Я подбаю про нього.

Морган уже був готовий навалитися на лом усією вагою, як у бік фургона тричі постукали. Він заляк, як укопаний.

— Хтось іде! — мовив Френк. — Тихо!

Блек підійшов до вікна й визирнув крізь штору. За кілька ярдів від Джинні, що сиділа на узбіччі, зупинилася машина з трейлером. Чоловік середнього віку з веселим, обпаленим сонцем круглим обличчям виліз із машини. Усередині лишилися жінка й хлопчик, який не відривав погляду від авто з фургоном.

Блек почув, як товстун мовив:

— Агов, міс, вам допомогти? Здається, у вас шину спустило.

Джинні всміхнулася до нього.

— Усе гаразд, дякую. Мій чоловік впорається. Але все одно дякую.

— Ви прямуєте до Фоун-Лейк? — запитав чоловік.

— Саме так.

— І ми. Ми відпочивали там минулого літа. А ви вже там бували?

Джинні похитала головою.

— Ні.

— Вам сподобається. Там надзвичайно, і знають, як вгодити. Мене звати Фред Бредфорд. А це моя дружина, Міллі, і Фред-молодший, мій син. У вас є діти?

Джинні розсміялася.

Прислухаючись до розмови, Блек здивувався, наскільки природно звучав її сміх.

— О ні, поки що ні, — відказала вона. — У нас медовий місяць.

Бредфорд лягнув себе по стегну. Його доброзичливий сміх немов різонував по вухах трьох чоловіків у фургоні.

— Оце так! Міллі, тільки послухай! У людей медовий місяць, а базіка запитує, чи є у них діти.

Жінка в машині несхвально насупилася.

— Годі тобі, Фреде, — суворо відказала вона. — Ти бентежиш дівчину.

— Ага, певно, так і є, — усміхаючись, відказав Фред. — Вибачте, місіс... Як вас звати?

— Гаррісон, — відповіла Джинні. — Вибачте, що мій чоловік такий зайнятий.

— То дрібниці. Ну добре, може, ми ще побачимося, — мовив Бредфорд. — А якщо ні, то щасливого медового місяця.

— Дякую, — відповіла Джинні.

Чоловік повернувся до машини, влаштувався у сидінні і помахав рукою. А тоді поїхав далі.

Френк з Едом тривожно презирнулися.

— Якщо цей паскуда почне стріляти, — мовив Блек, — вони почують.

— Це не має значення, — Морган почувався надто погано, тож йому було начхати. — У лісах же ж і полюють. Вони подумують, що хтось просто вистежує дичину, — він взявся за монтувальний лом. — Давай! Покінчімо з ним!

Кітсон гукнув крізь вікно:

— Що там у вас відбувається?

Френк спинився, щоб на дюйм привідчинити вікно.

— Стій, де стоїш, — сказав він. — Просто попереду, якщо хтось знову під'їде. Зараз ми його порішимо.

Алекс позадкував, враз відчувши напад нудоти.



Морган зачинив вікно й кивнув Блеку.

— Готовий?

— Ага.

Коли Френк натиснув на лом, Джипо закрив долонями обличчя.

## II

Дейв Томас, водій броньовика, лежав на підлозі. Він страждав від болісної агонії, яку спричинила розтрощена щелепа, зі стоїчною сміливістю незламної людини.

Куля Моргана пройшла крізь нижню частину обличчя, розбивши кістку й прорвавши дірку в язичку. Від болю й шоку чоловік знепритомнів. Минуло трохи часу, перш ніж він отямився, і водій негайно збагнув, що стікає кров'ю.

Він лише наполовину розумів, що відбувається, і вряди-годи запитував себе, як же панцерник рухається, якщо ніхто не сидить за кермом.

Він не вірив, що протягне тут довго. Ще нікому не вдавалося втратити стільки крові, як він, і вижити. Але смерть не лякала Дейва. Він не сумнівався: навіть якщо трапиться диво й він виживе, навряд чи зможе повністю оклигати від таких поранень. А вештатися з виглядом потвори, яка, імовірно, ще й розмовляти не зможе, йому не хотілося.

Усю його увагу тепер було зосереджено на русі броньовика. Зрештою, трохи поміркувавши, водій вирішив, що панцерник, певно, запхали в інший транспорт. Дейв визнав, що злочинці зробили розумний хід — але недостатньо розумний. Варто було йому натиснути на кнопку — й постійний радіосигнал приведе поліцію до броньовика, байдуже, як мудро його сховають.

Томас усвідомлював, що це потрібно зробити негайно, але радіокнопка була позаду нього, тож аби дотягнутися

до неї, довелося б розвернутися й простягнути руку над головою.

Водій знав, що коли повернеться, то завдасть собі величезного болю. У спокійному ж стані біль лишався принаймні терпимим. Тож він лежав нерухомо й, заплющивши очі, думав про худе, хиже обличчя чоловіка, який підстрелив його, міркуючи, ким би він міг бути. Дівчина у спортивній машині також була замішана у цій справі. Сам по собі план був доволі розумним. Аварія виглядала переконливо, і він радів, що Майк Дірксон, охоронець, не запанікував, а зв'язався з Агентством і повідомив про інцидент на дорозі. Інакше їх би вважали парочкою бевзів. А так вони принаймні отримали від Агентства дозвіл з'ясувати, що й до чого. Щоправда, це нічим не допомогло їм ні тоді, ні зараз.

Томас сонно подумав: «І як тільки така гарна дівчина могла вплутатися в настільки безнадійну справу!» Вона нагадала йому маленьку Керрі, його тринадцятирічну доньку.

У Керрі було схоже волосся, але вона не була такою гарною, як ця дівчина. Хоча, звісно, могла вирости й справжньою красунею. Тут ніколи не вгадаєш. Усе залежить від простого талану.

Донька завжди обожнювала його і називала героєм. Вона завжди казала, що батько надзвичайно сміливий, адже возить броньовик, доверху напханий грошима.

І Томас подумав: «Навряд чи й тепер вона б вважала мене сміливим, якби побачила, як я тут лежу й не роблю нічого, щоб врятувати броньовик, бо мені бракне духу перевернутися на інший бік. Навряд чи вона була б високої думки про мене зараз». А для порятунку панцерника він би міг зробити дві речі: увімкнути радіосигнал і натиснути на кнопку, яка збиває замок із годинниковим механізмом.

Кнопка, що керувала замком, була розташована біля керма. Щоб дістатися до неї, йому доведеться сісти й нахилитися вперед. Чоловіка кидало в холодний піт від думки, як ці рухи відгукнуться в його розтрощеній щелепі.

Керрі б очікувала, що він врятує броньовик. А його дружина, Генрієтта, — ні. Вона б зрозуміла. Але ж Керрі має власні уявлення, і він більше не буде для неї героєм, якщо не спробує врятувати броньовика. Й Агентство чекатиме цього від нього. Якщо він наважиться докласти зусиль, роботодавці можуть проявити щедрість і подбати про його дружину та Керрі. Звісно, ніколи не можна знати напевно, що саме вони робитимуть, але якщо ці горлорізи влізуть до панцерника, Агентство вирішить, що він не виконав свого обов'язку, а це може мати величезне значення, коли дійде до виплати пенсії для Генрієтти.

«Ну ж бо, прояви сміливість, — переконував себе Томас. — Найважливіше — радіосигнал. Займися спершу ним. Потрібно лишень перевернутися на бік і простягнути руку. Важіль просто ж над головою. Натисни на нього — і вже за півгодини чи навіть раніше на шляху грабіжників буде купа поліцейних машин, а ти станеш героєм. Хоча б спробуй. Ну, просто поболить трохи більше».

Але йому знадобилося кілька хвилин, аби набратися відваги й поворухнутися. Коли Томас нарешті зробив це, його пронизав такий інтенсивний біль, що чоловік знову знепритомнів. Він лежав нерухомо, поклавши руку на педаль зчеплення.

Від несподіваного гупання Дейв отямився і розплющив очі. Навпроти нього були сталеві жалюзі, що прикривали вікно водія. Тепер крізь щілину проходили промені сонячного світла. Придивившись, він побачив, що між віконною рамою і віконницею вставлено кінець монтувалки.

«Отже, вони вирішили прикінчити мене, — подумав Томас. — А, байдуже, та якщо мені випаде нагода, одного я таки заберу з собою. Це найменше, що я можу зробити. Майк би не поважав мене, якби я не помстився за нього. Було б добре забрати обох, але з мого положення і одного порішити буде за щастя».

Слабкою рукою він потягнувся до пістолета, якого так і не зміг витягнути, коли Морган підстрелив його. У нього був автоматичний кольт 45-го калібру, що, вислизнувши з кобури, враз здався дуже важким. Настільки важким, що Томас мало не впустив його.

Водій, доклавши неймовірних зусиль, таки положив пістолет праворуч від себе, а тоді підняв його і націлив на вікно. Він подумав: «Ну ж бо, покиньку, давай! Мені є чим тебе здивувати. Не змушуй чекати. Мені лишилося недовго, тож поквапся!»

Раптом він почув різкий голос:

— Хтось іде! Зачекай!

Настала довга пауза. Дейв відчув, як свідомість поступово залишає його. Лише неймовірним зусиллям волі він утримався при тямі, бурмочучи про себе:

— Швидше. Швидше.

А тоді почув чоловічий голос:

— Якщо цей паскуда почне стріляти, вони почують.

Інший голос відповів:

— Це не має значення. У лісах же ж і полюють. Вони подумають, що хтось просто вистежує дичину. Давай! Покінчімо з ним!

Пістолет у Томасовій руці ставав усе важчим, і водій збагнув, що більше не зможе націлювати його на вікно. Доведеться зачекати, доки відчиняться двері. Тоді він матиме гарний шанс вистрелити в тіло.

Він почув тріск монтувалки, коли хтось по інший бік віконниці наліг на неї усією вагою, і продовжував чекати. Через нестерпний біль важко дихалося, але Дейв був

рішучим, небезпечним і жорстоким, як загнаний у кут поранений лев.

— Візьми інший лом, — промовив якийсь голос, — і допоможи мені.

У просвіті з'явився кінець ще одного лома. Знову тріск, ривок — і віконниця відлетіла.

І Морган, і Блек трималися подалі від відчиненого вікна.

Вони стояли обабіч дверей кабіни й прислухалися.

Не почувши нічого, чоловіки перезирнулися.

— Гадаєш, він вдався до хитрощів? — важко дихаючи, запитав Ед.

— Можливо, — відповів Френк.

Тримаючись поза зоною видимості, Морган просунув руку крізь відчинене вікно й торкнувся дверної ручки.

Томас стежив за ним з-під напівопущених повік. Його палець трішки напружився на спусковому гачку пістолета. Водій скористався цією паузою, щоб перепочити.

Морган відчинив двері, які тепер перекрили Блекові шлях, не даючи йому зазирнути в кабіну. Френк хутко роззирнувся, нахилився вперед і відразу ж відсахнувся. Він побачив чоловіка, що лежав, згорнувшись, на підлозі кабіни. Його очі були заплющені, а обличчя — барви мокрої глини. Морган видихнув крізь зуби.

— Усе добре, — сказав він Блеку. — Водій мертвий.

А Томас подумав: «Не зовсім, друже. І за мить ти про це дізнаєшся. Майже мертвий, але ще не зовсім». Зусиллям волі він підняв руку і відчув, як пістолет, що важив зараз, мабуть, тонну, ледь ворухнувся, коли Френк підійшов до відкритих дверей броньовика.

Морган досі націлював ствол на Томаса — так, про всяк випадок. Він був переконаний, що водій мертвий. Ніхто з таким розбитим обличчям і жахним кольором шкіри не може бути живим.

— Варто витягнути його і поховати, — сказав Френк і зиркнув на Блека, який нахилився вперед і, притиснутий дверцятами, дивився крізь віконце на Томаса.

Раптом Томас розплющив очі.

— Стережись! — крикнув Ед і спробував підняти зброю, але двері обмежували йому свободу рухів. Томас натиснув на гачок пістолета саме тоді, коли Морган вистрелив у нього. Два постріли пролунали водночас.

Куля Моргана пробила Томасове горло і вбила водія.

Куля Томаса прошила Морганові живіт. Бандит упав на коліна і гепнувся в кабінку, головою на коліна водія.

Джипо довго, пронизливо закричав.

Блек спершу заляк. А тоді штовхнув дверцята броньовика до Френкових ніг і протиснувся між дверима й боком фургона.

Він нахилився в кабінку й перевернув Моргана на спину.

Френк глянув на спільника затуманеним поглядом.

— Не вдалося, — пробурмотів він так тихо, що Блеку ледь вдалося розчути слова. — Удачі, Еде. Вона тобі знадобиться. Усім вам знадобиться.

Блек випростався. Він піймав себе на думці, що якщо вдасться влізти у броньовик, то кожен отримає по двісті п'ятдесят тисяч доларів, адже тепер куш ділитиметься на чотирьох, а не на п'ятьох.

## РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ

### I

Хижка складалася зі спальні, вітальні, крихітної кухні й душової kabіни. Приміщення було гарно вмебльоване двома одинарними ліжками, що стояли у спальні поруч, утворюючи двоспальне, а також двома м'якими кріслами та диванчиком у вітальні. Якщо трішки поімпровізувати, тут можна було спати і вчотирьох.

Перевагою було те, що хижка розташовувалася у найвіддаленішому куточку озера. «Це будиночок якраз для медового місяця, — повідомив Джинні працівник із лукавою посмішкою всезнайки. — Вам поталанило, що я можу його запропонувати».

Їм і дійсно пощастило, бо попередня пара виїхала звідти тільки минулої ночі. Чоловік на прізвище Гедфілд сів у «б'юік» до Джинні та Алекса і вказав їм шлях до хижки. Вряди-годи він позирав на Кітсона, дивуючись, чому юнак видавався таким напруженим і чому він ледь міг вичавити із себе хоч слово. Він подумав, що Кітсон просто хвилюється перед першою шлюбною ніччю, але Гедфілду було не втямки, як взагалі чоловік може нервуватися біля такої красуні.

Дівчина також нервувалася, але в цьому не було нічого дивного. «Усі гарненькі дівчата, — сентиментально подумав Гедфілд, — хвилюються під час медового місяця». Він намагався бути до неї особливо уважним. Показав

Джинні, де можна припаркувати фургон — просто біля хижки, — і вказав на накриття, під яким зберігалися човни. Їх за бажанням можна наймати. Він пообіцяв, що пару не турбуватимуть.

— Люди тут доволі товариські, місіс Гаррісон, — сказав він, відімкнувши двері хижки й показавши, що де лежить. — Вони навідують одне одного. Але я гадаю, вам потрібно трішки приватності, принаймні на день чи два, — Гедфілд підморгнув Кітсону, але кам'яний вираз обличчя юнака нікуди не зник. — Я скажу про це, кому потрібно. Вас не турбуватимуть, доки ви самі цього не захочете.

До настання темряви четвірка не могла зробити нічогосінько.

Це була найважча частина і так багатого на події дня.

Джинні зайшла до спальні й простягнулася на ліжку. Невдовзі вона заснула від виснаження.

Кітсон лишився на варті, курячи й позираючи на фургон. Блек і Джипо мусили лишатися у фургоні, в товаристві мертвих Моргана й Томаса. То був важкий період.

Коли стемніло, Ед і Джипо зайшли до хижки. Італійцю було дуже погано. Він гепнувся на м'яке крісло й затулив обличчя долонями. На його щелепі, куди поцілів Блек, розквіт величезний синець: якимось, дорогою до Фоун-Лейк, Джипо намагався втекти із фургона. Він почав верещати й гамселити кулаками об стіни трейлера. Словом, поведився так, наче з'їхав з глузду.

Блеку довелося добряче його вдарити: іншого способу утихомирити італійця не було. Отямившись, Джипо мовчки й безсило сів на підлозі фургона. Вісім довгих годин вони з Едом чекали настання темряви. Ще й вікна довелося зачинити, щоб не приваблювати мух. Тих довгих пекельних годин ніхто із них не забуде.

Блек із Кітсоном пішли в гущавину лісу й знайшли хорошу місцину, щоб поховати Моргана й Томаса. Серед



інструментів, які взяв із собою Джипо, була й лопата. Коли чоловіки знайшли потрібне місце, то взялися по черзі копати.

Вони мовчки працювали при світлі місяця. Робота була нервовою: на залитому місяцем озері бовваніли човни; здалеку долинали голоси, а якось спільникам навіть довелося пригнутися — поруч саме проходила пара закоханих.

Тільки після півночі вони розрівняли ґрунт та охайно вкрили могилу листям і сухими гілками. Чоловіки так виснажилися, що ледь доповзли до хижки.

Джинні сиділа в кріслі, поклавши на коліна свій пістолет 38-го калібру, й дивилася на Джипо, що заснув на дивані.

Блек зачинив двері, а тоді підійшов до другого крісла і вмовстився у ньому.

Кітсон сів на жорсткий стілець. На його обличчі, блідому, наче шмат застиглого баранячого жиру, постійно смикався м'яз.

— Якись проблеми? — запитав у Джинні Блек.

Лице дівчини зблідло, а під очима темніли чорні кола. Вона видавалася тепер старшою і не такою привабливою, але голос лишався спокійним.

— Усе гаразд. Тільки він постійно торочить, що хоче повернутися додому.

— Щойно він відчинить броньовик, — відповів Блек, — то може йти на всі чотири сторони.

Почувши голоси, Джипо заворушився й розплющив очі. Він прокліпався й побачив, що усі троє не відривають від нього погляду. Італієць звисив з дивана ноги і сів. Його обличчя напружилося, а руки — затрусилися.

— Еде, я хочу піти, — слова немов виривалися з його рота. — Ти можеш забрати мою частку грошей. Я все обдумав. Я більше не хочу мати нічого спільного з цією справою. Заберіть мою частку й відпустіть мене. Якби не

Френк, я б узагалі за це не брався. Він переконав мене. Ви троє можете продовжувати, як собі хочете. Але я повертаюся до своєї майстерні.

Блек пильно поглянув йому у вічі.

— Не думаю.

Джипо витер долоні об коліна. Його спітніле обличчя виблискувало у світлі тьмяної лампи.

— Еде, послухай. Будь практичним. Я віддаю тобі мою частку. Це ж купа грошей! Я просто хочу піти додому.

— Не думаю, що ти кудись підеш, — безбарвним голо- сом повторив Ед.

Джипо благально зиркнув на Кітсона.

— Слухай, малий, це погана робота. Ми ж не хотіли за неї братися. Френк нас умовив. Ходімо разом. А ці двоє нехай забирають усі гроші. Ми б із тобою могли працювати удвох. І нічошенько заробляти на життя. Ми добре ладнатимемо разом, чесно.

— Годі вже, — тихо відрізав Блек. — Ти лишаєшся і відчиняєш броньовик.

Італієць похитав головою.

— Ні, Еде, я маю піти. У мене немає сміливості для цієї справи. Я розкажу тобі, як відчинити панцерник. Ви з дівчиною зможете зробити це самі, коли буде все знати, але я не лишуся. Це ж додаткові п'ятсот тисяч доларів для тебе і для неї. Я віддам тобі свою частку. А малий віддасть свою. Ми підемо.

Блек поглянув на Алекса.

— Ти хочеш піти?

Жорстока смерть Моргана дуже вразила Алекса, але тепер юнак приходив до тями. Жахний похорон двох тіл у лісі загартував волю хлопця, а не підірвав її. Він знав, що сягнув точки неповернення. Тепер пан або пропав — він або отримає все, або помре. Хотів він цього чи ні, а відступати тепер було нікуди.

— Ні, — відповів Кітсон.

— Послухай, малий, ти сам не розумієш, що кажеш, — відчайдушно мовив Джипо. — Ти маєш поїхати. Маєш піти зі мною. Не думай, що ми вийдемо сухими з води. Краще облишити все зараз. Ходімо зі мною.

— Я не піду, — відказав Кітсон, не відриваючи погляду від Джинні.

Італієць здригнувся, переводячи подих.

— А я — піду. Не до добра це все. Троє людей загинуло. Ніщо не вартує таких грошей. Френк казав, що покладе до своєї кишені весь світ. А погляньте, що з ним трапалося. Тепер він у ямі, закопаний. Ви що, не розумієте? Невже ніхто з вас не розуміє? Не до добра це все. Я повертаюся додому, — він підвівся.

Блек простягнув руку вперед і взяв пістолет, що лежав у Джинні на колінах, спрямувавши дуло на італійця.

— Ти відчиниш той клятий броньовик, Джипо. А якщо не зробиш цього, я вб'ю тебе й поховаю в тому ж лісі.

Холодна нотка в голосі Еда переконала італійця, що спільник не блефує.

Джипо довго стояв там, витріщаючись на пістолет, а тоді повільно сів, розвівши руки в безпорадному відчаї.

— Добре, — італієць спав із лица. — Ви примушуєте мене лишитися. Але попереджаю вас: нічого доброго з цього не вийде. Нічогосінько.

Блек відвів пістолет.

— Ти вже закінчив просторікувати?

— Більше мені немає чого сказати, — Джипо опустив голову. — Я вас попередив. Не забувайте. Нічого доброго з того не вийде.

Ед поглянув на Джинні та Кітсона.

— А тепер потрібно облаштуватися. Нас лишилося четверо. А це означає, що кожен отримає на п'ятдесят тисяч більше, ніж планувалося. Розділимо Френкову частку між собою. Дотримуватимемося плану й надалі.

Кітсоне, ви з Джинні будете розігрувати медовий місяць. Ми із Джипо працюватимемо у фургоні. Щойно здобудемо гроші, кожен піде своєю дорогою. Всі згодні?

Двоє кивнули.

— Добре, — Блек підвівся, перетнув кімнату й, витягнувши ключ із замка, заховав його у кишеню. — На сьогодні вже все. Я йду спати, — він підійшов до Джипо й дав йому копняка. — Перелазь на крісло, товстуне. Гадаю, я заслужив на диван, — італієць стомлено переліз на крісло, доки Ед розташовувався на дивані. Знявши черевики, він звернувся до Кітсона: — У спальні є друге ліжко для тебе, новоженцю. Уперед.

Алекс був надто виснаженим, аби піднімати бучу. Він простягнувся на кріслі.

Джинні зайшла в спальню й зачинила двері. Почулося, як повернувся ключ у замку.

— Не пощастило, новоженцю, — вищирився Блек і вимкнув світло. — Здається, ти їй не до вподоби.

— Стули пельку, — прогарчав Кітсон.

## II

Наступного ранку о сьомій Джинні зайшла до вітальні й підняла жалюзі, розбудивши чоловіків.

Лаючись, Блек різко сів, намацуючи долонею пістолет.

Кітсон підняв обважнілу зі сну голову й зиркнув на дівчину, коли та зайшла до кухні.

Джипо, застогнавши від болю в залякклих м'язах, потягнувся до зболілої щелепи.

Джинні гукнула:

— Час вам ховатися. На озері вже є люди.

Блек щось буркнув, підвівся й пішов у душ. За десять хвилин він повернувся, поголений і чистий.

— Іди помийся, — наказав він Джипо. — Ти тхнеш, як скунс.

Італієць похмуро зиркнув на нього й пішов до ванної. Доки він приймав душ, Джинні вже винесла у вітальню тацю зі сніданком. На таці була кава, ячня, шинка й помаранчевий сік.

— Краще поїжте у фургоні, — сказала вона, вручивши тацю Блеку.

Злий вогник блиснув у його очах.

— Послухай, крихітко, тепер накази роздаю я, — сказав Ед, забравши тацю. — Тепер я керую бандою.

Весела зневага блиснула в її очах.

— Тут ніхто не керує, — відказала дівчина. — І Морган не керував. Просто працюємо згідно з планом. Ми домовлялися, що ви з Джипо приходитимете в хижку тільки на ніч, а протягом дня — ховатиметеся. Якщо не хочеш дотримуватися плану, так і скажи.

— Добре, розумнице, — мовив Блек. — Ми поїмо у фургоні. Здається, ти просто чекаєш-не дочекаєшся, щоб лишитися наодинці зі своїм полюбовничком.

Джинні розвернулася й рушила на кухню.

— Відвали від неї, — підвівся Кітсон.

— Стули пельку! — гарикнув Ед. — Визирни й подивися, чи немає там нікого, а тоді відчинити фургон.

Юнак трохи повагався, а тоді вийшов на сонячне світло. Роззирнувшись праворуч і ліворуч, він переконався, що ніхто не стежить, а тоді гукнув Блека й відчинив задню стінку трейлера.

Блек і Джипо зайшли всередину.

— Легка тобі справа дісталася, селюче, — блискаючи очима, мовив Блек. — Гуляй, дитино, поки твоя година.

Кітсон різко смикнув важіль, закриваючи Джипо й Еда у фургоні, а тоді повернувся до хижки.

Джинні саме смажила нову порцію шинки.

Алекс пішов у ванну, прийняв душ, поголився й одягнув спортивний светр і джинси. Коли він зайшов до вітальні, Джинні вже поставила тарілку з шинкою і яєчною на стіл.

— Виглядає смачно, — незграбно мовив він. — Це для тебе чи... чи для мене?

— Я не снідаю, — лаконічно відповіла дівчина. Вона налила собі кави й умостилася в крісло, відвернувшись від Кітсона.

Хлопець сів за стіл. Він добряче зголоднів, тож хутко почав снідати, міркуючи, як добре було просмажено шинку. А яєчня — саме як він любить.

— Гадаю, нам варто кудись піти після сніданку, — сказав він. — Можемо взяти човен і поплавати озером.

— Так.

Алекса засмутила її холодність.

— Тим двом у фургоні буде важкувато, — мовив він, намагаючись розговорити дівчину. — Там немає затінку. До обіду всередині буде гарячіше, ніж у печі.

— Це їхній клопіт, — байдуже відказала Джинні.

— Ага. Як гадаєш, Джипо відчинить броньовик?

Вона нетерпляче махнула рукою.

— Звідки мені знати?

— А коли він не впорається, що робитимемо?

— Чому ти в мене запитуєш? Запитай у Блека, якщо сам не здогадуєшся.

Джинні встала і зі своєю чашкою кави рушила на кухню.

У Кітсона палало обличчя. Йому враз перехотілося снідати. Скривившись, він допив каву, поскладав тарілки й відніс їх на кухню.

— Послухай, я не хотів діяти тобі на нерви, — сказав Алекс, поклавши все на стіл. — Але ж нас мають бачити разом. Чи не могла б ти бути хоч трішечки привітнішою? Зрештою... — він змовк, шукаючи потрібні слова.

— Заради бога, іди звідси й облиш мене, — тремтливим голосом мовила дівчина, повернувшись до нього спиною.

Шокований її тоном, Кітсон обійшов Джинні, щоб побачити її обличчя. Тільки тоді Алекс збагнув, якою блідою і стомленою була дівчина. «Може, вона не такий вже й міцний горішок, як намагається вдавати», — подумав він. Жахна вчорашня справа могла завдати їй не меншого удару, ніж йому самому.

— Звісно, — сказав він. — Вибач.

Кітсон вийшов до вітальні і сів, розчісуючи пальцями волосся. Незабаром він почув, як Джинні плаче. Хлопець не ворухнувся. Тихе, майже нечутне ридання тільки підкреслило безнадійність усієї справи. Якщо навіть вона плаче — надії на успіх немає.

Він сидів, чекав і курив, намагаючись кілька хвилин не прислухатися. Раптом Джинні різко вийшла з кухні й, перш ніж Кітсон устиг побачити її обличчя, пірнула в спальню.

Знову запала довга тиша, а тоді Джинні вигулькнула з дверей.

— Ходімо, — холодно мовила вона.

Юнак поглянув на дівчину.

Її макіяж був бездоганим. Тільки неприродний блиск в очах і відсторонена манера у поведінці видавали її напругу.

Алекс підвівся.

— Ходімо, купимо газету, — він намагався не дивитися їй у вічі.

— Так.

Джинні перетнула вітальню і підійшла до дверей. Вбрана вона була у легкий светр і темно-зелені слакси. Жодне інше вбрання не могло краще підкреслити її чудову фігуру.

Кітсон вийшов за дівчиною на ранкове сонце.

Коли Алекс і Джинні вийшли з хижки, то відчули шалену спеку. Не змовляючись, вони поглянули на фургон, який стояв просто на сонці: обоє розуміли, яке нестерпне пекло панувало всередині.

Тоді мовчки пліч-о-пліч рушили вперед.

Крізь ліс стежина вела до офіса Гедфілда. Недалеко звідти була розташована продовольча крамничка. Щойно вони вийшли з тіні біля дерев'яної споруди, Джинні взяла Кітсона за руку. Від дотику прохолодної шкіри в юнака мурашки пішли тілом. Він кинув на дівчину швидкий погляд.

Джинні ледь всміхнулася до нього.

— Вибач за ту сцену, — мовила вона. — У мене розхитані нерви. Та вже усе гаразд.

— Звісно, — відказав він. — Я знаю, як ти почувашся, — Алекс міцніше стиснув її руку.

З офісу вийшов Гедфілд. Він широко всміхнувся, коли побачив пару.

— Містере Гаррісон, — привітався він і простягнув Алексу руку. — Підозрюю, ви щасливий чоловік. Нічого не кажіть. Я бачу це з вашого обличчя. Повірте, якби я був чоловіком місіс Гаррісон, я б теж був таким щасливим, як ви.

Джинні засміялася, коли Кітсон незграбно потиснув Гедфілду руку.

— Дякую, містере Гедфілд. Це справжній комплімент, — сказала вона. — Ми прийшли по газети. Уже щось є?

— Газети? — Гедфілд підняв волохаті брови. — Під час медового місяця не мають переймати газети. Звісно, всі ранкові вже прибули. Скажу вам одразу, єдина цікава новина — пограбування панцерника, — осміх викривив його добросердне обличчя. — Між нами кажучи, варто віддати цим типам належне. Вони втекли з мільйоном баксів. Уявіть собі! Мільйон баксів готівкою! Ніхто не



знає, де вони і як їм це вдалося, але вони це зробили. Броньований автомобіль, доверху забитий грішми та з найкращим замком, який тільки здатна вигадати людина, просто розтанув у повітрі! Це ж нокаут! Нічого такого раніше не траплялося, — він посунув капелюх на потилицю й усміхнувся. — Коли я прочитав ці статті у газетах, то подумав, що це найхитріша витівка, яка тільки траплялася в цих місцях за все моє життя. Він зник! Уявіть собі! Таку велику машину шукає вся поліція й половина армії, перевіряючи кожную дорогу на відстані ста миль звідси, — і досі нічого не знайшли.

Він зайшов до офіса, щоб принести газети.

Джинні й Кітсон презирнулися.

Після невеликої паузи Гедфілд вийшов із чотирма газетами в руці.

— Певно, всі вам не потрібні, — сказав він. — Якщо вас цікавлять найсвіжіші новини, візьміть «Геральд».

— Ми візьмемо всі, — здавленим голосом відповів Кітсон. — Що нам втрачати?

Він заплатив за газети й забрав їх.

— Чи все вам подобається, місіс Гаррісон? — запитав Гедфілд. — Чи можу я щось для вас зробити?

— Усе чудово, дякую, — відказала Джинні. — Нічого не потрібно.

Доки дівчина була в магазині, Кітсон проглядав заголовки.

Перші шпальти усіх газет були присвячені пограбуванню броньовика. Було надруковано фотографії самого панцерника, охоронця і водія. Штаб армії пропонував нагороду в тисячу доларів за будь-яку інформацію, що допоможе знайти викрадений автомобіль.

Поліція натякала, буцімто водій може бути одним із членів банди, адже його не знайшли.

Доки Кітсон читав, у нього пересохло в горлі. Раптом до нього підійшов Фред Бредфорд — чоловік, який

пропонував допомогу дорогою до Фаун-Лейк, — щоб купити газету.

— Вітаю, містере Гаррісон, — сказав він. — Бачу, ви вже купили газети. То як вам тут? Непогано, правда?

Кітсон кивнув:

— Саме так.

— Читаєте про пограбування панцерника? Я почув про це сьогодні по радіо. Здається, вони вважають, що броньовик схований десь у цих лісах. Вони організують пошукові групи. За кожною дорогою стежать з повітря — але ще нічого не помітили.

— Ага, — мовив Кітсон, згортаючи газети.

— Мені дивно, що їм досі вдається переховуватися, коли так багато людей на них полює. Здається, водій теж був одним із них, хіба ні? Бідний охоронець... як там його звали? Дірксон. Гадаю, вони б мали приглянути за його вдовою.

Гедфілд, прислухаючись до розмови, вставив і свої п'ять копійок:

— Кажуть, що аварія була фальшивою. Тобто жінка працює з тією бандою. Охоронець по рації зв'язався з Агентством незадовго до вбивства. Зараз перевіряють іншого хлопця, Томаса, щоб дізнатися, чи була в нього ще якась жінка, крім дружини.

— Я б не відмовився отримати винагороду, — сказав Бредфорд. — Мій син каже, що має намір прогулятися лісами. Він вважає, буцімто знайде панцерник, — чоловік розсміявся. — Це ненадовго відволіче його. Ніколи ще не бачив такої непосидючої дитини. Він доводить дружину до сказу.

Гедфілд похитав головою.

— Сюди б вони панцерника не привезли, — сказав він. — Надто вже багачко люду вештається в цих лісах. Кажу вам, якщо вони десь і сховалися, то точно

у Фокс-вуді. Туди мало хто заходить, та й дістатися туди непросто.

— Ага, тільки не кажіть про це моему малому, — всміхнувся Бредфорд. — Це трохи далеченько для його прогулянок.

Джинні вийшла з крамнички з торбиною продуктів.

— Доброго ранку, місіс Гаррісон, — Бредфорд підняв капелюх. — То ви без пригод сюди дісталися?

— Дісталися, — усміхнулася Джинні. Вона вручила торбу Кітсонові, а тоді взяла хлопця під руку й притулилася до нього, усміхаючись до чоловіків, що схвально дивилися на неї.

— Оце правильно, — мовив Гедфілд. — Якщо вже маєш чоловіка, користуйся ним. Моя дружина каже, що чоловіки тільки й придатні до носіння пакунків.

Джинні поглянула на Кітсона.

— Любий, гадаю, ти здатен на щось більше, ніж на тягання пакунків, — усміхнулася вона.

Коли Кітсон почервонів, двоє чоловіків розреготалися.

— Оце приємні слова, — зауважив Гедфілд. — От би моя дружина таке почула.

— Чи можна нам взяти човен, містере Гедфілд? — запитала Джинні.

— Звісно. Саме час, бо потім буде надто гаряче. Ви ж знаєте, де човни? Там Джо. Він усе для вас організує.

— Добре, гадаю, ми порозуміємося, — мовила Джинні. Бредфорд сказав:

— Містере Гаррісон, якщо захочете побути в товаристві, ми в хижці №20, за чверть милі від вашої. Будемо раді вас бачити.

Гедфілд штурхнув Бредфорда під ребра.

— У них же медовий місяць. Чиє ж товариство їм потрібне, окрім їхнього власного?

Сміючись, Джинні смикнула Кітсона, і вони, взявшись за руки, пішли стежиною. Дівчина поклала голову на плече Алекса.

Обоє чоловіків дивилися на них, а тоді трішки сумно презирнулися.

— Цьому хлопцеві пощастило, — мовив Гедфілд. — Яка вона гарненька! Якщо чесно, я б радо помінявся з ним місцями.

Бредфорд потай осміхнувся.

— Ні слова більше. Але я вас зрозумів.

Коли Кітсон і Джинні повернулися до хижки, дівчина лишила торбину з продуктами на кухні, а Кітсон, переконавшись, що довкола нікого нема, постукав у вікно фургона.

Червонопикий і спітнілий, Блек відчинив його.

— Що таке? — буркнув він. — Чого ти хочеш? Тут нестерпна спека! А мухи доводять нас до сказу! Ми ж навіть вікна відчинити не можемо. То чого ти хочеш?

— Ось, приніс вам газети, — Кітсон проштовхнув пресу крізь вікно. — Вам щось потрібно?

— Ні! Забирайся звідси! — крикнув Блек і захряснув вікно.

Він обійшов навколо панцерника до Джипо, який сидів на взятому з хижки стільчику, притиснувши вухо до дверей авто. Пальці італійця лежали на циферблаті.

Спека у фургоні була нестерпною, тож Блек зняв і піджак, і сорочку. Піт стікав його волосатими грудьми.

Кілька секунд він дивився на Джипо, а тоді низав плечима, сів на підлогу й почав переглядати газети. За півгодини він відкинув їх і підвівся подивитися, які успіхи в італійця.

Джипо сидів нерухомо з напруженим виразом обличчя. Заплющивши очі, він уважно слухав, доки пальці повертали циферблат.

— Заради бога! — вибухнув Блек. — Ти плануєш робити отак ще десять днів?

Джипо розплющив очі.

— Спокійно! — розгнівано буркнув він. — Як я можу працювати, коли ти постійно базикаєш?

— Якщо я не подихаю свіжим повітрям, то просто здохну, — Ед витер обличчя затилям долоні. — А ми б могли якось зафіксувати штору, щоб і вікно відчинити, і мухи щоб не налітали?

— Фіксуй, — мовив на те Джипо. — Але якщо ти хочеш, щоб я відчинив броньовик, то дай мені спокій.

Блек люто зиркнув на спільника, а тоді підійшов до шафки з інструментами й витягнув коробочку з кнопками й молоток. Він щільно прибив штору до віконної рами, а тоді відчинив вікно.

Ед поглянув на озерну гладь і побачив, як Джинні й Кітсон сідають у човен. Чоловіка пройняв напад ревнивої люті, коли Алекс повів човен далі від причалу.

— Тому придурку випало найлегше! — вибухнув він. — Це мені мало дістатися таке завдання!

Джипо визирнув з-за броньовика.

— Видихни нарешті! — вискnuв італієць. — Як я маю працювати?

— Добре, добре, добре, — прогарчав Блек. — Не верещи на мене!

Джипо витер зболілі пальці об штани й поглянув на циферблат. Наразі ще жодна з цифр не проявилася. Він з відчаєм подумав, що може просидіти тут не один довгий день, крутячи циферблат, — і нічого не дізнатися. Може, він узагалі ніколи не відкриє того сейфа.

— Мені потрібно відпочити. Руки вже нічого не відчувають.

Італієць підвівся й підійшов до відчиненого вікна, глибоко вдихаючи свіже повітря, що почало просочуватися у фургон.

— А іншого способу відчинити панцерник нема? — запитав Блек, не відриваючи погляду від човна, що швидко віддалявся, бо Кітсон гріб швидко й сильно.

— Я казав Френку, що це буде складно, — відповів італієць. — Може, я й ніколи не відчиню його.

— Невже? — Блек поглянув на нього. — Краще відчини його, Джипо. Чуєш мене? Краще відчини.

Від загрозливого вогника в Едових очах Джипо здригнувся.

— Я не здатен творити дива, — пробурмотів він. — Може, взагалі нікому не до снаги відчинити броньовик.

— Тоді краще б тобі навчитися творити дива, — різко відказав Блек. — Уперед! Працюй! Чим довше працюєш зараз, тим швидше закінчимо! Рухайся!

Джипо повернувся до броньовика, сів, притулив вухо до дверей і знову почав повертати циферблат, сподіваючись почути клацання цифри.

До заходу сонця Джипо геть виснажився. Тепер він сидів на стільці, притулившись до дверей, і навіть не намагався ворухнути циферблат. Помітивши відчай на обличчі італійця і його виснаження, Блек облишив його.

Протягом дванадцяти довгих, спекотних годин Джипо відпочивав лише шістьдесят хвилин. Йому вдалося виявити одну з цифр, але він вважав, що лишилося ще не менше п'яти. Тим не менш, початок справі вже покладено, тож оптимізму Блеку додалося. Може, завтра Джипо виявить ще дві цифри. Може, до кінця тижня вони відчинять двері.

Коли достатньо стемніло, Кітсон випустив їх — і ті поквапилися до хижки.

Джинні приготувала вечерю зі свинячої вирізки й батату. Окрім того, вона спекла яблучний пиріг. Чоловіки жадібно їли. Вряди-годи Блек кидав похмурі погляди на Кітсона. Його дратувало засмагле обличчя Алекса, що означало одне: юнак увесь день провів надворі.

Побачивши повну тарілку смакоти, Джипо просвітлів, тож вечеряв з апетитом. Ближче до кінця трапези з його товстого обличчя зник вираз втоми і безнадії.

Після вечері Блек підійшов до крісла, запалив цигарку й поглянув на трійцю.

— Ну, сьогодні у нас є певні успіхи, — оголосив він. — Відтепер хтось має щоночі стерегти фургон. Не можна ризикувати, аби хтось побачив броньовик і спробував зазирнути у вікно чи вдертися всередину. Це буде твоєю справою, Кітсоне. Протягом дня ти розслаблявся, тож уночі мусиш трішки напружитися.

Юнак знизав плечима. Йому було байдуже.

Він чудово провів день. Здається, Джинні трохи розслаблялася в його товаристві. І хоча вони досі розмовляли на абстрактні теми, дівчина була не проти вести бесіди й видавалася не такою напруженою. Зранку він катав її озером на човні, а після обіду — повів плавати.

Коли вони з кимось зустрічалися, Джинні завжди брала його за руку — і це тішило Кітсона.

А якось після обіду, коли вони лежали пліч-о-пліч на сонці, наплававшись — він у пляжних шортах, вона — у цільному білому купальнику, — Джинні раптом повернулася до нього, притулилася щокою до плеча Алекса й поклала руку йому на груди. На мить Кітсону здалося, що крига остаточно скресла, але тут він побачив, що просто двоє людей вийшло на пляж. Коли та пара побачила їх у такому положенні, то з розумінням пішла в інше місце, лишивши Джинні з Кітсоном на самоті.

Він застиг, щоб не ворухнутися, і сподівався, що Джинні також не рухатиметься. Та вона, звісно ж, забрала руку. Щойно ті двоє пішли геть, дівчина підняла голову й поглянула на Кітсона.

— Вибач, — сказала вона. — Я не мала наміру завдати тобі незручностей.

— У жодному разі, — заперечив Кітсон. — Мені було приємно.

Вона розсміялася і сіла.

— Я бачу. Піду ще поплаваю, — дівчина підвелася й побігла до озера.

Кітсон лишився на місці й милувався нею.

Так, вона справді розслабилася з ним. І вперше юнак відчув, що в нього з'явився шанс сподобатись їй. Кітсон розумів, що вимога Блек стерезти фургон — цілком логічна. Будь-яка людина, що вештатиметься тут уночі й надумає залізти до фургона, повністю знищить їхній план.

— Гарзд, — Алекс відсунув стілець. — Піду туди просто зараз.

Блек очікував опору, а тому здивувано спостерігав, як юнак виходить із хижки. Коли за ним зачинилися двері, Блек сказав:

— Гадаю, на ліжках сьогодні ляжемо ми з Джипо, а ти, крихітко, лишишся на дивані. Ми займаємося справою, тож саме нам потрібно добре виспатися. Ти не проти?

Джинні байдуже знизала плечима.

— Звісно.

Блек поглянув на неї.

— Хіба що на дивані може лишитись Джипо.

Дівчина різко підвела погляд.

— Дякую, але на дивані залишуся я, — відрізала вона.

Ед осміхнувся.

— Роби, як хочеш, — він дістав колоду карт, що лежала над каміном, і взявся її тасувати. — Зіграємо партію в кункен\*?

— Ні, — відказала Джинні. — Я піду прогуляюся. Звільніть кімнату до мого повернення.

Відчуваючи напругу в повітрі, Джипо тривожно почав дослухатися до розмови.

---

\* Кункен – азартна карткова гра, що виникла в Греції і має кілька різновидів.



— Звісно, — усміхнувся Блек. — Джипо, ходімо до спальні. Можемо використати замість столу друге ліжко.

Італієць підвівся й рушив до спальні.

— Кімната твоя, крихітко, — сказав Ед. — Чи сподобався тобі день із селюком? Уже запала на нього?

Джинні відкинулася на спинку свого крісла й зневажливо зиркнула на нього.

— Хіба в цьому полягає моє завдання?

— Чого на світі не буває. Підозрюю, існують і такі дівчата, які б могли втюритися в того селяка. Принаймні він на тебе запав.

Дівчина підвелася й підійшла до дверей хижки.

Блек провів її очима.

— Ми з тобою, крихітко, могли б стати гарною командою. Подумай про це, — сказав він, коли Джинні відчинила двері.

— Відвали, — буркнула дівчина, навіть не глянувши на нього. Вона пірнула в пільму й зачинила за собою двері. У Блека в очах загорівся лихий вогник, але чоловік завагався. Він хотів було піти за нею і добре провчити, щоб знала, як із ним розмовляти, але усвідомлював, що з-за фургона вийде Кітсон, а до бійки з боксером Ед іще не був готовий.

Люто знизавши плечима, він пішов до спальні, де Джипо сидів на ліжку й нервово стискав і розтискав руки.

— Послухай, Еде, — мовив італієць. — Облиш дівчину. У нас і так достатньо клопоту, щоб іще через жінок сваритися.

— Стули пельку! — гарикнув Блек і, сівши на ліжко, взявся роздавати карти.

Близько одинадцятої чоловіки почули, як до будинку повернулася Джинні, а ще за кілька хвилин долинув шум води з душу.

Блек загасив цигарку й згріб карти.

— Давай дрихнути, — сказав він. — Нам треба повернутися у ту бляшанку до світанку.

Джипо був готовий заснути хоч зараз, тож за десять хвилин після того, як вимкнули світло, він захропів.

Блек витріщався у п'їтмю й слухав, як Джинні ходить вітальнею, а за кілька хвилин зауважив, що у кімнаті стало темно.

Блек надавав перевагу прямим підходам до жінок, а поступове залицання вважав просто марнуванням часу.

Він відкинув простирадло, беззвучно вислизнув із ліжка й підійшов до дверей спальні. Переконавшись, що Джипо міцно спить, Ед обережно повернув ручку, пірнув у темряву вітальні й зачинив за собою двері.

Світло миттю ввімкнулося, й Джинні привстала.

Вбрана у світло-блакитну піжаму, дівчина видавалася Блеку дуже спокусливою. Він осміхнувся, перетнув кімнату й зупинився біля дивана, розглядаючи красуню згори.

— Я вирішив скласти тобі компанію, крихітко. Посунься.

Джинні продовжувала сидіти. Вираз її синьо-зелених очей не змінився.

— Забирайся! — тихо сказала вона.

— Ну ж бо, люба, — Блек сів на край дивана. — Не поведься так. У мене є для нас двох план. Коли зі справою буде закінчено і на руках матимемо гроші, ми разом вирушимо в мандри. Я відвезу тебе в Лондон і Париж. Тобі б цього хотілося, правда?

— Я сказала — забирайся! — повторила дівчина. Еда розлютило, що вона лишалася такою спокійною і безстрашною.

— Може, мені вдасться тебе переконати, — він швидко схопив її за плечі, але раптом відчув, як щось тверде впирається йому в груди.

Блек опустив очі, й у нього перехопило подих, коли він побачив, що на нього спрямовано пістолет.

— Повільно забери від мене свої руки, — метал у голосі Джинні налякав Блека. — Повільно, інакше я тебе вб'ю.

У Блека пересохло в горлі. Неквапно й обережно він відпустив її плечі й підняв руки. Коли Ед зазирнув дівчині у вічі, його охопило страшне відчуття, що він на волосинці від смерті.

— А тепер підводься, — продовжувала Джинні. — Повільно, і не опускай рук.

Блек обережно підвівся й позадкував.

— Забирайся звідси! — дуло її пістолета було націлене на його груди. — Спробуєш полізти до мене ще раз — вб'ю. А тепер повертайся до своєї кімнати й лишайся там.

Ед глибоко вдихнув.

— Добре, крихітко. Але стережися! Я покараю тебе за це! Можеш не сумніватися!

— Тікай давай, дешевий донжуане, — сказала Джинні.

Блек зайшов до спальні й зачинив двері. Його аж трусило від люті. «Якщо вона гадає, що після цього отримає свою частку, коли гроші нарешті будуть у нас, то дуже помиляється», — подумав він, лягаючи в ліжку.

Він її покарає! Він навчить її, як наставляти на нього пістолет!

Її і цього придурка Кітсона! Він обох провчить!

Коли вони витягнуть гроші з броньовика, він вгатить кулю Кітсонові в голову, ну а щодо Джинні — час покаже.

У темряві заміїлася жорстока посмішка Еда.

Сімсот п'ятдесят тисяч баксів — це значно краще, ніж двісті п'ятдесят. Він лежав у темряві й уявляв, що робитиме з такими грішми.

«Мабуть, — раптом вирішив він, — було б непогано позбутися й Джипо. Так, слід прибрати їх усіх».

Мільйон — це краще, ніж сімсот п'ятдесят тисяч.

І справді, весь світ у кишені!

Із мільйоном готівкою він стане королем!

## РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ

### I

Наступні два дні минули за тим самим зразком. На світанку Блек і Джипо поверталися до фургона, а Кітсон — до хижки.

За кілька годин сонний Алекс ішов з Джинні гуляти й проводив з нею цілий день. Вони плавали, каталися озером на човні й гуляли.

Блек сидів у фургоні на підлозі й читав газети, доки Джипо гарував над дверима броньовика.

Новини видавалися підбадьорливими. Поліція й армія були повністю збиті з пантелику. І хоча пошуки тривали, але в заявах поліції вже вчувалася нотка безпорадності. Зрештою, вони прийшли до висновку, що панцерник кудись відвезли в іншому транспорті. Інакшого варіанта не було: ну як ще він міг зникнути безслідно? Припускалося, що панцерник уже за межами країни. Тепер пошуки проводилися в радіусі п'ятиста миль, а нагороду підняли до п'яти тисяч доларів.

Двісті солдатів і поліціантів прочісували Фокс-вуд, а літаки досі патрулювали дороги. Рано чи пізно, оголосила штаб-квартира армії, панцерник має бути знайдено. Фізично неможливо ось так зникнути й лишатися непоміченим!

У поліції й армії були свої клопоти, а у Джипо й Блека — свої.

Важка дводенна праця Джипо не дала ніяких результатів.

Він весь день сидів на стільці у пекельній спеці фургона, рухаючи циферблат, і прислуховувався, пітнів, лаявся і знову прислухався. Але друга цифра вперто відмовлялася ставати на місце.

Блеку було нічого робити, окрім як читати газети й спостерігати за Джипо, а тому його нерви напружилися до краю. До всього додавалася нестерпна духота у фургоні й напружене очікування того, що будь-якої миті проявиться друга цифра. Крім того, його доводила до сказу думка, що Джинні з Кітсоном на свіжому повітрі насолоджуються собі життям.

«Звісно, навіть якщо Кітсон і відбитий бовдур, — говорив сам до себе Ед, — дотепер він уже встиг справити враження на дівчину. Жоден чоловік, що провів із жінкою цілі три дні, не міг не справити враження». Якби він, Блек, лишився із Джинні хоча б на дванадцять годин, вона б уже підпала під його чари. Тож думка про те, що Алекс із Джинні лише вдвох, крапала отрутою ревності на його виснажені нерви.

Близько шостої години третього дня, коли вечірне сонце сховалася за горами, заливаючи озеро помаранчево-червоним світлом, Джипо зірвався.

Три дні він гарував над замком у практично неможливих умовах, і тепер почувався абсолютно розчавленим. Друга цифра відмовлялася відкриватися. Він крутив циферблат, на волосинку змінюючи положення, але клята цифра все одно не відкривалася. А отже, він крутив циферблат значно більше, ніж було потрібно. А отже, руки, якими він так пишався, виявилися недостатньо чутливими, щоб контролювати ручку циферблата.

— Я не можу цього зробити! — враз застогнав він, гупнувшись об двері броньовика. — Мені це не до снаги, Еде!

Усе марно! Хай я навіть двадцять років намагатимуся, мені не вдасться! Якщо я не вийду звідси, то збожеволю!

Стривожений істеричною ноткою в голосі італійця, Блек скочив на ноги й обійшов навколо панцерника з пістолетом у руці.

— Стули пельку! — гарикнув він, тицьнувши зброю Джипо під ребра. — Трясця, ти або відкриєш цей сейф, або я тебе вб'ю!

Джипо безсило заплакав. Його опасисте тіло трусилося від виснаження.

— Давай, — видихнув він. — Убий мене. Думаєш, мені не по цимбалах? Я радше помру, аніж далі працюватиму з цією пекельною штукою! Візьми і вбий мене! Я більше не можу витримати!

Блек із розмаху вдарив Джипо по обличчю стволом пістолета. Італієць відсахнувся. Кров із розсіченої щоки потекла на комір. Він притулився до боку броньовика й заплющив очі.

— Давай! — кричав він пронизливо й істерично, наче налякана жінка. — Убий мене! Я більше не можу! З мене годі!

— Опануй себе, гівнюку! — закричав Ед, стривожений тим, наскільки поганий вигляд має Джипо. Він розумів: якщо італієць вийде з-під контролю, увесь план піде за вітром.

— Кажу ж тобі, я не можу цього зробити! — заволав Джипо й упав зі стільця, прикриваючи обличчя долонями.

Тієї миті у фургон тихо постукали: від цього звуку Блек заляк, а його серце навіть битися перестало. Він бачив, як Джинні з Кітсоном поїхали на «б'юіку» до міста на закупи, тож він знав, що ніхто з них стукати не міг.

Коли Джипо застогнав, Блек схопив його й затрусив, розлючено шепочучи:

— Стули пельку! Надворі хтось є!

Джипо заціпенів і змовк.

Обоє чоловіків застигли в очікуванні, прислухаючись до будь-яких звуків.

Стукіт повторився.

Жестом Блек наказав Джипо лишатися на місці. Стискаючи пістолет у руці, він підповз до заштореного вікна. Тримаючись скраю, він визирнув крізь штору.

Біля дверей фургона стояв хлопчик років десяти. Він стукав, супився й витріщався на трейлер. У руці хлопчик стискав іграшковий пістолет, яким вказував на двері.

Спостерігаючи за ним, Блек вищирився.

Хлопчик був вбраний у джинси та картату біло-червону сорочку. На голові виднівся старенький солом'яний капелюх. Малий стояв босоніж і витріщався на фургон. На засмаглому обличчі читалося збентеження. Хлопчик довго роздивлявся трейлер, а тоді, прийнявши рішення, рушив уперед і поклав пальці на підвіконня, готуючись підстрибнути й зазирнути у вікно.

Джипо, побачивши налякане, але рішуче обличчя Блека, долучився до спільника біля вікна. Італійцю перехопило подих, коли він побачив хлопчика, і він швидко стиснув руку на зап'ясті Блека.

— Ні! — прошипів Джипо. — Не дитину! Ти збожеволів?

Блек вивільнив зап'ястя і розслабився, коли побачив, що хлопчику забракло сили піднятися на підвіконня. Той уже спустився і знову задумливо глянув на фургон. За кілька секунд він різко розвернувся й побіг назад стежиною, що вела вздовж озера.

— Думаєш, він нас почув? — стривожено запитав Блек.

— Не знаю, — відповів Джипо. Шок від несподіваної появи хлопчика враз привів його до тями.

— Він добряче налякав мене, — сказав Ед, витираючи обличчя долонею. — Сядь, Джипо, і розслабся. Може, я спробую дати раду тому клятому замкові?

— Ти? — обличчя Джипо відразливо скривилося. — Ні! Ти можеш знищити і першу цифру, якщо не маєш хисту. Тримайся від замка подалі!

Блек простягнув руку й схопив італійця за сорочку, добряче його трусонувши.

— Тож якщо я не зроблю цього, і ти цього не зробиш, як же ми відчинимо сейф? — запитав він голосом, сповненим люті.

— Ти ще не зрозумів? Ми не відчинимо його! Я вже три дні працюю над замком! Година за годиною. І що? Одна цифра відкрилася — і все. А в такому замку не менше шести цифр. Я маю знайти ще п'ять. Гаразд, може, за тиждень відгадаю другу. А може, і ні. Якщо вдасться, залишиться ще чотири. До того часу я збожеволю! Неможливо працювати при такій спеці! Неможливо! Я іду геть! Я більше не можу! З мене досить! Жодні гроші такого не вартують! Чуєш? Жодні гроші не вартують такого!

— Та закрийся вже! — люто зарепетував Блек. — Не починай спочатку!

Але він стривожився. Ед розумів, що італієць має слухність. Перспектива сидіти в цій духовці ще три чи чотири тижні жахала навіть його.

Джипо знову гепнувся на стілець. Він приклав долоню до зболілого обличчя й безнадійно зиркнув на циферблат.

— А ти міг би розрізати двері? — запитав Блек.

— Тут? Неможливо! Люди побачать полум'я крізь штори. А подумай про температуру! Трейлер може загорітися.

— А що, як ми відвеземо фургон у гори? Френк казав, що на таке, можливо, доведеться піти, і здається, він мав



слухність, — сказав Блек. — Там ти зможеш працювати у відчиненому трейлері. Тоді буде добре, хіба ні?

Джипо витягнув хустинку й приклав до скривавленої щоки.

— З мене досить. Я хочу повернутися додому. Ніхто не може відчинити цей бісів сейф, ніхто!

— Мусимо поговоримо з іншими, — сказав Блек зі скреготом у голосі. — Де твоя витримка? За тими дверима — мільйон баксів! Мільйон баксів! Тільки подумай про це!

— Мені начхати, хай би там і двадцять мільйонів було, — тремтливим голос відповів італієць. — З мене досить, кажу тобі! Ти що, англійської не розумієш?

— Розслабся, добре? — Ед сів на підлогу. — Ми поговоримо з іншими.

Не знаючи про зрив Джипо, Джинні й Кітсон поверталися з покупками з містечка, що розташувалося за п'ятнадцять миль від кемпінгу.

Вони вирішили, що в місцевому магазинчику стало небезпечно закуплятися. Власник точно зауважив кількість їжі, яку вони брали, і може здогадатися, що це забагато як на двох. Тож тепер вони щодня їздили до містечка.

Останні два дні Джинні з Кітсоном постійно перебували в компанії одне одного. Дівчина досі міркувала, чи об'єднатися їй з Алексом, коли вони отримають гроші. Вона знала, що хлопець закоханий у неї, та й сама вона помічала, що юнак їй до вподоби. На відміну від Блека, небезпечним він не був, та й Джинні було затишно біля Алекса.

Доки вони їхали дорогою, повертаючись до кемпінгу, дівчина раз по раз зиркала на Кітсона. Якщо не зважати на поламаний ніс, він був доволі симпатичним, подумала вона. А крім того, Джинні раптом відчула потребу довіритися йому.

— Алексе.

Кітсон поглянув на неї, а тоді знову перевів погляд на дорогу. Він дуже обережно керував машиною, коли поруч сиділа Джинні.

— Тебе щось хвилює?

— Так, — дівчина розправила на плечах мідне волосся. — Якось ти запитав у мене, звідки я дізналася про броньовик і зарплатний фонд. Ти досі хочеш знати?

Кітсон здивувався.

— Ну так, мені було цікаво, але ж це не моя справа, — відказав він. — А чому ти про це згадала?

— Ти добре ставишся до мене, — відповіла Джинні. — Більшість чоловіків на твоєму місці почали б чіплятися, створюючи клопіт. Я це ціную, а тому хочу, аби ти знав, що я не з гангстерської банди.

Кітсон похитав головою.

— Я й ніколи так не думав.

— А ось Морган думав. Він гадав, що я поцупила план у якоїсь банди, з якою працювала, і принесла його вам заради більшої частки. Він не казав цього прямо, але я знаю, що саме так він і вважав.

Алекс збентежено завовтузився. Він точно знав, що саме такої думки Френк і дотримувався.

— Ну, можливо. Але я так не вважав.

— Я дізналася про броньовик і зарплатний фонд через батька, який працював вахтером на дослідницькій станції, — спокійно мовила дівчина.

— Справді? — Кітсон кинув на неї швидкий погляд. — Тоді, звісно, ти не могла не знати.

— Я не намагаюся себе виправдати, — вела далі Джинні, відкинувшись на сидінні. — Моя матір не була хорошою жінкою. Гадаю, в мені багато чого поганого від неї. Вона залишила батька, коли мені було десять. Мати завжди торочила про гроші. Казала, що без них мені нічого не вдасться. Батько був хорошою людиною, але ніколи не заробляв багато. Він добре ставився до мене, але

мені все одно постійно хотілося грошей. Коли я виросла, ця жадоба тільки зросла, доводячи мене до сказу. У мене ніколи не було гарного одягу. Я рідко ходила в кіно, а весь вільний час не раз я витрачала на розглядання вітрин розкішних магазинів, заздрячи людям, які мали змогу придбати те, що я бачила і чого хотіла. Батько постійно розповідав мені про зарплатний фонд, і я часто мріяла здобути всі ті гроші. Тато вважав, що відмовлятися від страхування грошей було божевільною ідеєю, бо, на його думку, пограбувати броньовик було не так вже й складно. Ми часто це обговорювали. То він придумав сховати панцерник у фургон. Тільки не думай, що він коли-небудь мав намір таке зробити. Він би ніколи на це не пішов, але ідея такого пограбування стала для мене нав'язливою.

Тепер Кітсон вів машину повільно, зосередивши всю увагу на розповіді Джині. Він дивився, як сонце, наче червона полум'яна куля, зникає за горами.

— Батько захворів, — продовжувала дівчина, обхопивши пальцями одне коліно. — Йому лишалося два роки до пенсії, і він намагався дотягнути до того часу, але зрештою таки був змушений залишити роботу.

Вони дали йому лікарняний, але він усе одно був надто хворим, аби повертатися до роботи, коли настав час. Тож його звільнили — і залишили без пенсії. Я приходила до начальника персоналу пояснити ситуацію, але він навіть не вислухав, вважаючи мене жебрачкою. Тож коли батько помер, я вирішила помститися. Убити двох зайців одним пострілом: поквитатися і стати багатою. Подумки я вже давно розробила план — лишалося тільки знайти людей, здатних мені допомогти. Одного вечора у кав'ярні я почула, як чоловіки розмовляють про Моргана. Зі сказаного я зрозуміла, що саме до нього і слід звернутися. Ось і вся історія. Це був батьків план, але він би ніколи ним не скористався.

— Мені шкода твого батька, — сказав Кітсон.

— Так, — юнак побачив, як долоні Джинні стислися в кулаки. — І ще мені шкода, що я почала це все, Алексе. Знаю, що я вперта, зла й жадібна до грошей. Я це знаю, але я не думала, що все буде саме так. Про вбивства говорити так легко. Дивишся кіно — і все видається настільки простим. А насправді...

— Слухай, Джинні, — голос Кітсона враз став серйозним. — А чому б нам з тобою не втекти? Ми могли б податися до Мексики. Якщо вирушимо просто зараз, маємо шанс вийти сухими з води.

Вона завагалася, а тоді похитала головою.

— Ні! Зараз справи я не залишу. Можна було відступати до вбивства охоронця і водія, до смерті Моргана. Тепер я мушу дійти до кінця, Алексе. Але ти їдь. Я б хотіла, щоб ти вирвався, та я мушу закінчити справу. У нас досі є шанс дістати ті гроші. Що мені тепер втрачати? Але ти їдь, Алексе. Тобі взагалі не варто було в це вплутуватися, — вона поглянула на нього. — Чому ти погодився? Ти ж не хотів — я це бачила. Чому ти проголосував «за»?

Кітсон знизав плечима.

— Через тебе, — відказав він. — Ти стала для мене важливою з першої миті, відколи я тебе побачив.

— Мені шкода, Алексе. Справді шкода.

— А як отримаємо гроші, може, нам поїхати разом? — запитав Кітсон, напружено вдивляючись у дорогу. — Я кохаю тебе, Джинні. Ти єдина дівчина, яка коли-небудь щось для мене означала.

— Не знаю, Алексе. Можливо. Зачекаймо, доки справді отримаємо гроші. Я боюся ускладнень. Можна, я подумаю про це?

Кітсон був настільки враженим її словами, що мало не з'їхав з дороги.

— Джинні, хочеш сказати, що справді є шанс, що ти погодишся?

Вона поплескала його по руці.

— Дай мені подумати, Алексє.

Доки вони повернулися в кемпінг, уже стемніло.

Кітсон, піднесений після розмови з Джинні, виклав продукти на кухні й пішов до фургона. Берег озера був безлюдним, і випускати Блека і Джипо було досить безпечно. Щойно він побачив, як вони виходять із трейлера, то збагнув: щось не так.

Джипо ішов повільно і важко, згорбивши плечі. Його праву щоку, яка трохи кровила, прикрашав синець.

Коли Кітсон запитав, у чому справа, італієць не відповів. Він мовчки зайшов до хижки й плюхнувся в крісло.

Блек, із суворим виразом обличчя й недобрим блиском в очах, підійшов до дивана, потягнувся до пляшки з віскі й налив собі нерозбавленого напою. Тоді сів і наспився.

— Навколо фургона вештався якийсь малий, — сказав Ед, коли Кітсон зачинив двері хижки й замкнув їх. — Він намагався зазірнути всередину.

Відчуваючи напружену атмосферу, Джинні запитала:

— А що із замком?

Блек знизав плечима.

— Поки не щастить, — Ед відхилився й глянув на дівчину. — Друга цифра ніяк не хоче проявлятися. Джипо через це геть знетямився.

— Знетямився! — пронизливо вигукнув італієць. — Я йду! Замок мене перемиг! Ви чули? Я йду!

— Але ти не можеш піти, — спокійно мовила Джинні. — У чому справа?

— Справа? — Джипо вдарив кулаками по колінах. — Неможливо працювати у фургоні в таку спеку! Ти й гадки не маєш, як це! Я вже три дні намагаюся відчинити замок! І все безрезультатно! А тепер я йду геть!

— Ти казав Френку, що, можливо, доведеться працювати цілий місяць, — сказала Джинні. — Ти не можеш дати задній хід уже за три дні.

— Облиш його, — почав Блек. — Я цілий день це пояснював тому гівнюку, аж доки самому не обридло. У фургоні — справжнє пекло. Мусимо податися в гори, як і казав Френк, аби можна було працювати у відкритому трейлері. Ми не можемо продовжувати сидіти всередині, це просто нереально.

— Буде небезпечно, — сказала Джинні. — Тут ми сховалися серед багатьох інших трейлерів, а ось у горах, якщо нас помітять, то почнуть цікавитися.

— Мусимо піти на такий ризик, — гнівно заявив Блек. — Якщо Джипо не в змозі відчинити замок, треба спробувати розрізати двері. А тут це зробити неможливо.

— За дорогами досі стежать, — тривожно мовив Кітсон. — Нас можуть зупинити, Еде. І ще одне: ми не знаємо, чи зможе «б'юік» витягнути такий вантаж гірською дорогою. Я бував у тих місцях. Шляхи кепські, а частиною з них кілька тижнів тому ще й добряче пройшлася буря.

— Мусимо спробувати, — наполягав Блек. — Якщо поїдемо звідси завтра опівдні, до темряви опинимося на гірській дорозі. Нам потрібно купити намет і їжу. Життя, звісно, буде несолодке, але доведеться потерпіти, доки Джипо не відчинить броньовика.

— Викреслюйте мене! — різко відказав Джипо. — Я повертаюся додому!

Блек почав було щось казати, як раптом у двері хижки постукали.

Запала напружена тиша, а тоді Блек підвівся з пістолетом у руці.

Джипо, блідий, як смерть, нахилився вперед і глянув на двері.

Джинні люто прошепотіла:

— Ви двоє, бігом у спальню!

Ед схопив італійця, тоді підняв його на ноги й потягнув у спальню. Кітсон, весь на нервах, перетнув кімнату й відчинив двері хижки.

Надворі стояв Фред Бредфорд.

— Вітаю, містере Гаррісон, — сказав він. — Вибачте, що заскочив так пізно. Певно, місіс Гаррісон уже готує вечерю.

— Так, — відказав Кітсон, заступивши двері. — Щось трапилося?

— Та начебто. Можна мені заскочити ненадовго? Я вас не затримаю.

Побачивши Кітсонове вагання, Джинні хутко підійшла до дверей.

— О, вітаю, містере Бредфорд, заходьте, — усміхнулася вона. — Я ще не починала займатися вечерею, тому нічого не зіпсується.

Бредфорд зайшов до вітальні. Він виглядав збентеженим, навіть трохи шокованим.

— Запропонуй містеру Бредфорду чогось випити, Алексе, — сказала Джинні.

— Ні, дякую, — відказав Бредфорд. Він сів і потер долонями коліна. — Я не заберу багато вашого часу. Мій малий вештався тут по обіді, — Бредфорд поглянув просто на Кітсона. — Він каже, що у вашому фургоні було двоє чоловіків.

Кітсон відчув, як його серце впало в п'ятки. Він поглянув на Джинні, не знаючи, що казати.

— До нас приходило двоє друзів, — спокійно відповіла Джинні, усміхаючись Бредфорду. — Ми пообіцяли їм позичити трейлер для відпустки, от вони й приходили, якраз коли нас не було, щоб поглянути на нього.

Бредфорд розслабився.

— Ти ба, це ж треба! Я щось таке і сказав малому, але він не повірив. Сказав, що вони кричали й сварилися, і цим його дуже налякали. Він подумав, що то грабіжники.

Джинні розсміялася.

— Усе не так погано, — відказала вона. — Але грошей я б їм не довірила. Вони завжди кричать одне на одного, але це не заважає їм планувати спільну відпустку.

— Вони добряче налякали мого малого, — повторив Бредфорд. — Я подумав, що вам варто сказати. Бо на озері трапляються крадіжки, місіс Гаррісон. Але якщо це друзі...

— Так. Це дуже мило з вашого боку, що ви проявили турботу. Ви впевнені, що не хочете випити, містере Бредфорд?

— Ні, ні, дякую. Не хочу вас затримувати, — він на-супився й потягнув себе за довгий ніс. — Знаєте, мій малий доволі розумний як на свій вік. У нього є ідея щодо викраденого броньовика. Вгадайте, що він думає. Що панцерник сховали у фургоні.

Кітсонові долоні стиснулися в кулаки, і юнак квапливо запахав їх до кишень.

Джинні на мить залякла, але вираз її обличчя не змінився.

— У фургоні? А чому він так вирішив?

— О, гадаю через те, що навколо самі лише фу-ргони, — Бредфорд поблажливо усміхнувся. — Але тільки подумайте — ідея ж непогана. Він каже, що поліція ні-коли не шукатиме в такому місці, як це. І, можливо, він має рацію.

— Цілком імовірно, — погодилася Джинні. — При-наймні уява в нього точно є.

— Це факт. Він хоче, щоб я пішов у поліцію і повідо-мив їм. Вважає, що якщо вони знайдуть у фургоні бро-ньовик, то дадуть йому винагороду. Ви бачили, що вони збільшили винагороду до п'яти тисяч? Сума чималенька.

Запала тиша, а тоді Джинні мовила:

— Не думаю, що йому дадуть винагороду. А ви, містере Бредфорд? — дещо напружено всміхнулася ді-вчина. — Ви ж самі знаєте, наскільки щедра поліція на винагороди.

— Ну, так, — сказав Бредфорд. — Я ніяк не можу ви-ршити, іти мені в поліцію чи ні. Розумієте, я гадаю, що



малий може мати рацію, але в поліції мені, певно, скажуть займатися власними справами.

— Оскільки ви також маєте фургон, містере Бредфорд, я не здивуюся, якщо вони запідозрять, що ви ж самі той панцерник і вкрали. Пригадую, якось мій батько знайшов намисто із перлами й відніс його поліції, вимагаючи нагороду. Вони ж хутенько його арештували. Знадобилося кілька тижнів, аби зняти звинувачення, а винагороду він так і не отримав.

Очі Бредфорда розширилися.

— Не може бути! А я про це не подумав. Тоді питання вирішено. Моя хата скраю. Я радий, що поговорив з вами. Таке б мені точно не спало на думку.

Він підвівся.

— Мусимо прощатися, містере Бредфорд, — усміхнувшись, сказала Джинні. — Ми завтра від'їжджаємо.

— Справді? Ой, як шкода! То вам тут не сподобалося?

— Ні, тут чудово, але ми запланували довгу мандрівку. Спершу рушимо до озера Стеґ, а потім — до озера Дір.

— Оце так подорож! Зичу вам щастя.

Бредфорд потиснув їм руки. Він стояв біля дверей і базикав ще кілька хвилин, хоча Джинні й Кітсон тільки й мріяли, щоб він пішов. Нарешті він махнув на прощання й рушив залитою місячним сяйвом стежкою до своєї хижки.

Джинні зачинила двері й повернула ключ.

— Ну, як каже містер Бредфорд, питання вирішено. Мусимо їхати.

— Ага, — погодився Кітсон. — Оце ж ти впоралася з цим типом. Ти була просто неймовірна!

— Ну добре, добре, селюче, — сказав Блек з-за дверей спальні. — Не впадай в істерику. От уже паскудний малий! Я так і знав, що він нас почув.

Джипо підійшов до дверей спальні, прислухаючись до розмови.

— Що ж, завтра ми їдемо, — продовжував Блек. — Не можна ризикувати: пацан може нас випередити, — він повернувся до Кітсона: — Тобі ще не пора забиратися звідси й стерегти фургон? Малому може спасти на думку повернутися й шпигувати.

Кітсон кивнув. Він підійшов до дверей, відчинив їх і вийшов у ніч.

Джипо мовив спокійним, беззаперечним тоном:

— Завтра я їду додому. Зрозуміло? З мене досить. А зараз я йду спати.

Він повернувся до спальні й захлопнув двері.

— Я з ним розберуся, — заявив Блек, і в його очах загорівся жахний вогник. — Я вже добряче втомився від цього гівнюка.

Джинні пішла на кухню й почала готувати вечерю.

Блек підійшов до дверей і сперся на них.

— Ти справді добре обкрутила того типа, крихітко, — мовив він. — Ти вже обдумала мою пропозицію? Я розумний, і ти розумна. Будемо гарною парою розумних людей. Ну то як?

Вона поклала два великі стейки на сковорідку.

— Ти б мене не зацікавив, навіть якби був останнім чоловіком на землі, — відповіла дівчина, не дивлячись на Блека.

— Добре, крихітко. Ми це ще побачимо.

Ед загадково всміхнувся, неначе щось задумав, а тоді підійшов до крісла і вмовився у ньому.

Зранку наступного дня Кітсон поїхав до містечка, лишивши Джинні стояти на чатах біля фургона, доки Блек і Джипо сиділи в хижці. Це було доволі ризиковано, але Джипо перебував у настільки важкому стані, що Блек відчував: у трейлері він з ним не впорається.

Усе було настільки погано, що Блеку й Кітсону довелося прив'язати Джипо до ліжка й заткнути йому рота. Коли вони зрештою це зробили, Ед, важко дихаючи й люто зиркаючи, махнув Алексу: мовляв, ходімо в іншу кімнату.

— Залиш цього покидька на мене. Я переконаю його змінити думку. До часу, коли ти повернешся, він таки захоче їхати з нами.

Кітсону дуже не хотілося лишати Джипо в такому стані, але він знав, що відчинити броньовик без навичок італійця вони не зможуть. Крім того, здавалося, що Джипо трохи звихнувся розумом, а тому Алекс полегшено спихнув відповідальність на Блека.

У містечку Алекс придбав великий намет і чималий запас консервів. Перед тим вони обговорили проблему з їжею і вирішили, що коли вони опиняться в горах, то буде небезпечно спускатися в місто за продуктами. Тож потрібно було добряче заpastися провізією. Кітсон повернувся до хижки з повним багажником покупок.

Щойно він вийшов з авто, підбігла Джинні.

— Щось трапалося? — запитав Алекс.

Вона похитала головою.

— Ні, але я рада, що ти повернувся. Я досі думаю про того малого. Чим швидше ми поїдемо, тим краще.

До хижки вони повернулися разом.

Джипо сидів в одному із крісел. Його обличчя сполотніло, а очі глибоко запали. Він не підвів погляду, коли ті зайшли.

Блек ходив туди-сюди й палив.

— Впорався? — запитав він Кітсона.

— Так, я все придбав.

Алекс запитально глянув на Джипо, а тоді перевів погляд на Блека.

— Із Джипо все гаразд, — повідомив Ед. — Я поговорив з ним — і тепер він готовий співпрацювати.

— Ти змусив мене до цього, — тремтливим голосом відказав Джипо. — Нічого хорошого з цього не вийде. Я попереджав про це раніше. І знову попереджаю, — раптом він зиркнув на Кітсона. — Ти ж був моїм другом. Оце так друг! Тримайся від мене подалі! Я не хочу мати з тобою нічого спільного!

— Що трапилося? — запитав Алекс, не відводячи погляду від італійця.

— Довелося трохи натиснути на нього, — відповів Блек. — Мусив пояснити, що коли він відмовиться співпрацювати, то вскочить у халепу.

— Він сказав, що зламає мені руки, — тихим, тремтливим голосом сказав Джипо. — Як же людина може жити без рук?

Кітсон почав було щось казати, але Блек тільки похитав головою.

— Годі вже, треба забиратися, — сказав Ед. — Хтось є поблизу?

Джинні з Алексом вийшли на вулицю.

Озером плавали човни, але поблизу ніхто не вештався.

Кітсон причепив фургон до «б'юіка», а тоді підтягнув його ближче до дверей хижки.

— Хлопці, ви готові?

Ед підійшов до дверей разом з італійцем.

Кітсон відчинив двері фургона, Блек і Джипо хутенько зайшли в нього, і юнак зачинив їх усередині. Переміщення тривало кілька секунд, не більше.

— Я зачекаю тут, доки ти закінчиш усі справи в офісі, — сказав Кітсон, даючи Джинні свій гаманець.

Чекаючи, Алекс запалив цигарку, притулившись до стіни трейлера. Він дуже нервував. Так, вони виїдуть на відкритий простір. Цей план віщував проблеми, але іншого способу відчинити броньовик не було.

— Агов, містере!

Кітсон здригнувся і швидко роззирнувся.

Хлопчик у джинсах, картатій червоно-білій сорочці та з солом'яним капелюхом на голові вигулькнув з іншого боку фургона.

— Привіт, — відповів Кітсон.

Хлопчик дивився на нього, трішки схиливши голову на бік.

— Ви знаєте мого тата. Я Фред Бредфорд-молодший.

— Справді? — Кітсон намагався говорити якомога природніше.

Хлопчик насупився, а тоді перевів погляд на фургон.

— Це ваше? — запитав він, вказавши великим пальцем на трейлер.

— Так, — відповів Кітсон.

Хлопчик уважно розглядав фургон.

— Наш мені подобається більше.

Кітсон промовчав. Понад усе йому хотілося, щоб Джинні повернулася й вони якомога швидше забралися звідси.

Хлопчик сів навпочіпки й зазирнув під фургон.

— Оце так! А ви чимало сталі причепили, правда? — запитав він, зиркаючи на Кітсона. — Навіщо? Це ж тільки додає ваги.

— Не знаю, — відказав Кітсон, замислено потираючи щелепу. — Фургон уже був таким, коли я його придбав.

— Тато казав, учора до вас приходило двоє друзів. Це правда?

— Ага.

— А що з ними?

— Нічого.

Малий уважно придивився до Алекса. Кітсона збен-тежив цей погляд.

— З ними щось було не так. Я чув, як вони кричали одне на одного.

— Вони завжди кричать одне на одного, — відповів Кітсон. — У цьому немає нічого особливого.

Хлопчик встав і глянув на трейлер.

— Можна мені зазирнути всередину, містере?

— Вибач, — Кітсон усе більше дратувався. — Ключ у моєї дружини.

Хлопчик видався здивованим.

— Мій тато ніколи не довіряє ключів мамі. Вона завжди їх губить.

— Моя дружина нічого не губить.

Хлопчик знову сів навпочіпки й узявся рвати траву, розкидаючи стеблинки праворуч і ліворуч.

— Ваші друзі зараз там?

— Ні.

— А де ж вони?

— Вдома.

— Де це?

— У Сент-Ловренсі.

— Вони живуть разом?

— Так.

— Вони кричали одне на одного. І налякали мене.

Кітсон знизав плечима.

— Нічого особливого. Вони завжди кричать одне на одного.

Хлопчик зняв капелюх і почав складати в нього траву.

— Один із них назвав іншого боягузливим гівнюком, бо той не міг чогось зробити. А чого саме?

— Гадки не маю, — відповів Кітсон і запалив цигарку.

— Здається, вони добряче гнівалися одне на одного.

— Вони хороші друзі. Тобі не варто через них переїматися.

Наповнивши капелюх травою, хлопчик нахилився вперед, устромив у нього голову, а тоді натягнув капелюх.

— Так моя голова не перегрівається, — пояснив він, помітивши здивований погляд Кітсона. — Це мій власний винахід. На ньому можна заробити гроші.

— Ага, — відказав Кітсон. — Слухай, малий, йшов би ти краще додому. Тато може хвилюватися, куди ти подівся.

— Не хвилюватиметься. Я сказав йому, що шукатиму вкрадений панцерник — той, що з грішми. Він ще з годину не чекатиме на мене. А ви читали про броньовик, містере?

— Так, читав.

— Знаєте, що я думаю?

— Так, твій тато розповідав.

Хлопчик насупився.

— Йому не треба було цього робити. Якщо він розпатякуватиме це всякому, кого тільки подибле, я можу втратити свою винагороду.

Раптом Кітсон помітив Джинні, яка квапливо йшла до них стежиною.

— Я маю намір забрати ту винагороду, — продовжив хлопчик. — П'ять тисяч баксів. Знаєте, що я робитиму з грішми, коли їх отримаю?

Кітсон похитав головою.

— Не віддам їх татові — ось що я робитиму.

Підійшла Джинні.

— Це Бредфорд-молодший, — мовив Кітсон.

— Привіт, — відказала Джинні й усміхнулася.

— У вас є ключі від фургона? — запитав хлопчик. —

Він каже, що я можу зазирнути всередину.

Джинні й Кітсон перезирнулися.

— Вибач, — відказала Джинні. — Я вже поклала ключ в одну із валіз. Складно тепер шукати.

— Закладаюся, ви його загубили, — зневажливо гмикнув хлопчик. — Ну що ж, мушу йти. Тато сказав, що ви їдете.

— Так, — відказала Джинні.

— Ви їдете просто зараз?

— Так.

— Щасливої дороги, — хлопчик відвернувся й рушив стежиною, запхавши руки в кишені штанів і фальшиво мугикаючи якусь пісеньку.

— Ти гадаєш?.. — почав Кітсон, а тоді змовк. — Ну, вперед. Забираймося звідси.

Вони сіли у «б'юік».

Коли машина рушила, Фред Бредфорд-молодший, який зійшов зі стежки, повернувши за ріг і зникнувши з поля зору, повернувся чагарниками назад і тепер нерухомо стояв і дивився, як від'їжджають «б'юік» та фургон. А тоді дістав добряче замацаний блокнот і обрубком олівця нашкрывав номер «б'юіка».



## РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ

### I

Широка шестисмугова автострада була переповнена різноманітним транспортом. Було там і кілька машин, що тягнули за собою фургони.

Раз по раз патрульний літак спускався нижче й пролітав над автострадою, наче інспектуючи трафік. І щоразу Кітсон подумки здригався.

Патрульні офіцери час від часу зупиняли великі вантажівки з накритим верхом і перевіряли їх. Але, здається, влада вирішила, що трейлери — недостатньо міцні, аби витримати броньовик, тому фургонів не зупиняли.

Украй знервований, Алекс кермував, постійно нагадуючи собі, що мусить рухатися на швидкості не більше тридцяти миль за годину. Вони їхали шість годин, і за весь цей час Джинні, що сиділа біля юнака, сказала лише пару слів. Кітсон також відчував, що розмовляти зовсім не хочеться.

Щоразу, коли вони проминали поліційну машину чи копа на мотоциклі, їхні серця завмирили. У такій мандрівці важко підібрати тему для розмов. До дороги, що піднімалася вгору, вони дісталися близько сьомої години вечора.

Сонце сховалося за горами, й запанувала темрява, коли Кітсон почав підніматися першими віражами гірського серпантину.

Вести машину було складно. Алекс знав: варто йому недооцінити вигин — і фургон сповзе з дороги, не лишивши жодних шансів повернути його на шлях.

Юнак відчував, який опір доводилося долати «б'юіку», і бачив, як ледаче реагує авто на команду «вперед». Кітсон переймався через це, адже знав: двадцятьма милями вище дорога стане по-справжньому поганою і крутою. Він не відривав погляду від індикатора температури охолоджувальної рідини й бачив, як стрілка повільно рухається від «нормальної» до «гарячої».

— Скоро вода закипить, — повідомив він Джинні. — «Б'юіку» важко тягнути фургон. Миль із двадцять ми ще так просунемося, але далі можемо вскочити в халепу.

— Буде гірше, ніж тут? — запитала Джинні, коли Кітсон повернув кермо й повільно почав витягувати «б'юік» на різкий, крутий віраж.

— Так, зараз ще квіточки. Кілька тижнів тому бурею було зруйновано одну складну ділянку. Її так і не полагодили. Все одно цим шляхом ніхто не їздить: усі користуються дьюкасівським тунелем крізь гору.

За три чи чотири милі вода сягнула точки кипіння, тож Кітсон сповільнився, а тоді пригальмував.

— Дамо машині кілька хвилин остигнути, — сказав він і вийшов, збираючи кілька великих камінців, щоб підкласти їх під задні колеса авто. Джинні відчинила трейлер.

Кітсон обійшов фургон і зазирнув усередину. Було надто темно, тож ні він не міг розгледіти Блека, ні Блек — його.

— Що там таке? — запитав Ед.

— Двигун кипить, — відказав Алекс. — Дамо йому кілька хвилин на охолодження.

Блек виліз із фургона і підійшов до краю дороги, вдихаючи прохолодне гірське повітря.

— Ну, ми хоч далеко вже вилізли. Скільки ще до вершини?

— Близько шістнадцяти миль. Та попереду — найгірше.

— Гадаєш, впораємося?

Кітсон похитав головою.

— Ні. Вантаж надто великий, ми його не витягнемо. Максимум, що я можу, — це підняти сам фургон, без броньовика.

Джинні приєдналася до них.

— Можна вивести панцерник і підняти його окремо, — запропонувала вона. — Дорога все одно у нашому розпорядженні, до того ж — надворі темно.

Блек завагався.

— Це єдиний спосіб піднятися до вершини, — сказав Алекс. — Хоча й це зробити буде непросто.

— Ну добре. Але якщо хтось помітить нас — ми пропали.

Джипо стояв біля броньовика і слухав, а тоді втрутився в розмову:

— Куди ми взагалі їдемо? Чи далеко ще?

— Біля вершини є ліс із озером, — сказав Кітсон. — Якщо зможемо туди дістатися, то знайдемо ідеальне місце.

— Якщо ми збираємося сідати в панцерник, доведеться полагодити дріт акумуляторної батареї, — сказав Блек. — Ну ж бо, Джипо, зроби щось, а не стій тут, як якась примара.

До часу, коли вони полагодили дроти — а для цього довелося відкрити ломом капот броньовика, — «б'юік» уже охолов.

— А може, ми б могли ще трохи протягнути його всередині? — запитав Блек. Витягувати панцерник із фургона йому не хотілося.

— Краще не треба, — відказав Кітсон. — Дорога стає крутішою. Ми знову закипимо — і знову будемо довго чекати.

Блек знизав плечима. Він сів у броньовик, завів двигун і вивів сейф на колесах із трейлера.

— Їдь попереду, — сказав він Кітсону. — Ми з Джипо їхатимемо за тобою. Я не вмикатиму фар. Напрямок визначатиму за твоїми задніми фарами.

Кітсон кивнув і вмотився біля Джинні, яка вже сиділа у «б'юіку». Коли машина поїхала, дівчина висунулася з вікна й озирнулася, спостерігаючи за броньовиком.

Розпочався новий підйом. «Б'юік», звільнений від ваги панцерника, рухався тепер легко.

— Вони правильно їдуть? — запитав Алекс.

— Так, — відповіла Джинні. — Але їдь трохи повільніше. Вони втрачають тебе на поворотах.

Так вони піднімалися ще двадцять хвилин, доки не дісталися до розмитої ділянки дороги.

Кітсон увімкнув передні фари й зупинився.

— Лишайся тут, — сказав він, — а я піду роззирнуся.

Він підійшов до броньовика й пояснив Блеку, що має намір перевірити дорогу.

У світлі фар вони дивилися на шлях, що здіймався вгору, майже як стіна будинку. Всюди було розкидано уламки скель і каміння.

— Заради бога! — вигукнув Блек. — І нам потрібно піднятися туди?

— Саме так, — Кітсон похитав головою. — Буде непереливки. Спершу нам потрібно трохи прибрати каміння.

Він рушив уперед, час від часу зупиняючись, аби відсунути на узбіччя найбільші валуни. Трьом чоловікам знадобилося півгодини, щоб прибрати з дороги хоч деякі великі уламки. Найгірша ділянка простягалася на п'ятсот ярдів, а далі шлях ставав кращим.

— Здається, вистачить, — важко дихаючи від втоми, мовив Кітсон. — Якщо ми вже дісталися так далеко, то й із рештою впораємося.

Чоловіки спустилися до «б'юіка».

— Рухайся дуже повільно, — сказав юнак Блеку. — Лише на першій передачі. Доведеться увімкнути фари. Що б не сталося, продовжуй рухатися. Якщо зупинишся, то просто не зможеш знову завестися.

— Добре, добре, — роздратовано буркнув Ед. — Не вчи мене водити машину. Ти стеж за своєю таратайкою, а я пильнуватиму свою.

— Не їдь, доки я не піднімуся нагору, — продовжував Кітсон. — Можливо, мені це вдасться не з першого разу, тому доведеться задкувати. Я не хочу, щоб ти мені заважав.

— Добре. Годі вже базікати, — гарикнув Ед. — Берися нарешті до діла!

Кітсон знизав плечима, підійшов до «б'юіка» і сів.

Увімкнувши фари, він поставив машину на першу передачу і, постійно тиснучи на педаль газу, почав підніматися схилом.

Потужний двигун допомагав йому, але фургон, хоч і порожній, усе одно був важким і тягнув машину донизу. Вряди-годи задні колеса авто буксували, розкидаючи навсібіч каміння і гравій.

Джинні нахилилася вперед й уважно придивлялася до дороги, попереджаючи Кітсона про великі камені ще до того, як він сам їх помічав. Тепер вони рухалися повільніше. Вчепившись у кермо, Алекс щось бурмотів про себе, натискаючи на газ і відчуваючи, як тремтить машина.

«Щомиті, — думав він, — ми можемо спинитися. І тоді нам гаплик».

Він різко повернув праворуч, аби послабити напругу троса, а тоді — ліворуч, маневруючи на вузькій ділянці.

Знадобилася вся його майстерність, щоб не дати «б'юіку» з'їхати з дороги.

Швидкість машини зростала.

Вода в радіаторі почала закипати, тому всередині авто стало нестерпно гаряче. Нарешті фари вихопили з темряви рівнішу ділянку дороги.

— Ти майже зробив це! — схвильовано закричала Джинні. — Лишилося кілька ярдів.

Кітсон залишив про запас трішки потужності двигуна саме для такої миті. Він втиснув педаль газу в підлогу. Задні колеса закрутилися, машину занесло праворуч, але нарешті шини торкнулися дороги — і вже фургон ковзнув рівною поверхнею, а «б'юік» миттю почав набирати швидкість.

Юнак зупинив авто.

— Ми це зробили! — усміхаючись, вигукнув він. — Ух! Я вже думав, що нас знесе!

— Молодець, Алексє! — мовила Джинні. — Ти чудово керував.

Юнак усміхнувся до неї, тоді поставив машину на гальма і вийшов.

Блек уже розпочав підйом. У нього не було потужного двигуна, який допоміг би йому, як Кітсонові, проте й важкого фургона тягнути не доводилося.

— Він їде надто швидко, — сказав Кітсон і побіг вниз по схилу, назустріч фарам броньовика.

Блек брав підйом немов штурмом, вчавивши педаль газу в підлогу, і тому нічого не лишив собі в резерві на крайній випадок.

Панцерник хитався й підскакував на нерівній поверхні, через що Джипо, який сидів біля Блека, вдарився об стіну.

— Повільніше, — видихнув італієць. — Ти їдеш надто швидко!

— Стули писок! — проревів Блек. — Я впораюся!

Джипо побачив, як у світлі фар вигулькнув великий камінь.

— Обережно! — закричав він.

Але Блек не побачив каменя. Праве переднє колесо броньовика вдарилося об перешкоду — і машину занесло ліворуч. Перш ніж Блек встиг відновити контроль над авто, панцерник зупинився посеред дороги, а двигун заглух.

— Він зараз перевернеться! — крикнув Джипо, стривожений кутом нахилу машини, і спробував відчинити дверцята. Але кут був настільки гострим, а двері — такими міцними, що італійцю не вдалося здійснити задумане.

— Не рухайся, дурню! — заволав Блек. — Ти ж нас перевернеш!

Саме підбіг Кітсон.

Його також налякав кут нахилу панцерника, тому він вискочив на підніжку авто, щоб своєю вагою втримати колеса, які були ладні ось-ось піднятися.

— Заводь машину й повільно задкуй, — сказав він Блеку.

— Якщо я заведу її, вона перевернеться, — огризнувся Ед. Піт стікав його обличчям.

— Іншого способу немає. Їдь якнайповільніше і максимально поверни праворуч.

Блек тремтливою рукою натиснув на стартер, а коли двигун ожив — увімкнув передачу.

— Повільно витискай зчеплення, — сказав Кітсон. — Без різких рухів. І починай повертати, щойно зрушиш із місця.

Лаючись про себе, Блек почав витискати зчеплення. Коли броньовик ворухнувся, він повернув кермо. На якусь жажливу мить він відчув, як праві колеса відірвалися від землі. Ед був певен, що панцерник зараз перевернеться, але вага Кітсона допомогла авто втриматися

рівно. Машина повільно розвернулася і знову опинилася перед крутим підйомом.

Блек спробував увімкнути передню передачу, але броньовик поїхав униз, тому чоловіку довелося натиснути на ножне гальмо.

Двигун змовк.

— Молодець, — зі зневагою мовив Кітсон. — Вилазь. Давай я спробую вивезти машину нагору.

Щось бурмочучи, Ед виліз із кабіни, з явним полегшенням залишаючи водійське сидіння.

Алекс поглянув на кут нахилу автомобіля і скрушно похитав головою.

— Принесіть кілька каменюк. Потрібно підперти задні колеса, — сказав він і, підійшовши до узбіччя, схопив великий камінь, потягнув його до панцерника й поклав у м'який ґрунт за одним із задніх коліс.

Похитуючись, Блек підтягнув камінь і зафіксував інше колесо.

Кітсон сів у кабіну броньовика й завів двигун.

Визирнувши з вікна, він сказав:

— Ви з Джипо готуйтеся підпирати колеса, якщо двигун заглухне. Може, доведеться підніматися ривками, бо покришки тут не зчепляться з дорогою.

— Давай уже! — проричав Ед, злий на себе, що не зміг підняти панцерник.

Юнак розігрів двигун, а тоді відпустив ручні гальма — броньовик уперся задніми колесами в каміння.

— Поїхали! — закричав Алекс і почав м'яко витискати зчеплення.

Панцерник рушив уперед. Задні колеса закрутилися, осипаючи Блека і Джипо душем із бруду й камінців. Напівосліплі, вони розвернулися до машини спиною, щоб захистити обличчя.

Кітсон намагався тримати броньовик рівно, піддаючи газу, але навантаження було надто великим, і двигун



заглух. Юнак саме встиг натиснути на гальма, відвоювавши хоч кілька ярдів дороги.

Незважаючи на гальма, панцерник усе одно сповзав назад, і Кітсон гукнув до Блека, щоб той заблокував колеса. Однак перш ніж Блек і Джипо піднесли камені, він втратив цілий ярд.

Під час наступної спроби двоє помічників стояли на відстані, тож Кітсону вдалося здолати добрих чотири ярди, перш ніж двигун заглух знову. Цього разу Блек і Джипо поквапилися і встигли підставити камені під колеса до того, як машина почала сповзати.

Уся ця процедура тривала не менше півгодини. Кітсон виривався вперед, а Блек і Джипо блокували колеса. Зрештою вони опинилися за п'ятдесят ярдів від «б'юіка», але всі троє були настільки виснажені, що Ед оголосив перепочинок.

— Нехай цей сучий син охолоне, — важко дихаючи, мовив він та обіперся на броньовик.

Кітсон вийшов з кабіни.

— Уже недалеко, — сказав він, коли побачив Джинні, що бігла їм назустріч. — Здолаємо ще цю ділянку, а далі буде легше.

— Ти чудово впорався, — сказала йому дівчина.

Алекс радісно всміхнувся до неї.

— Крутий шоферюга, — глумливо мовив Блек. — Вундеркінд машинної справи.

Джинні поглянула на нього.

— А ти цим похвалитися не можеш, правда? — відрізала вона.

Ед вищирився до неї.

— Так, захищай його. Більше це зробити нікому.

Він відійшов до краю дороги, де сів на скелі й запалив цигарку.

Довелося трохи почекати, перш ніж Кітсон вирішив, що машина достатньо остигла. Юнак гукнув Блека і сів

у броньовик. За десять хвилин рухомий сейф уже стояв біля «б'юіка».

— Тепер я вже зможу тягнути панцерник, — сказав Алекс. — Краще знову його заховати.

Він завіз броньовик у фургон, куди потім зайшли Блек і Джипо.

Зачинивши задню стінку трейлера, Кітсон повернувся до «б'юіка» і сів за кермо.

— Ти чудово впорався. Якби не ти, нам би нічого не вдалося, — сказала Джинні.

Вона нахилилася вперед і торкнулася вустами до його щоки.

## II

Блека розбудило сонце, що проходило крізь щілину біля входу до намету. Чоловік розплющив очі й поглянув на похилий брезентовий дах. Йому знадобилося кілька секунд, аби згадати, де він.

Ед знову заплющив очі й насупився, відчуваючи, як залякли його м'язи після цілої ночі лежання на твердій землі. «Принаймні ми знайшли хорошу схованку, — подумав він. — Якщо нам хоч трохи пощастить, можна буде спокійно тут лишатися, доки Джипо не відчинить броньовика».

Неподалік було озеро з проточною водою і великий ліс, що повністю захищав від патрульних літаків, які пролітали вгорі, та й до дороги було добрих п'ятсот ярдів.

Ніхто б не повірив, що панцерник можна провезти розмитою дорогою, тому навряд чи хто-небудь шукатиме їх тут. Тепер усе залежало від Джипо. Якщо він не зможе впоратися із циферблатом, доведеться скористатися автогеном.

Блек шаленів від думки, що вже чотири дні броньовик належить йому, але до грошей він дістатися не міг. Ед

розплющив очі та, примружившись, глянув на годинник. Було п'ять хвилин по шостій. Піднявши голову, Блек подивився на Джинні. Дівчина ще спала, згорнувшись клубочком під ковдрою й поклавши голову на складене пальто.

Кітсон, який лежав між дівчиною та Блеком, також спав. У наметі було мало місця, але всім доводилося спати тут, бо вночі було надто холодно, щоб лишатися надворі. Ед вирішив глянути, чи не спить Джипо. Чоловік сів і враз заціпенів: Джипо в наметі не було.

На мить Блека охопила тривога, але потім він трохи розслабився, подумавши, що Джипо вже на дворі й готує сніданок. Але потрібно було в цьому впевнитися. Ед відкинув ковдру й добряче копнув Кітсона, щоб розбудити його.

— Прокидайся! — сказав Блек, коли юнак підвів голову й поглянув на нього. — Джипо вже встав. У нас багато роботи.

Алекс позіхнув. Оскільки юнак лежав найближче до виходу, він виповз, мружачись від сонця.

Коли Блек приєднався до нього, Джинні сіла, протерла очі й потягнулася.

— Де Джипо? — запитав Алекс, оглядаючи маленьку лісову галявину.

Блек зиркнув на фургон, надійно схований між деревами.

А тоді глянув на невелике озеро.

Джипо як корова язиком злизала.

Склавши долоні навколо рота, Блек закричав якомога гучніше:

— Джипо!

Жодної відповіді. Чоловіки перезирнулися.

— Цей гівнюк утік від нас! — гнівно заявив Блек. — Я мав краще пильнувати за ним. А тепер він зник.

Джинні вийшла з намету.

— Що трапалося?

— Джипо зник! — відповів Кітсон.

— Він не міг далеко піти, — сказала Джинні. — Ще двадцять хвилин тому він спав у наметі.

— Потрібно його повернути! — рішуче вигукнув Блек. — Без нього нам гаплик! Певно, він збожеволів! До автостради двадцять миль — і йому потрібно здолати кожен ярд на своїх двох!

Алекс побіг до дороги. Ед — за ним.

Вони спинилися на краю трав'яної огорожі й поглянули вниз — на довгий, крутий схил, що вів до вузького зигзага білої дороги, вирізаної в гірській породі. Дорога петляла й вигиналася в серпанку туману, що огортав долину.

Раптом Кітсон схопив Блека за руку, вказуючи:

— Он де він!

Ед примружився. Він ледь-ледь зміг розгледіти крихітну постать на відстані півтори милі, що збігала дорогою.

— Ми можемо впіймати його! — сказав Блек. — Коли я дістануся до нього, то він пошкодує, що з'явився на світ! Давай візьмемо машину!

— Ні, — відказав Кітсон. — Дорога надто вузька. Нам нізащо не вдасться розвернути машину, щоб повернутися назад. Ліпше спустимося схилом. Доки він здолає півмилі, ми вже пробіжимо дві.

Юнак зійшов з дороги й рушив крутим схилом. Він біг підстрибом, де було можливо, але здебільшого ковзаючи.

Блеку такий шлях видався небезпечним. Він трохи повагався, але таки рушив за Кітсоном, хоча повільніше.

Алекс дійшов до дороги, перетнув її, проминув трав'янисту огорожу й почав спускатися з іншого схилу. Цей був ще крутішим, а тому йти довелося повільніше. Якось юнак мало не перевернувся. Йому вдалося врятуватися, тільки відкинувшись назад і з'їхавши в потоці каменів на дорогу.

Підвівшись, він зупинився й поглянув донизу.

Тепер він чітко бачив Джипо.

Італієць біг униз, доволі швидко долаючи шлях.

Блек став біля Кітсона.

Перевівши дух, він поглянув туди.

— Ось де він! — вказав Алекс.

Ед загарчав і дістав пістолет.

— Що це ти надумав робити? — Кітсон схопив чоловіка за зап'ястя. — Він же єдиний, хто може відчинити броньовик!

Піт стікав Блековим обличчям. Чоловікові бракувало повітря. Він різко вивільнив зап'ястя і сховав пістолет назад до кобури, а тоді рушив до наступного схилу.

Кітсон саме збирався піти за ним, коли побачив, що Джипо зупинився й зиркнув угору. Секунду він стояв нерухомо, а тоді побіг.

— Він побачив нас! — гукнув Алекс, а тоді гучніше крикнув: — Джипо! Зупинися! Повернися!

Але Джипо не зупинявся. Він вперто продовжував бігти, хоч ноги були як ватні, а легені — мало не розірвались.

Тепер він збагнув марність цієї спроби втекти.

Коли італієць прокинувся в наметі й побачив, що усі його спільники сплять, як убиті, то вирішив вернутися додому. Він не вірив, що зможе вилізти, нікого не розбудивши, але відчув нагальну потребу хоч спробувати. Тож Джипо виліз із-під ковдри, а тоді, зігнувшись, відстібнув полотно намету, переступив через тіло сплячого Кітсона й опинився на сонці. Він навіть не вірив, що все буде так просто.

Тоді чоловік завагався. Італієць знав, що йому доведеться пройти пішки двадцять миль до автостради, звідки автостопом він зможе дістатися до майстерні.

На годиннику — п'ять хвилин по шостій. Можливо, всі решта спатимуть до сьомої чи навіть до восьмої. Перш

ніж спільники збагнуть, що Джипо зник, він матиме годину фори — а можливо, й дві, якщо пощастить.

Це його переконало, і він швидко покрокував дорогою. Він уже йшов близько тридцяти хвилин і здолав майже дві милі, коли почув удалині звук каменепаду.

Підвівши погляд, він побачив, що схилом спускаються Кітсон і Блек. Вони ковзали й мало не падали, але рухалися надзвичайно швидко.

Джипо заціпенів від жаху.

Він почув крик Кітсона:

— Джипо! Зупинися! Повернися!

І тоді сліпо побіг уперед.

Він не пробіг і кількох сотень ярдів, коли збагнув, що не зможе підтримувати такого темпу. Італієць знову озирнувся.

Блек спустився схилом і саме ступив на дорогу. Кітсон з'їжджав на п'ятках у хмарі пилу, розкидаючи навсібіч камінці.

Неначе злякана загнана тварина, Джипо зійшов з дороги й гарячково помчав схилом униз. За кілька секунд він втратив рівновагу і впав долиць. Руки його не слухалися, тому чоловік просто покотився.

Важко дихаючи, Джипо зупинився біля дороги, підвівся й, відчуваючи розпач, озирнувся через плече. Він збагнув: тут ні Кітсон, ні Блек його не побачать, адже скелі слугують прикриттям. Чоловік не бачив переслідувачів і на мить відчував себе у безпеці, але невдовзі долинув галас їхніх рухів, і то загрозливо близько. Джипо відчайдушно роззирався, не сумніваючись, що за кілька хвилин спільники його наздоженуть.

Праворуч від нього простягалася смуга густих чагарників, що росли на гірському схилі. Його вражений панікою мозок міг думати лише про одне: потрібно сховатися. Італієць кинувся в кущі, що сягали йому до стегна, мимохідь розриваючи штани об гострі маленькі

колючки. Але його це не переймало. Джипо дістався до центру чагарника, ліг на землю й випростався. Гілочки кущів зімкнулися над його головою, наче захисна ковдра.

Він лежав нерухомо і прислухався, намагаючись опанувати своє дихання. До дороги першим дійшов Кітсон. Він різко спинився, вражено роззирнувся праворуч і ліворуч, але не помітив і знаку Джипо.

Хекаючи та лаючись, Блек приєднався до нього.

— Де він? — видихнув Ед.

— Схоже, лежить десь у кущах, — відказав Алекс.

Чоловіки поглянули на чагарники. Це було єдине і найочевидніше місце, куди можна сховатися на голому кам'янистому схилі.

— Так ось він! — закричав Ед і гукнув, підвищивши голос: — Джипо! Виходь звідти! Ми знаємо, що ти там!

Італієць здригнувся, почувши Блеків голос, але ще дужче втиснувся в піщаний ґрунт. Він затамував подих і чекав.

Ед повернувся до Кітсона.

— Треба знайти того гівнюка! Ти заходь згори, а я — звідси!

Блек зайшов у чагарники, але, просунувшись тільки на десять ярдів, спинився, усвідомивши, скільки часу й зусиль потрібно, аби прочесати всю ділянку. Якщо йому не пощастить настільки, що він просто наступить на Джипо, він, може, й ніколи не знайде італійця.

Кітсон, рухаючись крізь щільне переплетіння кущів, також усвідомив складність цього завдання і спинився.

Чоловіки презирнулися, стоячи в морі густих зелених чагарників.

— Джипо! — голос Блека тремтів від люті. — Це твій останній шанс! Якщо ти не вийдеш, я поб'ю тебе так, що рідна мати не впізнає! Ану виходь!

Почувши гнів і відчай у голосі Еда, Джипо завмер. Він збагнув: якщо йому вистачить сили волі не зрушити з місця, у нього з'явиться непоганий шанс утекти.

Блек без особливої надії знову рушив уперед. Джипо чув, як переслідувач пробирається крізь чагарники, але його кроки тепер віддалялися. Він чув і кроки Кітсона, але юнак також рухався в інший бік.

Джипо чекав, затамувавши подих. Його серцебиття тим часом повернулося до нормального ритму.

За кілька хвилин шелест рухів обох чоловіків почав танути вдалині. Італієць вирішив, що час зробити свій хід. Якщо вони мали намір прочесати всю ділянку, для нього було б безпечніше змінити місце розташування.

Джипо посунувся, плазуючи піщаним ґрунтом. Маневруючи поміж густими чагарниками, він дбав, аби не зачепити верхівки, що утворювала захисний екран над його тілом.

Італієць проповз уже тридцять чи сорок ярдів і практично розслабився, насолоджуючись безпекою, коли раптом побачив змію. Він саме виставив уперед правицю, занурившись пальцями у м'яку землю, щоб відштовхнутися, і коли підняв голову — зауважив гадюку. Та лежала, згорнувшись. Її пласка, ромбічна голівка була всього за кілька дюймів від його руки.

Джипо втягнув повітря й зашипів від жаху. Його тіло ніби паралізувало. Він неначе скам'янів. Від страху схолола в жилах кров, а серце гупало так, що чоловік мало не задихався.

Змія також не рухалася.

Минуло кілька секунд агонії. Видихнувши крізь стиснені зуби, Джипо забрав руку.

Тієї ж миті гадюка напала.

Джипо відчув різкий біль у долоні. Із диким, жахітним криком він скочив на ноги і незграбно, немов наосліп, помчав крізь чагарники.

Блек і Кітсон завершили оглядати один кінець ділянки й саме розвернулися, щоб прочесати інший.

Від крику Джипо обоє, спинившись, заклакли.



А тоді вони побачили, як Джипо біжить, розмахуючи руками. Від його криків у них схолола кров.

— Придурок збожеволів! — вигукнув Блек і кинувся бігти за Джипо крізь чагарники. Кітсон — за ним.

Охоплений панікою, Джипо вибіг із чагарників, сягнув крутого краю схилу і впав. Він безпорадно покотився вниз, здіймаючи хмару куряви й камінців.

Випередивши Еда, Алекс наздогнав італійця першим. Він упав на коліна біля Джипо, який відпочивав, притулившись до каменя.

— Джипо! — видихнув Кітсон. — Усе добре. Я не дозволю йому доторкнутися до тебе! Що трапилось?

Юнака вразило те, як потьмяніло обличчя Джипо. Очі італійця скидалися на дірки в посірілому простирадлі.

— Змія, — ледь зміг видихнути Джипо.

Спотикаючись, підбіг Блек. Рване дихання роздирало йому горло.

— Ти боягузливий щур! — проревів він. — Я тебе вб'ю за це!

Він надумав копнути розпластане тіло Джипо, але Кітсон заблокував удар рукою.

— Годі вже! — відрізав Кітсон. — Ти не бачиш, що з ним щось не так?

— Змія, — хлипав Джипо, намагаючись підняти паралізовану праву руку й показати її Кітсону.

Юнак нахилився вперед і побачив, як почервоніла й набрякла долоня Джипо. Алекс доторкнувся до неї — і Джипо так закричав від болю, що в Кітсона волосся стало дибки.

— Що трапилось? — запитав він, сідаючи навпочіпки біля Джипо.

— Змія, — видихнув італієць. — Я підповз просто до неї.

Кітсон побачив два проколи на запаленій руці.

— Заспокойся, Джипо, — сказав він. — Я все владнаю. Не бійся.

— Відвези мене в лікарню, — простогнав коротун. — Я не хочу померти так, як мій братик.

Юнак витягнув носову хустинку, скрутив її в джгут, а тоді зав'язав навколо зап'ястя Джипо.

— Хочеш сказати, що його вкусила змія? — запитав Блек, схопивши Кітсона за плече. — Тоді як же ми відчинимо той бісів броньовик?

Алекс, здригнувши плечем, струсив його руку. Тоді витягнув з кишені складений ніжик і відкрив одне з лез.

— Буде боляче, Джипо, — сказав він, схопивши італійця за зап'ястя. — Але це допоможе.

Хлопець устромив вістря ножа в гарячу, набряклу долоню Джипо й зробив надріз.

Італієць закричав. Він ударив Кітсона лівою рукою, намагаючись звільнитися.

Надріз, зроблений Алексом, почав кривавити. Не розтискаючи хватки, Кітсон спробував вичавити зміїну отруту. Юнака хвилювала блідість Джипо: той виглядав так, наче вже був однією ногою в могилі.

— Алексе, — шепотів Джипо. — Ти мій друг. Я не хотів того всього говорити. Відвези мене до лікарні.

— Відвезу. Заспокойся, — втішав його Кітсон. Тутіше зав'язавши хустинку навколо зап'ястя Джипо, він підвівся. — Я прижену «б'юік».

— Що ти зробиш? — знавіснів Блек.

— Візьму машину й відвезу Джипо до лікарні, — відповів хлопець. — Поглянь на нього! Йому дуже погано, — він розвернувся й поліз угору, до дороги.

— Кітсоне! — лють у голосі Блека змусила Алекса зупинитися й розвернутися.

— Чого тобі?

— Повертайся! — закричав Ед. — Ти зовсім клепку втратив? Поглянь туди! — він вказав на літак, що

повільно кружляв над горами. — Витягнеш машину з укриття — і її помітять. Скільки часу знадобиться, щоб сюди приперлися винюхувати копи?

— Яка різниця? — гнівно відказав Кітсон. — Ми маємо відвезти його до лікарні, інакше він помре. Ти що, сам цього не розумієш?

— Ти не виведеш машини з укриття, — проскрипів Блек.

— До лікарні тридцять миль, — заперечив Алекс. — Ти хочеш, аби я на руках його ніс?

— Та мені начхати! — гарикнув Ед. — Ти не виведеш машини на дорогу за білого дня. Йому доведеться полкостися на долю!

— Іди до дідька! — хлопець розвернувся і знову поліз схилом до дороги.

— Кітсоне!

Погроза в голосі Блека знову змусила юнака зупинитися й озирнутися.

Ед витягнув пістолет і спрямував на хлопця.

— Повертайся сюди! — крикнув Блек.

— Він помирає! — відказав Кітсон. — Невже ти не бачиш?

— Повертайся сюди! — люто прогарчав Ед. — Ти не візьмеш машини. Повертайся сюди, і швидко! Я не повторюватиму, селюче!

Відчуваючи, як гучно забилося його серце, Кітсон повільно спустився зі схилу. «Ось воно! — подумав він. — Тут я і подолаю цього покидька. Головне — стежити за його правицею. Зараз ми й поставимо всі крапки на «і». Я не дам Джипо померти».

— Ми мусимо щось зробити для нього, — сказав юнак, наближаючись до Блека. — Не можна стояти й дивитися, як він помирає! Ми маємо доправити його в лікарню.

— Поглянь на нього, дурню! — вигукнув Ед. — До часу, коли ти піднімешся туди, виведеш машину, спустиш

її назад, повантажиш Джипо й відвезеш його до лікарні, він уже помре.

— Ми мусимо щось зробити для нього, — повторив Кітсон, не дивлячись на Блека. Напруживши м'язи, він пройшов повз суперника й краєм ока побачив, що Ед опустив пістолет.

Алекс різко розвернувся й ударив Блека кулаком по зап'ястю.

Пістолет вискочив з Едової руки й упав у чагарники. Блек відскочив назад і став навпроти Кітсона. Настала пауза. Чоловіки презирнулися, й Ед вишкірився.

— Добре, придурку, — тихо сказав він. — Ти сам напросився. Мені завжди хотілося показати тобі, де раки зимують. Тепер ти побачиш, що таке справжня бійка.

Стиснувши долоні в кулаки, Алекс чекав. Його очі примружилися.

Трішки повернувшись, Блек рушив уперед. Він притиснув підборіддя до шиї та опустив руки.

Кітсон ударив лівою, але Блек повів головою, тому удар хлопця просвистів у нього над вухом. Ед пірнув під правицею Алекса й сам зацідив йому правою рукою під ребра. Від цього удару Кітсон, важко дихаючи, відступився.

Блек продовжив наступати, але Кітсон ударив його по голові й правою рукою, і лівою, від чого Ед похитнувся.

Чоловіки розійшлися, але відразу ж почали зближуватися, ухияляючись від важких ударів і приймаючи легші. Вони то сходилися, то розходилися, обидва обачні й пильні.

Кітсону здалося, що Блек відкрився, тому він важко вдарив лівицею, проте Ед відхилився, й Алексова рука лише ковзнула його плечем. Вишкіривши зуби, Ед розмахнувся правицею й добряче вдарив Кітсона під серце.

Удар був сильний, тож Кітсон упав на коліна.

Не припиняючи осміхатися, Блек рушив уперед і вдарив юнака по шії. Алекс упав долілиць. У голові в нього запаморочилося.

Блек відступив.

Кітсону вдалося стати навкарачки. Похитавши головою, він побачив, що Блек знову йде в атаку, а тому вдарив Еда по колінах, обхопивши його ноги.

Падаючи, Блек гупнув Кітсона по маківці.

Чоловіки борюкалися на землі. Досі напівнепритомний, Кітсон спробував схопити Блека за горло, але той ударив хлопця в голову, а тоді відкотився вбік і підвівся. Кітсон змусив і себе піднятися. Він трохи спізнився, підіймаючи для захисту руки, тому прийняв удар Блекової правиці по вилиці. Від такого удару в нього підкосилися ноги. Пірнаючи вперед, юнак схопив Блека за руку. Чоловіки довго боролися в такому положенні: Ед пробував вирватися з Алексової хватки, а Кітсон гарячково намагався втримати його, доки в нього не просвітліє у голові.

Зрештою Блек вирвався й замахнувся, намагаючись завдати Кітсону страшного удару лівою, але юнаку вдалося відхилитися. Алекс зацідив правицею Еду під ребра і побачив, як обличчя суперника викривилося від болю.

Підбадьорений, Кітсон пішов у наступ, б'ючи Блека по голові і правою, і лівою.

Ревучи й бурмочучи, Ед відступав. Боковий удар зліва зацідив йому просто в голову. Чоловік підняв руки вгору, а Кітсон тим часом гупнув його правицею у живіт. Важко дихаючи, Блек відсахнувся.

Вирішивши йти до кінця, юнак нерозважливо кинувся вперед. Він замахнувся для удару, але на мить пізніше, ніж потрібно, і Блек уже встиг викинути праву руку вперед.

Кітсон відчув біль у щелепі, а тоді щось біле й гаряче вибухнуло в його голові. Падаючи, він збагнув, що нараввся на особливий удар Блека, але вже не міг нічого

вдіяти. Хлопець упав долілиць, дряпаючи обличчя об гостре каміння, і, застогнавши від болю, перевернувся, підставляючи порізане обличчя пекучому сонцю. Кілька секунд він так і лежав, оглушений, а тоді зробив зусилля й підняв голову.

Блек схилився над Джипо, пильно розглядаючи його згори.

Кітсон похитав головою, а тоді непевно підвівся. Заточуючись, він підійшов до Еда. Той із суворим і лютим виразом обличчя озирнувся через плече.

— Він мертвий, — холодно й байдуже повідомив Блек. — Цей гівнюк навіть наприкінці зробив нам таке паскудство.

Алекс став навколішки біля Джипо й обхопив долонями його вологу руку.

Італієць видавався розслабленим. Його рот був відкритим, а маленькі очі непорушно дивилися в блакитне небо.

Незважаючи на біль, що пронизував усе його побите тіло, Кітсон подумав: «Якщо Джипо помер, то чи можна сподіватися відчинити панцерник? Куш на мільйон доларів — тільки міраж. Ага, весь світ у кишені! Цього разу Морган точно витягнув погану карту».

— Облиш його, — сказав Ед. — Він мертвий. Ми ніяк не можемо йому допомогти.

Юнак промовчав. Він тримав Джипо за руку, не відриваючи погляду від мерця.

Знизавши плечима, Блек почав довгий підйом вгору, до місця сховку броньовика.

## РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ

### I

Двоє чоловіків спустилися доріжкою до озера й підійшли до Фреда Бредфорда, який саме читав ранкову газету. Він щойно поснідав і, відправивши дружину й сина до озера, насолоджувався відпочинком. Тепер Фред дивився на чоловіків, що наближалися до нього, і намагався збагнути, хто вони такі.

Один із чоловіків був вбраний у форму майора армії, а інший — у дешевий звичайний костюм. Його макітру прикрашав м'який капелюх із круглим пласким наголовком і загнутими крисами. Майор був невисоким білявим чоловіком із типовими військовими вусами й засмаглим худим обличчям. Погляд його блакитних очей був суворим і прямим. Його супутник — високий, кремезний, з червоним, побитим вітрами обличчям і жорсткими рисами — видався Бредфорду офіцером поліції, вбраному у штатське.

— Містере Бредфорд? — запитав майор, зупинившись навпроти відпочивальника.

— Саме так, — підтвердив Бредфорд, підводячись. — А що вам потрібно?

— Фред Бредфорд-молодший? — уточнив майор.

Бредфорд здивовано зиркнув на нього.

— Ні, це мій син, — він нервово склав газету й кинув її на стілець. — А що ви від нього хочете?

— Я — майор Делані, з контррозвідки армії, — мовив майор і махнув рукою в бік компаньйона. — А це лейтенант Купер із міської поліції.

Бредфорд тривожно поглянув на чоловіків.

— Радий познайомитися з вами, джентльмени, — він змовк, а тоді продовжив: — Ви ж не по мого хлопчика прийшли, правда?

— А де він? — запитав Купер.

— Він на озері, з матір'ю, — відповів Бредфорд. — А що взагалі сталося?

— Ми б хотіли поговорити з ним, містере Бредфорд, — сказав Делані. — Вам немає через що хвилюватися.

Цієї миті на стежині появився Фред Бредфорд-молодший, який йшов, пронизливо насвистуючи. Він припинив свистіти, коли побачив двох незнайомців. Тепер хлопчик наближався значно повільніше, пильно придивляючись.

— А ось і він, — сказав Бредфорд, а тоді повернувся до сина: — Агов, молодший, іди сюди. Де мама?

— Клеїть дурня біля озера, — зневажливо повідомив малий.

— Ти Фред Бредфорд-молодший? — запитав Делані.

— Саме так, — відповів хлопчик, підвівши погляд на чоловіків.

— Це написав ти? — запитав Делані, дістаючи з кишені конверт і витягуючи з нього аркуш паперу.

Бредфорд упізнав на папірці недбалий почерк сина.

— Саме так, — повторив малий.

Він сів навпочіпки, зняв старий солом'яний капелюх і почав наповнювати його травою.

Бредфорд тупо перепитав:

— Мій син написав вам?

— Він написав до штаб-квартири поліції, — відказав Делані. — У листі він стверджує, що знає, де вкрадений броньовик.



Бредфорд вражено зиркнув на сина.

— Молодший! Що ти наробив? Ти ж знаєш, що тобі невідомо, де він!

Хлопчик зневажливо зиркнув з-під лоба на батька, а тоді продовжив наповнювати капелюх травою. Коли він закінчив, то нахилився вперед, вставив голову у капелюх і підвівся.

— Доводиться робити саме так, — мовив хлопець немов між іншим, — бо тоді трава не випадає. А моя голова так не перегривається. Це мій власний винахід.

Делані й Купер Perezирнулися, й майор м'яко запитав:

— Де панцерник, синку?

Хлопчик сів і схрестив ноги, а тоді підправив капелюх, міцніше натягнувши його на голову.

— Я знаю, де він, — урочисто оголосив він.

— Ну, це добре, — відповів Делані, зусиллям волі стримуючи нетерпіння. — То де ж він?

— А як щодо винагороди? — запитав хлопчик, різко глянувши вгору. Його очі сфокусувалися на обличчі майора.

— Слухай, молодший, — втрутився Бредфорд, пітніючи від збентеження. — Ти ж знаєш, що тобі невідомо, де той броньовик. Ти вскочиш у серйозну халепу, якщо марнуватимеш час оцих джентльменів.

— Я точно знаю, де він, — спокійно відповів малий. — Але я не скажу цього, доки не отримаю винагороди.

— Ну ж бо, синку, — сказав Делані вже суворішим голосом. — Якщо ти щось знаєш — викладай. Твій тато має рацію: ти вскочиш у серйозну халепу, коли марнуватимеш наш час.

— Броньовик сховано у фургоні, — відповів хлопчик.

— Слухай-но, — сказав Бредфорд. — Ми вже це обговорювали. Ти не гірше за мене знаєш...

— Хвилинку, містере Бредфорде, — втрутився Делані. — Якщо ви не проти, розмовлятиму я, — він

повернувся до малого: — Чому ти, синку, гадаєш, що броньовик сховано у фургоні?

— Бо я його бачив, — відповів хлопчик. — До дна трейлера вони прикріпили дві сталеві балки, щоб фургон не провалився.

— Вони? Про кого ти говориш?

— Та про тих типів, які вкрали броньовик, звісно ж. Делані й Купер презирнулися. Майора трохи схвилювали слова малого.

— Ти справді бачив панцерник?

Хлопчик кивнув, а тоді, насупившись, зняв капелюх.

— Прохолодна тільки спочатку, — серйозно повідомив він. — Але трава швидко прогрівається, — він витрусив траву з капелюха. — Гадаю, щоб винахід працював, доведеться постійно класти сюди свіжу траву.

І він знову почав наповнювати капелюх травою.

— Де ти бачив панцерник? — запитав Делані нерівним від роздратування голосом.

Малий продовжував виривати жменьки трави й складати їх у капелюх.

— Ти чув, що я сказав? — гарикнув майор.

— А що саме? — запитав хлопчик, спинившись на мить і підвівши на нього погляд.

— Я запитав, де панцерник, — сказав Делані.

Бредфорд-молодший підклав ще трави до капелюха.

— Батько каже, що поліція ніколи не дасть мені винагороди, — заявив він. — Батько каже, що ви залишите її собі.

Бредфорд сконфужено зачовгав.

— Я такого не казав! — розгнівано буркнув він. — Тобі має бути соромно, що ти кажеш такі речі.

Хлопчик зиркнув на нього, а тоді засвистів і видав звук, схожий на розрив полотна.

— От брехун! — заявив він. — Ти ж говорив, що коли скажеш їм, що броньовик сховано у трейлері,

вони подумують, що це ти його і вкрав. Ти казав, що всі копи — злодюги.

— Ну добре, добре, — буркнув Купер. — Не зважай, що там каже твій старий. То де ти бачив броньовик?

Дуже повільно й обережно хлопчик схилився над капелюхом, опустив у нього голову й натягнув його.

— Я не скажу вам, доки не отримаю винагороди, — малий випростався й зиркнув на лейтенанта.

— Справді? Це ми ще побачимо, — обличчя Купера посуворішало. — Якщо ви марнуєте наш час, вам обом доведеться пройти у відділок.

— Я все владнаю, — тихо сказав Делані. — Послухай, синку. Кожен, хто дасть нам інформацію, яка допоможе знайти панцерник, отримає винагороду. Байдуже, хто це. Якщо саме твоя інформація допоможе нам знайти броньовик, винагороду отримаєш ти.

Кілька секунд хлопчик пильно розглядав майора.

— Чесно?

Майор кивнув:

— Чесно.

— Ви не віддасте винагороди моєму батьку? Віддасте її мені?

— Я віддам її тобі.

— П'ять тисяч?

— Саме так.

Кілька секунд хлопчик обмірковував почуте, поки троє чоловіків не відривали від нього погляду.

— Без дурні? — перепитав малий, дивлячись на майора. — Якщо я розповім, ви віддасте винагороду мені?

Майор кивнув, широко і щиро всміхаючись.

— Без дурні, синку. Коли військові дають слово, вони його дотримують.

Хлопчик знову замислився, а тоді мовив:

— Гарзд, я вам розповім. Їх четверо: троє чоловіків і дівчина. Двоє чоловіків цілий день лишалися у фургоні,

а виходили тільки на ніч. Я бачив, як вони йшли до хижки, коли темніло. Я переписав номер їхньої машини. Вони сказали, що їдуть до озера Стег, але збрехали. Вони виїхали на автостраду, а так до озера Стег не доїдеш. Фургон білий із синім дахом, — він витягнув з кишені пом'ятий блокнот і відірвав аркуш. — Ось номер.

— Але звідки ти знаєш, що броньовик у фургоні? — спитав Делані, обережно вкладаючи аркуш паперу в гаманець.

— Я побачив його, коли двоє чоловіків поверталися вдосвіта до фургона, — відповів хлопчик. — Я спеціально рано прокидався, щоб спостерігати.

— Але звідки ти знаєш, що то саме броньовик?

Хлопчик терпляче подивився на майора.

— Я прочитав опис у газетах. Це був саме броньовик.

— Коли вони поїхали?

— Вчора опівдні. Я бачив, як вони від'їжджали. Вони не поїхали до озера Стег, а попрямували в гори.

— Ми втратили багато часу, — насупився Делані. — Чому ти не змусив батька зателефонувати нам?

— Я просив його. Але він мені не дозволив. І сам цього не зробив, тому я і написав, — відповів малий. — Він каже, що всі копи — злодюги.

Делані й Купер суворо поглянули на Бредфорда.

— Я лише жартував, — почервонівши, прошепотів Бредфорд-старший. — Я насправді так не вважаю.

— А можеш надати точні описи цих людей? — сказав Делані, повернувшись до хлопчика.

— Звісно, — відповів той і перерахував прикметні риси Кітсона, Джинні, Джипо та Блека.

Купер занотував описи у блокнот.

— Усе добре, синку, — сказав Делані. — Ти виконав чудову роботу. Я обов'язково рекомендуватиму тебе на нагороду, якщо панцерник знайдуть.

— Ви точно його знайдете, — сказав хлопчик, а тоді зняв капелюх і знову витрусив з нього траву. — З цією ідеєю щось не так. Голова все одно нагрівається надто швидко.

Купер усміхнувся:

— Спробуй покласти туди кригу. Так точно охолонеш. Малий скривився.

— Це тупа ідея, — сказав він. — Крига ж розтане.

Делані поплескав хлопчика по плечу.

— Я підкажу тобі, як владнати проблему. Відріж верхню частину капелюха: так туди заходитиме повітря, а крім того, започаткуєш нову моду.

Хлопчик поміркував, а тоді кивнув.

— А це доволі розумно, — сказав він. — Я спробую. На цьому можна заробити трохи грошей.

Коли чоловіки поверталися до машини, Делані сказав:

— Попрямували в гори! Там ми ще точно не шукали. А вони дійсно можуть ховатися у тих місцях.

— Ні, не можуть, — заперечив Купер. — Якби я думав, що вони можуть дістатися туди, то перевірів би раніше. Але ніхто туди не проїде. Дорогу зруйновано. Тим шляхом броньовика не піднімеш.

— Їм могло пощастити, — мовив Делані. — Більше немає де дивитися. Я перевірю.

Купер сів у машину і завів двигун.

— Ти справді рекомендуватимеш малого на винагороду? — запитав він.

Делані вмостився біля Купера. Із замріяним виразом обличчя майор відповів:

— Що десятирічний пацан робитиме з п'ятьма тисячами баксів? Їх заграбастає батько, — він зиркнув на Купера, широко всміхнувшись. — Ми ж знаємо, хто отримає винагороду? Зазначено, що гроші дадуть тому, хто знайде панцерник. Підозрюю, його знайдемо саме ми, тож і винагорода — наша.

Купер зітхнув.

— А я вже почав хвилюватися, почувши твою розмову з хлопчиськом.

Делані кивнув.

— Я знаю, як поводитися з дітьми. З ними потрібно бути до біса щирими, інакше вони не довірятимуть тобі. А я завжди був дуже щирою людиною, — розсміявся він.

## II

Трохи по дев'ятій Кітсон повернувся до табору. На плечі в нього лежала лопата Джипо. Просякнута потом сорочка прилипла до тіла.

Джинні сиділа на скелі в тіні дерева. Її обличчя було блідим, а очі повнилися непролитими слізьми.

Блек витягнув броньовик із фургона. Притулившись до дверей, він приклав вухо до замка та повільно й обережно крутив циферблат правою рукою, постійно прислухаючись.

Алекс поклав лопату, а тоді підійшов до Джинні. Він сів біля її ніг і тремтливими руками запалив цигарку.

Дівчина поклала долоню йому на плече.

— Яка страшна смерть, — сказав юнак, вкриваючи її долоню своєю. — Я не міг нічим допомогти. Він помер, коли я бився з цим щуром, але у мене все одно не було жодного шансу доставити його до лікарні вчасно.

— Не говори про це, Алексє.

— І поховали ми його, як собаку. Він був хорошою людиною, Джинні. Я мав його послухатися. Джипо не хотів братися за цю справу. І намагався вмовити відступитися й мене. Я мусив прислухатися до нього.

— Так.

— Він казав, що з цієї справи не вийде нічого доброго. І мав слушність. Забираймося звідси, Джинні. Ти і я. Щойно стемніє, йдемо звідси.

— Так, — мовила Джинні. — Це я у всьому винна. Ніколи не пробачу собі, що розпочала це все. Коли ти пішов ховати його, я сиділа тут і думала. Тепер розумію, якою жахливою я була і наскільки помилялася. Навіть якщо ми зараз відчинимо панцерник, я не торкнуся до цих грошей. Якою ж дурною я була!

— Тобто ти хочеш сказати, що поїдеш зі мною? — перепитав Кітсон, не дивлячись на неї. — Ми можемо розпочати нове життя, Джинні. Ти вийдеш за мене заміж?

— Якщо ти цього хочеш, — відповіла вона. — Але насправді ти не віриш, що нам вдасться вийти сухими з води, правда ж? Рано чи пізно вони знайдуть нас.

Юнак загасив цигарку й викинув її.

— Нам може пощастити. Принаймні спробувати варто. Візьмемо «б'юік» і поїдемо до кордону з Мексикою. У них же немає наших описів... Щойно дістанемося до Мексики...

Раптом Блек закричав:

— Агов, Кітсоне! Іди сюди! Чим ти там взагалі займаєшся? Іди сюди й допоможи мені!

Кітсон і Джинні перезирнулися. Алекс підвівся й підійшов до броньовика.

— Умієш працювати з автогеном? — запитав Блек. Його обличчя було напруженим, а очі — дикими.

— Ні.

— Ну, тоді саме час почати вчитися. Треба ж якось пропалити дірку в цій бісовій коробці! Давай, допоможи мені з балонами.

— Ні, — спокійно відказав юнак.

Ед зиркнув на нього.

— Що ти маєш на увазі? Нам же треба відчинити цей панцерник, хіба ні?

— Мені — ні, — відказав Алекс. — З мене годі. Я взагалі не мав братися за цю справу. Відчиняй його сам. Усі гроші твої, якщо зможеш до них дістатися. А я йду.

Ед повільно і глибоко вдихнув.

— Послухай, гівнюку. Сам я не впораюся! Допоможи мені з балонами й припини базікати!

— Щойно стемніє, — повідомив Кітсон, — ми з Джинні поїдемо. Вирішуй сам, що тобі робити, але ми їдемо геть.

— Он воно що, — гарикнув Блек. — Ви двоє... Хто б подумав. Отже, тобі це вдалося, селючку. І ти відмовляєшся від мільйона доларів. Божевільний!

— Ми вчинимо саме так, — спокійно мовив юнак.

— Тоді вам доведеться довгенько йти, — з глуфом зауважив Блек.

— Ми забираємо «б'юік».

— То от що ви надумали? «Б'юік» потрібен мені, але я ще не готовий їхати, — він ударив по боці броньовика. — Спершу я відкрию цей чортів сейф, хай навіть то буде останньою справою в моєму житті! Ні ти, боягузлива мавпо, ні твоя шльондра не зупините мене! Якщо хочете піти, то забирайтеся, але ви підете на своїх двох. Машини ви не заберете!

Краєм ока Блек побачив, що Джинні зненацька підвелася й почала рухатися до них. Він збагнув, що опинився в ситуації, коли двоє проти одного, до того ж у Джинні, мабуть, був пістолет.

Кітсон спокійно продовжив своє:

— Ми їдемо сьогодні ввечері, і їдемо машиною. Можеш дістатися з нами до автостради, але далі дбай про себе сам. Чини, як вважаєш за потрібне.

Блек завагався, а тоді поглянув на Джинні, яка тепер стояла нерухомо, сховавши праву руку. Якщо він зараз вчинить правильно, ця парочка вб'є його, подумав Ед.

Знизавши плечима, він сказав Кітсону:



— Ну гаразд, якщо ти так наполягаєш. Але до темряви ми попрацюємо над панцерником. А це ще дванадцять годин. І нам може пощастити. Ти ж не сидітимеш весь цей час без діла, правда? Давай, допоможи мені з балонами!

Здивований такою раптовою поступкою, Кітсон завагався.

— Гаразд. Але це нічого тобі не дасть. Ти не пропалиш в ньому дірки, навіть якщо працюватимеш двадцять років.

— Побачимо, — Блек зиркнув на Джинні. Вона досі стежила за ним, але вже розслабилася. — Ти забагато базікаєш, селюче. Іди сюди й допоможи мені.

Коли Кітсон проминав Блека, йдучи до фургона, Ед витягнув свій пістолет і тицьнув його Алексу під ребра.

— Кинь зброю! — закричав він до Джинні. — Інакше я продріравлю твого хлопця!

Джинні відкинула пістолет, якого тримала у руці. Зброя гепнулася в траву.

Блек позадкував, тримаючи на прицілі обох.

— Відійди від нього, — гарикнув він.

Джинні підійшла до Кітсона.

Блек обійшов їх, підняв пістолет Джинні й кинув його в озеро.

— А тепер ви, двоє, слухайте мене, — сказав Ед. — Ми відчинимо броньовик. Не тіште себе надією, що я не впораюся з вами обома. Ніхто й кроку не ступить звідси, доки ми не відкриємо панцерника і не витягнемо грошей. Якщо їх не хочете ви, то я ще й як хочу, і заберу все, — він махнув пістолетом на Кітсона. — Іди й витягни балони.

Знизавши плечима, Алекс підійшов до фургона. Блек рушив слідом за ним.

— Я не зможу зробити це самотійно, — сказав юнак. — Їх ставили ми з Джипо. І я знаю, скільки вони важать. Візьмись краще за інший кінець.

Блек вищирився й сховав пістолет у кобуру.

— Тільки давай без всіляких коників, селючку, — сказав він. — Я можу будь-якої миті порішити тебе.

Алекс простягнув руку й витягнув балон із кронштейна.

Блек поклав свій край на плече. Чоловіки повільно позадкували з фургона.

Коли Кітсон вийшов із трейлера, то раптом відпустив свій кінець балона. Несподіваний поштовх при падінні балона вивів Блека з рівноваги.

Зненацька юнак стрибнув уперед. Правим кулаком він зацідив Блекові у ший, від чого Ед розпластася.

Лаючись, Блек потягнувся до пістолета, але тринадцять стоунів\* Кітсонових м'язів і кісток міцно його придавили. Кілька секунд чоловіки билися, наче звірі, а тоді Блек заїхав коліном Кітсонові в груди й відкинув його. Ед встиг витягнути зброю, проте юнак схопив його за зап'ястя, водночас вдаривши лівицею в обличчя.

Блек застогнав і випустив пістолет.

Кітсон підвівся й наставив на Блека пістолет ще до того, як Ед встиг оклигати від удару.

Блек сів. Кров стікала його обличчям з подряпини під оком. Губи викривилися в жорстокому вищирі.

— Я тебе покараю за це! — різко мовив він.

— Ти більше нікого не покараєш, цей час вже в минулому, — важко дихаючи, відповів Алекс.

Та нараз несподівано й без попередження пролунав гуркіт авіамотора й свист вітру: маленький військовий літак пролетів у них над головами. Струмień повітря пригнув траву. Літак круто нахилився й перелетів через долину.

Блек підвівся, витріщаючись на літак.

---

\* Стоун — британська одиниця виміру маси, що дорівнює 14 фунтам або 6,35 кг. У Великобританії та Ірландії використовується як одиниця маси тіла людини. 13 стоунів = 82,55 кг.

— Вони побачили нас! — видихнув він. — Не могли не побачити! Скоро вони будуть тут!

Усі троє закликали, спостерігаючи, як, зробивши ще одне коло, літак попрямував до них.

— В укриття! — заволав Блек і гарячково помчав до лісу.

Двоє інших також кинулися навтьоки, але літак уже наздогнав їх. Апарат із гуркотом і свистом вітру промчав над ними на висоті ста футів. Кітсон і Джинні побачили двох чоловіків, що з відкритої кабіни витріщалися просто на них. А тоді літак розвернувся й полетів геть.

Хлопець із дівчиною злякано презирнулися.

Блек заволав:

— Біжіть в укриття, дурні! Не стійте там!

Не зважаючи на нього, Алекс мовив:

— Вони побачили нас і скоро будуть тут, Джинні.

— Так. Я ж казала, що нас наздоженуть.

Кітсон швидко підійшов до дороги, перетнув її, зігнувся й поглянув понад трав'янистим бордюром на довгий зигзаг дороги, що вела в долину.

Він побачив, як на відстані десяти миль швидко мчать три машини, лишаючи по собі хмари пилу на вигинах дороги.

Повертаючись до Джинні, юнак відчув, як страх стиснув його серце.

— Вони вже близько!

Лаючись, Блек вийшов із лісу.

— Ти бачив їх?

— Так. Судячи зі швидкості, вони будуть тут за десять хвилин.

— У нас іще є шанс, — тремтливим голосом мовив Ед. — Беріть «б'юік». Якщо ми опинимося по той бік вершини, то ще матимемо надію.

— За милю дорога зникає, — відказав Кітсон. — Можемо спробувати видертися вгору...

Блек підбіг до фургона й повернувся з автоматичною гвинтівкою.

— Вони не візьмуть мене живим, — блискаючи очима, мовив він. — Камера смертників — не для мене.

Кітсон відчинив двері «б'юіка», й Джинні сіла біля нього.

Алекс відчував, як дівчина тремтить, і поплескав її по коліну.

— Розслабся, — сказав юнак. — У нас досі є шанс.

Коли Блек вмоствився біля Джинні, юнак відпустив гальмо й вивів «б'юік» по траві на дорогу. Усі троє озирнулися на панцерник, що сховався під деревами.

— Ті покидьки казали, що це найбільш захищений броньовик у світі, — рикнув Блек. — І вони не блефували.

Стрибаючи й хитаючись, машина поїхала дорогою.

Блек визирнув з вікна, щоб востаннє глянути на броньовик. «Там понад мільйон доларів, — подумав він. — Усе моє майбутнє й ціле життя зійшлося на ньому».

Не відриваючи погляду від дороги, Кітсон зосереджено вів машину, ковзаючи на поворотах. Вони сягнули першого крутого повороту. Водій сповільнився, щоб здолати його, але не зміг. Йому довелося спинитися й позадкувати, вислуховуючи Блекові прокляття.

Коли вони знову почали підніматися, літак, наче турботлива вівчарка, закружляв угорі.

— Якби ж я тільки міг підстрелити того покидька! — проревів Блек, витріщаючись на літак, що описував над ними кола.

Удалині почулося пронизливе виття поліційної сирени.

Джинні затремтіла, стискаючи долоні в кулаки.

Кітсону складно було втримати машину на дорозі, вкритій ямами та камінцями, що насипалися з гори під час бурі.

Ліворуч височів гірський схил, прямовисний, наче гранітна стіна. Праворуч над долиною зяяла прірва.

— Далі ми не проїдемо, — сповільнюючись, оголосив Кітсон. — Десь тут і закінчується дорога.

За новим віражем Алекс різко спинив машину.

Каменепад заблокував дорогу. Способу об'їхати завали на «б'юіку» не було.

Тримаючи в руках гвинтівку, Блек виліз із машини. Не зважаючи на інших двох, він побіг уперед і поліз на завал.

Кітсон зупинився й глянув угору.

Високо над ними здіймалася засніжена вершина гори. На мить він завагався, а тоді, схопивши дівчину за руку, вказав угору.

— Ми підемо туди, Джинні, — сказав він. — Може, нам вдасться сховатися там. Якщо застрягнемо тут із Блеком, то нас точно спіймають.

Дівчина здригнулася, кинувши погляд на прямовисну стіну.

— Я не видеруся туди. Іди сам, Алексє.

Юнак підштовхнув дівчину вперед.

— Ми підемо разом, — сказав він і почав лізти на скелю.

Перші сто ярдів були доволі легкими, тож Джинні йшла за ним. Раз по раз Кітсон зупинявся, простягав руку й підтягував її до себе. Тепер виття сирен значно наблизилося. Лізти стало важче, і вони почали рухатися значно помаліше. Обоє почувалися дуже незахищеними на голих скелях, але на п'ятдесят футів вище бовванів скелястий масив, за яким вони могли б сховатися. Юнак підштовхував Джинні лізти швидше.

Якось у паніці дівчина послизнулась, але Кітсон схопив її й, не даючи зупинятися, потягнув вище, підштовхуючи уперед. Нарешті вони сягнули скелястого масиву й почули, як машини під'їхали до місця їхньої зупинки внизу.

Вони лежали пліч-о-пліч і, важко дихаючи, дивилися вниз.

Навісна скеля приховувала від них нижню частину дороги, але праворуч Кітсон помітив Блека, який гарячково мчав уперед, розсікаючи долонями повітря. Чоловік час від часу озирався назад.

Раптом Ед зник за поворотом.

Кітсон поглянув угору, плануючи наступні дії.

Високо вгорі, на віддалі від дороги, розташувався широкий виступ, огорожений чагарниками. Кітсон вирішив: якщо їм вдасться дістатися туди, то там можна буде переховуватися, доки поліції не набридне їх шукати.

Він торкнувся до руки Джинні.

— Готова піднятися ще?

Вона кивнула.

— Так, звісно.

Юнак усміхнувся до неї. Їхні обличчя були так близько, що дівчина торкнулася його губ своїми.

— Вибач, Алексе. Це я в усьому винна.

— У мене був вибір, — відказав юнак. — Просто справа не вигоріла.

Знизу почулися збуджені чоловічі голоси.

— Вони знайшли «б'юїк», — прошепотів Кітсон. — Ну ж бо, ходімо.

І хлопець з дівчиною знову почали підніматися.

Для Джинні скелелазіння було нічним жахіттям, і вона б ніколи не дійшла так далеко без Кітсона, який перетягував її через важкі ділянки. Коли вони вже наблизилися до виступу, дівчина враз спинилася. Джинні стояла на чагарнику, схопившись руками за гострий край скелі. Вона притиснулася до гірського схилу й заплющила очі.

— Іди далі сам, Алексе, — видихнула вона. — Я більше не можу. Облиш мене. Мені просто це не до снаги.

Кітсон поглянув угору. До виступу лишалося тільки кілька футів.

А тоді він перевів погляд на Джинні, яка була просто під ним, і побачив величезну прірву, що спускалася в долину. У юнака запаморочилося в голові. Він заплющив очі, вчепившись у чагарник, і відчув, як піт виступає на його обличчі.

Піднявши очі, Джинні побачила, як він висить просто над нею, і подумала, що хлопець ось-ось упаде.

— Алексе!!!

— Усе гаразд, — видихнув він. — Просто в голові запаморочилося. Не дивився вниз, Джинні. Почекай секунду.

На цьому схилі вони скидалися на двох мух, що прилипили до стіни. Нарешті Алекс, дуже обережно, заворушився знову. Він знайшов кращу опору для ніг, а тоді простягнув руку Джинні.

— Дай руку, — сказав він. — Ходімо. Не бійся. Я тебе не відпущу!

— Ні, Алексе! Ти ніколи не витягнеш мене туди. Я впаду.

— Дай руку!

— Ох, Алексе, мені страшно! Я впаду! Я більше не можу.

Юнак встиг схопити її за руку саме тієї миті, коли дівчина відпустила скелю, за яку трималася. Вітер відніс геть її здавлений крик. Тепер Джинні висіла на одній руці. Її спідниця роздувалася на вітрі, а довгі, стрункі ноги ворушилися, немов при ходьбі.

Кітсон повис під її вагою.

— Джинні! Ти маєш допомогти мені, — видихнув він. — Я розхитаю тебе. Спробуй зачепитися ногами за будь-що, а тоді я тебе підніму.

Алекс гойднув дівчину. Пальці Джинні гарячково шукали опору, а коли знайшли, дівчина більше не відтягувала своєю вагою руки Алекса.

Тримаючи її, юнак поглянув униз.

— Усе добре, — сказав він. — Дай мені хвилинку.

Дівчина залякла на місці. Минула довга хвилина, а тоді він мовив:

— Добре. Зараз! — юнак піднявся вище, тягнучи її за собою.

Джинні ковзнула вгору, до омріяного виступу, й безсило впала біля Кітсона.

А тоді пара почула постріл. Той звук був дуже гучним, а луна ще й рознесла його довкола.

Джинні залякла і вчепилася в Кітсонове зап'ястя.

Постріл пролунав праворуч знизу.

Алекс обережно нахилився вперед і зиркнув униз. Тепер він чітко бачив дорогу вниз. Бачив «б'юік» і три поліційні машини біля нього.

Десять солдатів і троє офіцерів поліції обережно піднімалися дорогою за завалом. На п'ятдесят ярдів далі за наступним поворотом лежав Ед. Він сховався за двома валунами, просунувши між ними цівку своєї гвинтівки. А ще на п'ятдесят ярдів далі, поза полем Блекувого зору, стояв «джип» і троє солдатів біля нього.

Кітсон збагнув, що «джип», певно, під'їхав з іншого боку гори, і спільник тепер у пастці. Юнак відчув полегшення, що вирішив піднятися в гори, а не податися за Едом.

На верхньому віражі дороги лежав солдат. Кров лилася з простріленої голови.

Солдати, що спускалися згори, зупинилися біля повороту, ховаючись від Блека. Їх відділяло тільки двадцять футів.

Майор — низькорослий, білявий та енергійний — обережно визирнув з-за повороту, зауважив мертвого солдата й квапливо відсахнувся.

Підвищивши голос, він закричав:

— Ми знаємо, що ви там! Виходьте з піднятими руками! Виходьте! У вас жодних шансів! Виходьте!



Кітсон побачив, як Блек ще більше притискається до землі.

Джинні підповзла до Алекса й глянула вниз.

І хоча вони були за двісті футів над солдатами, здавалося, що чоловік репетує зовсім поруч.

— Ви виходите чи нам підійти й самим вас узяти? — прокричав майор.

— Ідіть і візьміть мене, покидьки! — дико й перелякано проричав Блек. — Ідіть і візьміть мене — і побачите, що отримаєте!

Майор щось сказав до офіцера поліції. Той кивнув у відповідь.

Тоді майор підійшов до солдата й заговорив до нього.

Вони трішки порадилися. Солдат передав гвинтівку іншому, а тоді витягнув з кишені дрібний предмет й обережно рушив уперед.

Кітсон спостерігав. Його серце гучно гупало об ребра.

Дійшовши до повороту, солдат спинився.

— Це ваш останній шанс! — закричав майор. — Виходьте!

Відповідь Еда була образливою і непристойною.

Майор закричав:

— Гаразд, порішіть його!

Солдат підкинув предмет високо вгору. Той піднявся, ледаче повернувся й почав падати.

Джинні притулила обличчя до плеча Кітсона.

Алекс хотів було попередити Еда, але змовк, усвідомивши, що крик видасть їхню схованку.

Граната впала навпроти валунів, за якими знайшов прихисток Блек.

Кітсон заплющив очі.

Бабах!

Граната вибухнула дуже гучно. Юнак почув гуркіт каміння й свист уламків.

Він відповз назад і, не дивлячись униз, обійняв Джинні.

Дівчина затремтіла й припала до нього. Пара немов завмерла.

Раптом чоловік унизу закричав:

— Він тут тільки один. А де інші двоє? Де дівчина?

— Вони не знайдуть нас, — шепотів Кітсон, розчісуючи пальцями мідне волосся Джинні. — Вони ніколи не здогадаються шукати нас тут.

А тоді він почув гуркіт літака.

Він знав: їх тут видно, як на долоні.

Алекс і Джинні презирнулися. Дівчина притислася до коханого, намагаючись стати настільки маленькою, наскільки це взагалі можливо. Попри страх, що холодною рукою стис серце Кітсона, юнак дивився на наближення літака.

Літак виринув з-за сонця і пролетів просто над ними. Підвівши погляд, Кітсон побачив пілота, що витріщався на нього. Пілот хитнув крилами, ніби показуючи юнаку, що помітив їх, а тоді розвернувся. Алекс уявляв, як пілот радісно кричить у мікрофон, повідомляючи командувачам, що лишилися внизу, про свою знахідку.

— Джинні! Послухай мене, — сказав Кітсон і поглянув у її перелякані очі. — Блек мав рацію. Камера смертників не для мене. Але ти можеш уникнути цього. Найгірше, що тобі можуть дати, — це десять років в'язниці. І то коли не пощастить. Ти ж іще дитина. Присяжні співчуватимуть тобі. Десять років — це ніщо. Коли вийдеш, зможеш почати нове життя. Просто лишайся тут і дай їм спустити тебе.

— А ти? — запитала Джинні, схопившись за його руку. Кітсон вичавив посмішку.

— А я пірну вниз. Це швидкий і єдиний для мене спосіб вийти звідси. У камеру смертників я не піду.

Джинні глибоко вдихнула.

— Ми підемо разом, Алексе. Мені не страшно. А ось опинитися в ізоляції на десять років — страшно. Мені таке не до снаги. Давай підемо разом.

Раптом пролунав голос із гучномовця:

— Агов, ви двоє! Спускайтеся вниз! Ми знаємо, що ви там. Не хочемо починати стрілянини. Спускайтеся!

— Лишайся, Джинні.

— Ні. Я серйозно.

Кітсон нахилився й, притиснувши її міцно до себе, поцілував.

— Пам'ятаєш, що казав Френк? Весь світ у кишені? Може, таке і буває, але не в цьому світі. У якомусь іншому. Ходімо і знайдемо його.

Алекс узяв Джинні за руку, й вони підвелися.

Тоді поглянули вниз, на дорогу, куди збіглися солдати й поліціанти, ладні щомиті кинутися в укриття. Їхні гвинтівки було спрямовано на дві постаті на виступі.

— Добре, — закричав юнак. Людям, що стояли внизу, його голос здався тихим і слабким. — Ми йдемо.

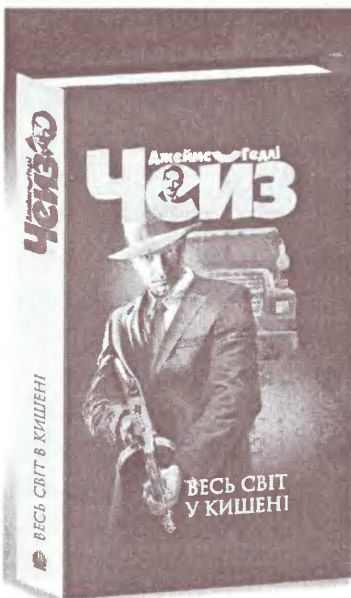
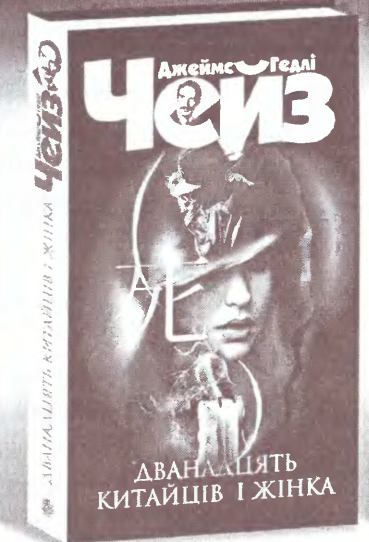
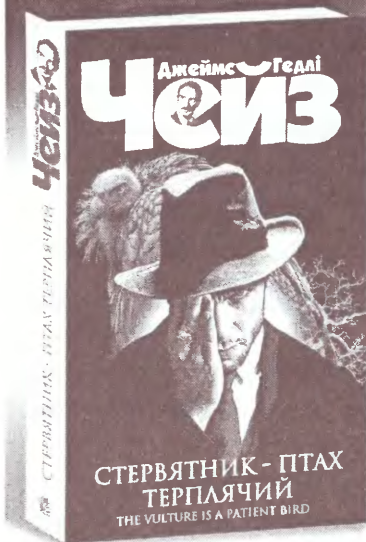
Він поглянув на Джинні.

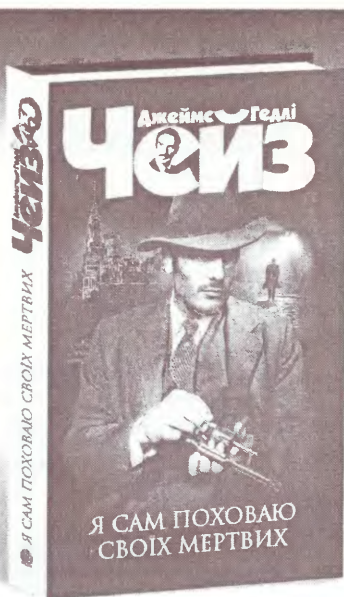
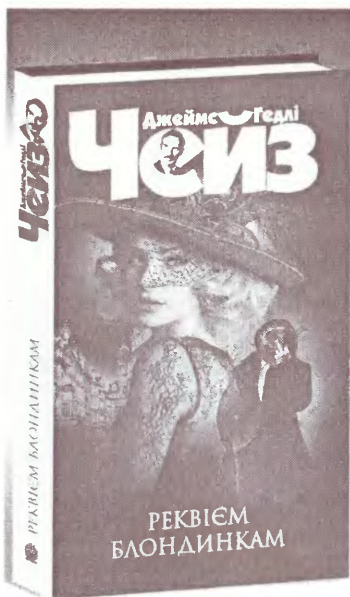
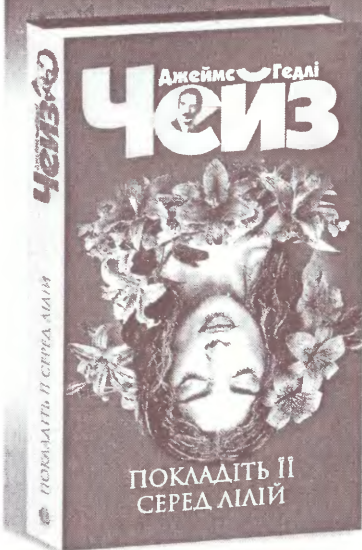
— Ти готова?

Вона міцніше стиснула його долоню.

— Не відпускай мене, Алексе, — мовила вона. — Так, я готова.

Люди на дорозі побачили, як пара несподівано ступила крок зі скелі й стрімголов полетіла вниз.







УДК 82-312.4  
Ч 34

**Чейз Д.**

Ч 34    **Весь світ у кишені : детектив / Д. Чейз ; пер. з англ. А. Пітика та К. Грицайчук. — Тернопіль : Навчальна книга — Богдан, 2020. — 248 с. — (Серія «Чейзіана»).**

ISBN 978-966-10-5234-4 (серія)

ISBN 978-966-10-6289-3

© Hervey Raymond, 1959

© Навчальна книга-Богдан, виключна  
ліцензія на видання, оригінал-макет, 2020

*Літературно-художнє видання*  
Серію «Чейзіана» засновано 2017 року

ЧЕЙЗ Джеймс Гедлі

## **ВЕСЬ СВІТ У КИШЕНІ**


Переклад *Анатолія Пітика та Катерини Грицайчук*


Головний редактор *Богдан Будний*  
Редактор *Оксана Базан*  
Обкладинка *Олега Кіналя*  
Технічний редактор *Неля Домарецька*  
Комп'ютерна верстка *Андрія Кравчука*

Підписано до друку 19.06.2020. Формат 84×100/32.  
Папір офсетний. Гарнітура Minion. Умовн. друк. арк. 12,09.  
Умовн. фарбо-відб. 12,09.


Видавництво «Навчальна книга – Богдан»  
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного  
реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої  
продукції ДК №4221 від 07.12.2011 р.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан» у соцмережах:

 [bohdanbooks](#)

 [bohdan\\_books](#)

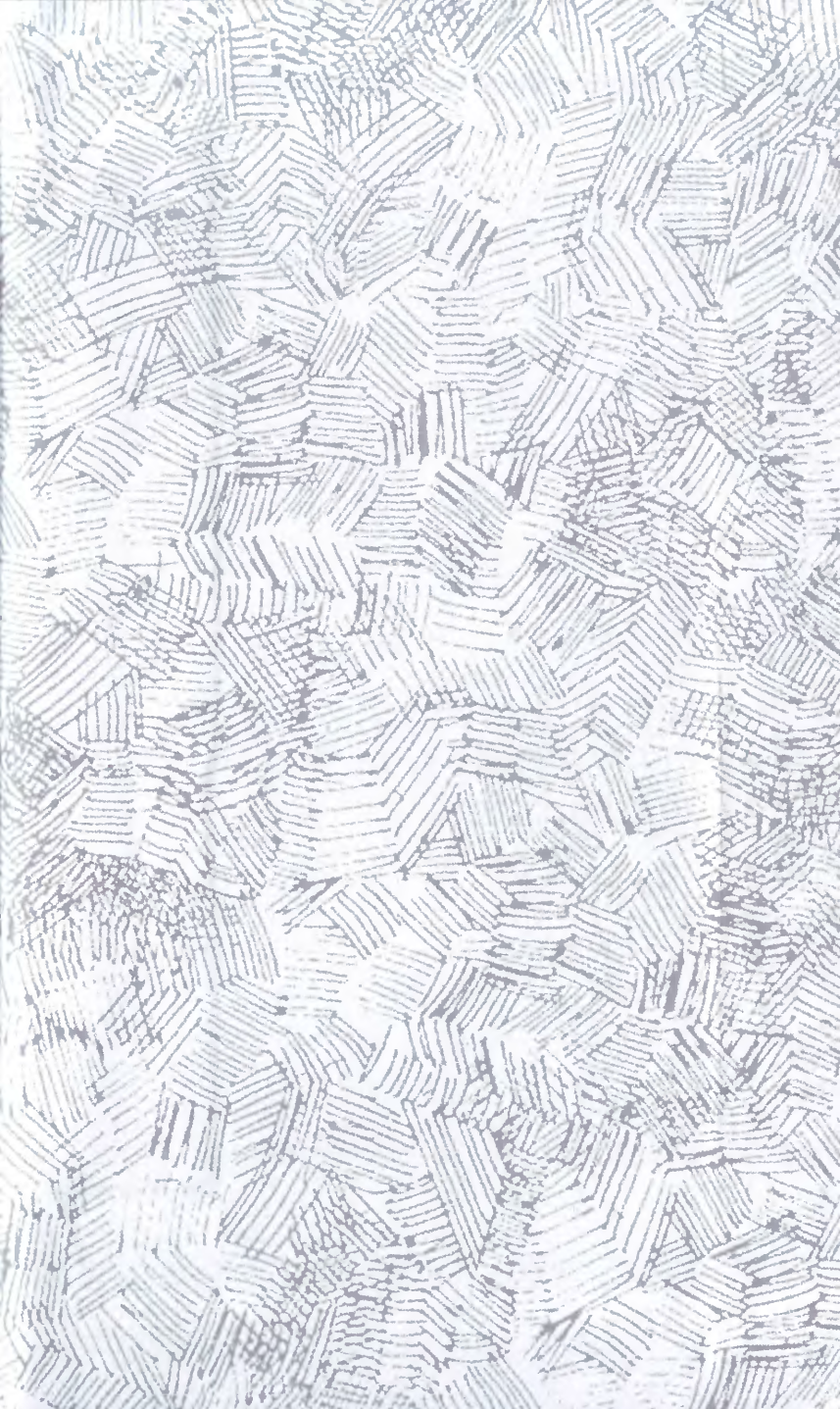
 [c/NKBohdan](#)

 [t.me/bohdanbooks](#)











ISBN 978-966-10-6289-3



9 789661 062893

[www.bohdan-books.com](http://www.bohdan-books.com)

